

Джеймс Гедлі
ЧЕИЗ

ОРХІДЕЙ ДЛЯ МІС БЛЕНДІШ НЕ БУДЕ

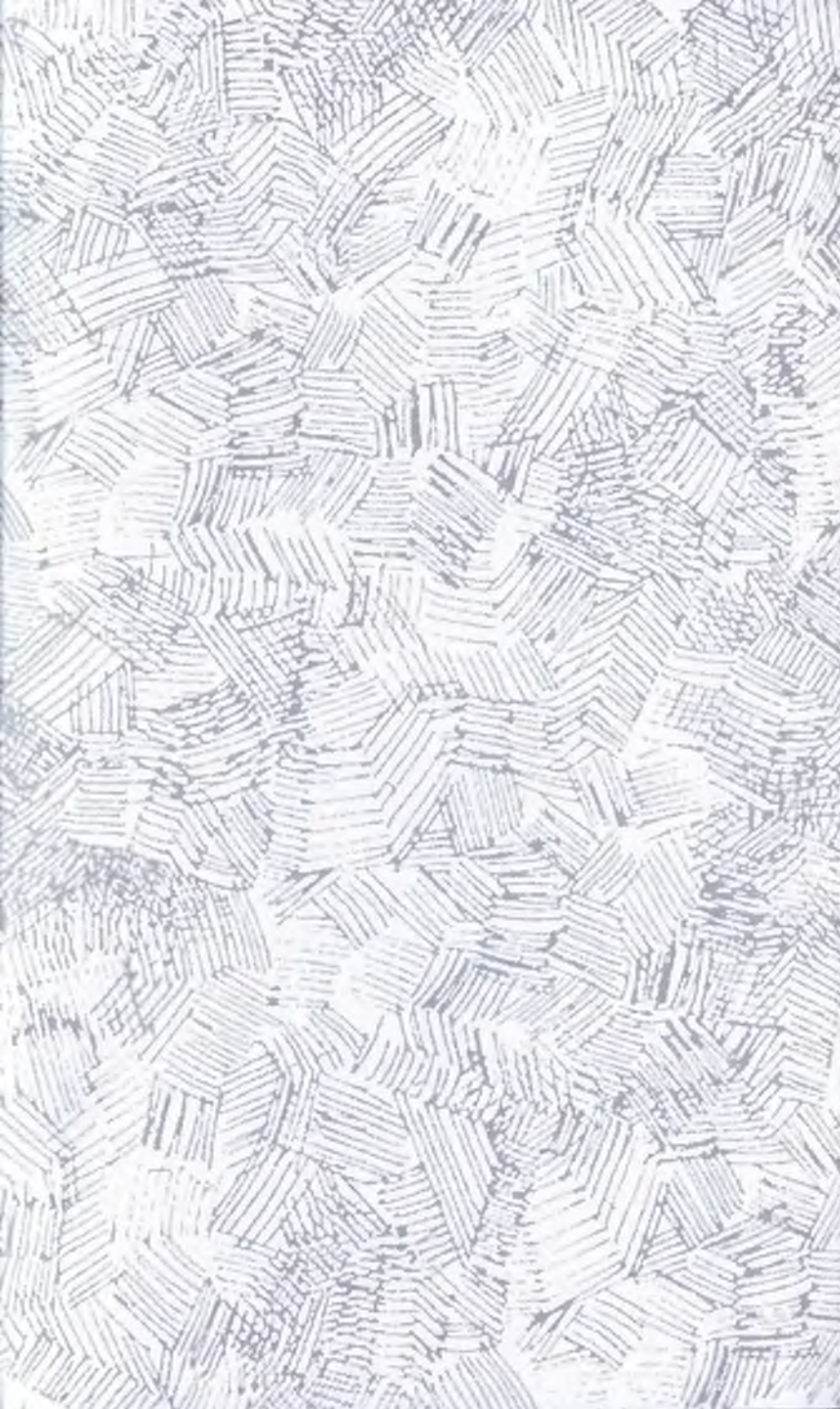

Джеймс Гедлі
ЧЕИЗ

ОРХІДЕЙ
ДЛЯ МІС БЛЕНДІШ
НЕ БУДЕ

Джеймс Гедлі Чейз

**ОРХІДЕЙ
ДЛЯ МІС БЛЕНДІШ
НЕ БУДЕ**

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
No Orchids for Miss Blandish

No Orchids for Miss Blandish © Hervey Raymond, 1939

Напередодні свого 24-річчя міс Блендіш, донька мільйонера, готується до гучної вечірки. У неї є все, про що тільки може мріяти дівчина: краса, багатство, заможний наречений... Залишається лише отримати від батька разом із привітаннями фамільне колє з діамантами. Про розкішний подарунок випадково дізнаються бандити, які вирішують заволодіти прикрасою. Чи вдасться їм це? І яка подальша доля дівчини? Чи зможе розпещена красуня опиратися лихим пригодам?

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга – Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга – Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

1

Це почалося одного літнього дня в липні — найспекотнішому місяці року, коли небо безхмарне і дмуть пекучі курні вітри. На перетині двох шосе, Форт Скотт і Невада, що перерізають автомагістраль №54 — головну дорогу, котра з'єднує Піттсбург і Канзас-сіті, — розташована автозаправка із забігайлівкою. Це стара дерев'яна будівля з одною-єдиною бензоколонкою, яку обслуговує немолодий вдівець із донькою, опасистою білявкою.

Десь по першій біля заправки зупинився запорошений старенький «лінкольн». У машині було двоє чоловіків: один із них спав.

Той, що за кермом, Бейлі, коренастий чоловік із грубим м'ясистим обличчям, неспокійними чорними очима і білим шрамом на підборідді, вийшов із авто. Його потертий костюм, весь у поросі, був дуже заяложеним, а манжети сорочки — сильно обтріпаними. Почувався Бейлі жахливо. Усю ніч він пив, і тепер полуднева спека неабияк йому дошкуляла.

Він зупинився, поглянув на свого сплячого супутника, старого Сема, і, здвигнувши плечима, зайшов у забігайлівку, полишивши того задавати хropaка на самоті.

Білявка, обіпершись об стійку, привітно йому всмінулася. Вона мала крупні білі зуби, які нагадували Бейлі клавіші піаніно. Дівчина була надто огрядна, щоб зацікавити його, тож він не всміхнувся у відповідь.

— Привіт, містере! — весело сказала вона. — Ну й спека! Минулої ночі я й очей не стулила!

— Віскі, — коротко мовив Бейлі, зсунувши капелюх на потилицю й витираючи обличчя брудним носовичком.

Блондинка поставила на стійку пляшку з віскі та склянку.

— Вам би краще випити пива, — сказала вона, труснувши білявими кучериками. — Віскі нікому не піде на користь у таку спеку.

— Нехай це тебе не обходить, — огризнувся Бейлі.

Він узяв пляшку зі склянкою й відніс за дальній столик, за яким і всівся.

Блондинка скорчила гримаску, дістала книжку в дешевій м'якій обкладинці і, байдуже знизавши плечима, почала читати.

Бейлі добряче хильнув віскі й відкинувся на стільці. Його непокоїли гроші. Якщо Райлі негайно щось не вимислить, подумав він, то їм доведеться обчистити банк. Чоловік сердито насупив брови, бо не хотів у це влазити. Там же завжди повно охорони! Бейлі поглянув крізь скло на старого Сема, що й далі спав у машині, і презирливо посміхнувся. «Окрім того, що Сем вміє кермувати, користі від нього мало, — подумав Бейлі. — Він надто старий для нашого діла. Усе, що в нього на думці, — то як би поїсти і поспати. Ми ж із Райлі мусимо сушити собі голову, як роздобути гроші. А й справді — як?»

Від випитого віскі він відчув, яким же голодним є насправді.

— Яечню з шинкою — і хутко! — гукнув він білявці.

— А вашому приятелеві? — запитала блондинка, тисцяючи пальцем у вікно на старого Сема.

— Хіба він справляє враження голодного? — поцікавився Бейлі. — Рухайся! Я дуже хочу їсти.

Крізь вікно він побачив, як під'їхав заповорошений «форд», з якого вийшов немолодий товстун.

«Хейні, — подумав Бейлі. — Цікаво, що він тут робить?»

Товстун зайшов перевальцем у бар і помахав Бейлі рукою.

— Привіт, друже! — сказав він. — Давно тебе не бачив. Як справи?

— Паршиво, — буркнув Бейлі. — Ця спека мене добиває.

Хейні підійшов ближче, підсунув до себе стілець і всівся поруч. Він був виїзним репортером відділу світської хроніки однієї з газет і підробляв дрібним шантажем. Усюди збирав якісь крихти інформації й частенько ділився цінними відомостями з місцевими бандитами, які заправляли в околицях Канзас-сіті.

— Можеш повторити це ще раз, — озвався Хейні, принюючись до запаху смаженої шинки. — Минулого вечора я був у Джоупліні на одному гидотному весіллі й мало там не засмажився. Робити весілля при такому пеклі!

Але побачивши, що Бейлі його не слухає, запитав:

— То як справи? Щось вигляд у тебе не дуже...

— Та вже пару тижнів нічого путнього не підвертається, — відповів Бейлі, кидаючи недопалок на підлогу. — І навіть на перегонах не фартить!

— Хочеш невеличку підказку? — запитав Хейні. І, стишивши голос, подався вперед: — Понтіак прийде першим.

Бейлі презирливо хмикнув.

— Понтіак? Та тій конячці хіба що дітей возити у парках!

— Ну ні, тут ти дав маху, — зауважив Хейні. — На неї пішло десять штук, тож зараз вона у непоганій формі.

— І я би непогано виглядав, якби на мене витратили стільки бабла!

До них підійшла білявка з яєчнею та шинкою. Коли вона поставила страву на стіл, Хейні знову втягнув носом повітря.

— Мені те саме, кралечко, — сказав він, — і пиво.

Блондинка відкинула зі своїх стегон його настирливу руку, всміхнулася й пішла до стійки бару.

— От які жінки мені до вподоби — ціла купа принад і за безцінь! — озвався Хейні, дивлячись їй услід. — Два в одному.

— Мені конче треба роздобути бабла, Хейні, — сказав Бейлі з набитим ротом. — Маєш якісь ідеї?

— Жодних. Якщо щось почую, то дам тобі знати, але поки для тебе нічого нема. Сьогодні ввечері на мене чекає нічогенький підробіток. Маю висвітлювати веселу вечірку Блендішів. Заплатять лише двадцять баксів, зате випивка на шару.

— Блендіш? А хто це?

— Ти що, з місяця впав? — з відразою запитав Хейні. — Блендіш — один із найгрошовитіших людей штату. Подейкують, що він вартує сотні мільйонів.

Бейлі піддів яйце виделкою.

— А я вартий лише п'яти баксів! — роздратовано заявив він. — Кляте життя! І з якої радості в нього гулянка?

— Та не в нього, а в доньки! Ти що, ніколи її не бачив? Е, такий ласий шматочок! Я би віддав десять років, аби побавитися з нею у сіні!

Та Бейлі це не зацікавило.

— Знаю я тих багатійок. Самі не знають, чого хочуть!

— Можу закластися, що та добре знає, — сказав Хейні й зітхнув. — Старий влаштовує вечірку на честь її двадцятичотирьохріччя — якраз підходящий вік. І батько спрезентує їй фамільні діаманти, — він закотив очі. — Яке кольє! Кажуть, воно коштує п'ятдесят штук!

Підійшла білявка з яєчнею, намагаючись триматися подалі від рук Хейні. Коли вона врешті пішла, той

підсунув стілець ближче до столу й почав голосно їсти. Бейлі саме впорався зі своєю яечнею. Він відкинувся на стільці й почав колупатись сірником у зубах, гадаючи: «П'ятдесят штук! Цікаво, чи є хоч якийсь шанс поцупити те намисто? І чи наважиться на таке Райлі?»

— А де гулянка — у них вдома?

— Так, — сказав Хейні, запихаючи в рот їжу. — А потім вона зі своїм дружком, Джеррі Мак-Гованом, вирушає у заміський ресторан «Золотий черевичок».

— Що, в кольє? — поцікавився Бейлі наче ненароком.

— Гадаю, щойно вона його надягне, то вже ніколи не скине!

— Ти впевнений?

— Думаю, що вона таки буде в ньому, адже там збереться преса.

— Коли саме вона з'явиться в тому ресторані?

— Десь близько опівночі, — Хейні замовк, не донісши виделки до рота. — Що ти надумав?

— Нічого, — Бейлі глянув на того, але м'ясисте лице старого залишалося непроникним. — Лише вона й той хлопчина Мак-Гован? І нікого більше?

— Нікого.

Хейні раптом відложив виделку. Його жирне обличчя виглядало стривоженим.

— Послухай-но, викинь із голови те кольє, бо почнете те, чого не зможете завершити, повір мені. Ви з Райлі недостатньо круті для таких справ. Краще трохи зачекайте. Я підшукаю дільце, що буде вам до снаги, — лиш не беріться за кольє Блендіш!

Бейлі хижо посміхнувся, і Хейні подумав, що цей усміх радше нагадує вищир вовка.

— Та не переймайся так цим, я знаю, на що ми здатні, а на що — ні, — сказав Бейлі і звівся на ноги. — Певно, я вже піду. Але не забудь: коли щось дізнаєшся — повідом. Ну, бувай, друже!

— З якого дива ти так спішиш? — поцікавився Хейні, похмуро дивлячись на Бейлі.

— Хочу вшитися звідси до того, як старий Сем прокинеться. Вбридло його годувати. Тож бувай!

Він підійшов до блондинки, розрахувався і попрямував до виходу. На вулиці від спеки його мало грець не вхопив, а від віскі паморочилося в голові. Він сів у машину і запалив сигарету, напружено думаючи.

Щойно усім стане відомо про кольє, розмірковував він, то чи не кожен гангстер в окрузі зацікавиться коштовністю. Та чи наважиться на таке Райлі?

Він грубо розштовхав старого Сема.

— Ну, вставай! — рявкнув Бейлі. — Що з тобою в біса таке? Ніфіга не робиш, лише дрихнеш!

Старий Сем, довготелесий, жиливий чолов'яга років шістдесяти, заморгав і випростався.

— Ми збираємось обідати? — з надією запитав він.

— Я вже пообідав, — озвався Бейлі, заводячи двигун.

— А як же я?

— То йди їж — якщо маєш за що. Я більше платити за тебе не збираюся! — гаркнув Бейлі.

Старий Сем зітхнув. Затягнув пасок тугіше й насунув поношений та добряче заяложений капелюх на довгий червоний ніс.

— То що не так із нашою маленькою компанією, га, Бейлі? — скорботно запитав він. — У нас тепер ніколи нема бабла. Раніше ми якось давали собі раду, а зараз — ні. Знаєш, що я думаю? Райлі проводить забагато часу в ліжку з тією своєю дівкою і тому не може зосередитись на справі.

Бейлі сповільнив рух, а тоді зупинився біля найближчої аптеки.

— Ти б краще стулив пельку, — сказав він, виходячи з машини.

Він зачинився у телефонній кабінці й набрав номер. Трохи почекав, поки Райлі нарешті взяв слухавку. Бейлі чув, як на тому кінці гримить радіо і голосно співає Анна. Він почав було розповідати, що дізнався від Хейні, та різко урвався на півслові.

— Ти мене чуєш? — заволав він. — Поклади край тому пекельному шарваркові!

Але Райлі, здається, його не розчув. Бейлі, напевно, відірвав того від цікавої справи з Анною, тож диво, що він узагалі підняв слухавку.

— Вимкни те чортове радіо! — гаркнув Райлі.

Музика зненацька урвалася, й Анна почала щось розгнівано кричати. Райлі заревів у відповідь, почувся звук дзвінкого ляпанця. Бейлі хитнув головою, важко дихаючи у слухавку. Райлі з Анною завжди сварилися. Від них просто здуріти можна.

Нарешті Райлі знову підійшов до телефону.

— Послухай, Френкі, — благально озвався Бейлі, — я тут мало не засмажився в цій клятій розпеченій халабуді! То ти слухатимеш чи ні? Це важливо!

На тому кінці дроту Райлі також почав скаржитися на спеку.

— Знаю, знаю! — буркнув Бейлі. — То ти мене слухаєш? У нас є шанс хапнути колье вартістю в п'ятдесят штук. Сьогодні ввечері у ньому буде донька Блендіша. Вона йде у «Золотий Черевичок» зі своїм бойфрендом — лише удвох. Мені про це нашептав на вухо Хейні. Там усім заправляє Мак-Кой. Ну, що скажеш?

— Скільки-скільки воно коштує?

— П'ятдесят штук. Блендіш — мільйонер. То як тобі таке?

Райлі нарешті прийшов до тями.

— То чого ж ти там стовбичиш? Хутко до мене! — схвильовано крикнув він. — Треба дещо обговорити. Давай, приїжджай негайно!

— Уже їду! — сказав Бейлі й повісив слухавку. Тоді на мить зупинився, аби запалити сигарету. Руки в нього тремтіли від хвилювання. «А Райлі не такий уже й боягуз, — подумав Бейлі. — Якщо ми візьмемося за це як слід, то діаманти будуть наші».

Він покvapно повернувся до «лінкольна».

Старий Сем сонно поглянув на нього.

— Прокидайся, сонько! — сказав Бейлі. — Крига скресла!

2

Бейлі ніяково йшов поміж столиками фешенебельного ресторану «Золотий черевичок». Він був радий напівтемряві, яка там панувала. Хоча Анна і випрала йому сорочку та почистила піджак, він добре знав, що виглядає мов волоцюга і побоювався, що хтось із обслуги це помітить і викине його геть. Ресторан був переповнений і явно процвітав. Персонал був надто заклопотаний, аби його помічати. Бейлі прошмигнув у відлюдний куточок, звідкіля міг бачити увесь зал, і притулився до стіни. Гул голосів, що намагалися перекричати оркестр, оглушив його. Раз по раз він зиркав на годинник. Була за десять дванадцята. Він оглянув зал. Біля входу скупчилися фотографи, тримаючи наготові камери зі спалахами. Він здогадався, що вони чекають на доньку Блендіша. Бейлі ніколи її не бачив і знав, що без допомоги фотографів не зможе її упізнати.

Це так схоже на Райлі, подумав Бейлі, — розпочати велику гру і послати його сюди, в зал, поки сам він разом зі старим Семом спокійнісінько сидить собі в «лінкольні». Бейлі ж завжди діставалася найбрудніша робота. Ну що ж, коли він отримає свою частку, то покине банду. Він уже ситий донесхочу цим Райлі та його Анною. За

гроші, які отримає після цієї оборудки, він купить собі птахоферму. Він і сам виріс у родині фермерів і, якби не вскочив у халепу та не відсидів три роки, то давно би порвав із Райлі.

Але його думки були раптово перервані оркестром, який, не закінчивши попередньої мелодії, вибухнув знайоמוю «З Днем народження вас!».

Он вона, подумав Бейлі, і піднявся навшпиньки, щоби глянути поверх інших голів на дівчину. Усі зупинилися немов за командою і тепер дивилися на вхід. Фотографи штовхали один одного, намагаючись якнайвигідніше розміститися.

Коли нарешті у супроводі високого симпатичного хлопця у смокінгу з'явилася міс Блендіш, спалахнуло яскраве світло.

Широко розплющеними очима Бейлі дивився на міс Блендіш. Йому аж подих перехопило. Сліпуче світло вихопило з темряви її золотаво-руде волосся і відбилося на білосніжній шкірі. Бейлі подумав, що в житті не бачив такої красуні. Вона не була схожою на жодну з його вродливих знайомих. Дівчина мала все, що мають і ті, але в набагато більшій кількості. Бейлі помітив, що вона привітно махнула рукою натовпу, який розступився і почав їй щось кричати. Чоловік був постійно напружений, пильно придивляючись до дівчини, і не розслабився, аж поки гамір не стих і міс Блендіш із Мак-Гованом не всілися за дальнім столиком.

Бейлі настільки приголомшила врода дівчини, що він навіть забув про кольє, але тепер, коли перший шок від цієї краси минув, розгледів її прикрасу — і йому знову перехопило подих. Він аж спітнів, побачивши чудову вервечку мерехтливих діамантів. Роздивившись як слід кольє, він раptom збагнув, який здійметься галас, якщо його викрадуть. Це буде гучне пограбування, подумав він. Усі копи країни полюватимуть на них. «Можливо,

я і справді здурів, коли підбивав Райлі викрасти кольє», — думав Бейлі, витираючи спітнілі руки. Блендіш зі своїми мільйонами підніме всіх на ноги, аби повернути прикрасу. Щойно вони заволодіють кольє, як зчиниться величезна буча.

Бейлі поглянув на столик, де сиділа міс Блендіш, і помітив, як розчервонівся Мак-Гован. Здається, він забагато пив, і коли вкотре наповнив свою склянку, міс Блендіш поклала руку на його рукав, утримуючи від чергової порції віскі. Мак-Гован криво їй посміхнувся й осушив склянку, а потім підвівся і повів її на танцювальний майданчик.

«Незабаром цей хлопчина вже буде «готовий», — подумав Бейлі. — Якщо продовжуватиме в тому ж дусі, то скоро й узагалі не триматиметься на ногах».

Натовп ставав дедалі галасливішим. Кожен відвідувач уже був добряче напідпитку. Бейлі з презирством дивився на цю публіку й гірко думав: «Стільки грошви маєте, а поведитесь, як свині». Тоді розгледів у натовпі міс Блендіш. Вона раптом розвернулася і пішла до свого столика. Мак-Гован, голосно протестуючи, поплентався за нею. Вони всілися за свій столик, і Мак-Гован знову потягнувся до плящини.

Неподалік від Бейлі якась білявка сварилася зі своїм супутником — огрядним немолодим чоловіком, котрий також добряче набрався. Раптом блондинка скочила на ноги, вихопила пляшку шаманського з відерця льоду і виплеснула її вміст на голову свого супутника. А той, витріщившись на неї, немов приріс до стільця: шампанське, прилизавши йому волосся, стікало по білому смокінгу.

Блондинка поставила пляшку на місце і всілася, наче нічого й не сталося. Тоді послала товстуну повітряний поцілунок. Люди довкола повернули голови і вирячилися на них. Дехто розсміявся. Огрядний пан повільно звівся на ноги. Його червоне обличчя палало гнівом.

Він виплеснув суп зі своєї тарілки в обличчя білявки. Та дико заверещала. Доволі молодий чоловік, що сидів поруч, скочив на ноги і поціливі товстунові в живіт, від чого той заточився і повалився на столик позаду, перевернувши і скинувши на підлогу пляшки і посуд. Дві жінки, котрі сиділи за сусіднім столиком, із криками посхоплювалися з місць.

«Свині!» — подумав Бейлі й подивився в дальній куток залу — туди, де сиділа міс Блендіш. Тепер вона вже стояла, нетерпляче смикаючи Мак-Гована за руку. Нарешті той звівся на ноги і, похитуючись, поплентався за нею до виходу.

Дівчина, котрій вихлюпнули в обличчя суп, продовжувала лементувати. Між доволі молодим чоловіком та двома сп'янілими типами зав'язалася бійка. Вони впритул наблизилися до Бейлі, не давши йому можливості вийти відразу за міс Блендіш. Бейлі почав проклядати собі шлях, розкидаючи направо-наліво захмелілих чоловіків і швидко йдучи до виходу.

Бейлі проминув Мак-Гована, котрий стояв, обіпершись на стіну, чекаючи на міс Блендіш, і швидко побіг до свого «лінкольна». Старий Сем сидів за кермом, Райлі — поруч із ним.

— За хвилину вони вийдуть, — покwapно сказав Бейлі, всідаючись позаду Райлі. — Вестиме машину вона. Її приятель добряче набрався.

— Рушай! — сказав Райлі старому Семові. — Зупинимося на тій фермі, яку ми проїжджали. Там почекаємо її та змусимо з'їхати з дороги.

Старий Сем увімкнув двигун, і «лінкольн» плавно рушив. Бейлі запалив сигарету і витяг пістолет із кобури, яку носив під піджаком. Тоді поклав зброю на сидіння поруч.

— Кольє на ній? — спитав Райлі.

— Так.

Райлі був вищим і худішим за Бейлі. До того ж на п'ять-шість років молодшим. Він видавався б навіть красивим, якби не легка косоокість, яка надавала йому лукавого вигляду.

Із півмилі старий Сем проїхав швидко, але, діставшись ферми, сповільнив рух, плавно скерував авто на траву і там зупинився.

— Виходь і пильнуй її, — сказав Райлі.

Бейлі взяв пістолет, викинув сигарету з вікна і вийшов з машини. Став на узбіччі. Вдалині миготіли вогні ресторану й чулися приглушені звуки музики. Він вичекав кілька хвилин, відтак побачив світло від фар машини, що наближалася.

Він побіг до «лінкольна».

— Їдуть!

Коли він всівся в авто, старий Сем завів двигун. Повз них промчав двомісний спортивний «ягуар». Міс Блендіш сиділа за кермом. Мак-Гован, вочевидь, був поруч — у відрубі.

— Мерщій! — скомандував Райлі. — Мусимо все робити швидко. Не дай їм відірватися від нас.

«Лінкольн» помчав услід за «ягуаром».

Була темна, беззоряна ніч. Старий Сем увімкнув фари. Промені світла вихопили з пітьми «ягуар». Переслідувачі бачили, як голова Мак-Гована метляється з боку в бік у такт руху машини.

— Із ним проблем не буде, — сказав Бейлі. — Він уже «готовий».

Райлі щось буркнув.

За наступним поворотом почалася лісиста місцевість. У цю пору дорога була геть безлюдною.

— Гаразд! — сказав Райлі. — Тепер відтісняймо їх на узбіччя!

Стрілка спідометра досягла відмітки вісімдесят п'ять миль, а потім і всі вісімдесят вісім. «Лінкольн» безшумно

мчав трасою. Вітер свистів за вікном, а дерева темними плямами мелькали у вікні. Відстань між двома машинами ніяк не зменшувалася.

— Ти що дурня клеїш? — гаркнув Райлі, втупившись у старого Сема. — Я кажу — наздожени її!

Старий Сем натиснув на газ. «Лінкольн» додав швидкості, але «ягуар» також її збільшив, і відстань між машинами поступово почала зростати.

— Для нашої чортопхайки вона мчить надто швидко, — сказав старий Сем. — Ми її не наздоженемо.

Тепер авта неслися зі швидкістю понад вісімдесят миль на годину. «Ягуар» поволі віддалявся.

Раптом, коли вони наблизились до дорожньої розвилки, старого Сема осінило.

— Тримайтеся міцніше! — заволав він, скреготнувши гальмами, що аж шини завищали. «Лінкольн» розвернуло і кинуло на узбіччя. Бейлі швиргнуло на сидіння поруч. Він відчув, що «лінкольн» накренився, а задні колеса припіднялись і знову опустились на шосе. Авто здригнулося, коли старий Сем відпустив гальма і різко скерував машину в траву. «Лінкольн» уперся у смугу мурави, з глухим ударом пострибав нерівною поверхнею і знову вискочив на дорогу.

Зрізавши у такий спосіб кут, авто тепер опинилося перед «ягуаром».

Бейлі аж спітнів, він відкинувся на сидінні та схопився за пістолет.

— Хороша робота, — відмітив Райлі, висовуючись із машини й озираючись назад.

Старий Сем, дивлячись на «ягуар» у дзеркальце заднього огляду, почав петляти дорогою, сповільнюючи рух і змушуючи друге авто також пригальмувати. Нарешті обидві машини зупинилися. Коли Бейлі вискочив із «лінкольна», міс Блендіш вже почала розвертати свій «ягуар».

Він добіг до неї саме вчасно. Бейлі зазирнув у машину, вимкнув запалювання і наставив на дівчину пістолет.

— Виходьте, — крикнув він. — Це пограбування!

Міс Блендіш витріщилася на нього. У її великих очах застиг подив. Мак-Гован розплющив очі, сів і повільно випростався.

Райлі залишився у «лінкольні», пильно спостерігаючи за всім. Він висунувся з авто, тримаючи у спітнілій руці пістолет. Старий Сем нервово відчинив дверцята, готовий щомиті кинутись Бейлі на допомогу.

— Ну ж бо! Виходьте! — знову гаркнув Бейлі. — Виходьте!

Міс Блендіш вийшла з машини. Вона не виглядала наляканою — лише дуже здивованою.

— Що це все означає? — пробурмотів Мак-Гован. Поморщившись, він також виліз із машини і тепер тримався руками за голову.

— Тихо! — гримнув Бейлі, направляючи пістолет на Мак-Гована. — Це збройне пограбування!

Мак-Гован вмить протверезів і підійшов до міс Блендіш.

— Знімай кольє, сестричко! — звелів Бейлі. — Хутко!

Міс Блендіш схопилась руками за шию і почала задкувати.

Бейлі вилаявся — йому вже ледь не увірвався терпець: будь-якої миті з-за рогу може вигулькнути машина, і тоді неприємностей їм не уникнути.

— Знімай кольє — інакше пошкодуєш! — гаркнув він.

Та дівчина продовжувала задкувати, і Бейлі рушив до неї швидкими кроками. Він саме минав Мак-Гована, коли той зненацька прийшов до тями і поціливі Бейлі кулаком у голову. Бейлі похитнувся, втратив рівновагу і гепнувся на землю. Пістолет випав йому з рук.

Міс Блендіш скрикнула. Райлі ж продовжував нерухомо сидіти. Він вважав, що Бейлі цілком здатний

впоратися й сам; до того ж не мав жодного бажання, аби міс Блендіш або Мак-Гован упізнали його, якби щось пішло не так. Тому Райлі просто звелів старому Семові пильнувати за дівчиною. Той поплентався до міс Блендіш, але здавалося, що вона його навіть не помітила: дівчина не зводила очей із Бейлі, який саме зводився на коліна, мотаючи головою та лаючись. Старий Сем знічено стовбичив біля міс Блендіш, готовий схопити її, щойно вона спробує втекти.

Бейлі поглянув на Мак-Гована, який непевними кроками саме наближався до нього: усе ще добряче напідпитку, він був рішуче налаштований на бійку.

Бейлі звівся на ноги і спробував ударити противника, цілячись Мак-Говану в шию. Але промахнувся, натомість Мак-Гован уперіщив йому у живіт. Той рохнув і знову звалився на коліна: цей поганець, без сумніву, таки вмів битися. Де ж Райлі, чому він не поспішає на допомогу? Ще до того, як Бейлі спромігся підвестися, Мак-Гован знов ушкварив його по голові, і Бейлі покотився в траву.

Лаючись на всі заставки, Райлі нарешті виліз із машини.

Рука Бейлі потяглася за пістолетом. Він схопив зброю, і коли Мак-Гован знову рушив до нього, Бейлі підняв пістолет і натиснув на гачок.

Від звуку пострілу міс Блендіш скрикнула, закриваючи руками обличчя.

Мак-Гован схопився за груди й осів на дорогу. На його білій сорочці проступила кров.

Бейлі вже звівся на ноги, коли до нього підбіг Райлі.

— Сучий ти сину! Що ти накоїв? — гаркнув Райлі. Він схилився над Мак-Гованом, а потім знову поглянув на Бейлі. Той із перекошеним від страху обличчям підійшов до Мак-Гована і також витріщився на нього.

— Він мертвий! Йолопе, навіщо ти його підстрелив? Ото вже кашу нам заварив!

Бейлі схопився за комір сорочки і рвонув його.

— Чому ти не допоміг мені? — пробурмотів він. — Що ще я мав робити? Це не моя вина!

— Розкажеш про це на суді! — гаркнув Райлі. Він був дуже наляканим. «Тепер нам світить термін за вбивство, — подумав він. — Якщо нас упіймають, то піджарять на електричному стільці...»

Бейлі зирнув на міс Блендіш, що не зводила очей із тіла Мак-Гована, і сказав Райлі:

— Її також мусимо позбутися. Вона забагато знає.

— Стули пельку! — гаркнув Райлі. Він дивився на міс Блендіш. Раптом його осінила чудова ідея: ось де справжній шанс отримати чималі грошенята! Батько дівчини володіє мільйонами і сплатить будь-яку суму, аби повернути доньку живою. — Вона поїде з нами.

Міс Блендіш зненацька вивільнилася від старого Сема, крутнулася і рвонула на дорогу. Вилаявшись, Райлі помчав за нею. Дівчина почула його кроки і закричала. Він наздогнав її, схопив за руку, і, коли дівчина повернулася до нього обличчям, сильно вдарив у лице. Підхопивши дівчину на руки, Райлі відніс її у «лінкольн» і кинув на заднє сидіння.

— Гей, що ти робиш? — спитав, підбігши, Бейлі.

Райлі рвучко обернувся і схопив Бейлі за комір.

— Не твоє діло! — рявкнув він. — Через тебе нам всім тепер пришиють убивство. Якщо нас схоплять, то просто засмажать на електричному стільці! Тепер ти робитимеш лише те, що я скажу! Відтягни тіло подалі від дороги і сховай кудись машину! Чуєш мене?

Озлобленість у його голосі вразила Бейлі. Коли Райлі відпустив його комір, він трохи повагався, а тоді пішов до того місця, де стояв, мов прицвяхований, старий Сем.

Разом із ним Райлі затягнув тіло Мак-Гована в «ягуар» і відкермував машину подалі в ліс. Виконавши наказ Райлі, вони бігцем повернулися у свій «лінкольн».

— Ти здурів, коли надумав викрасти цю дівку, — сказав Бейлі, всідаючись поруч зі старим Семом. — За нами ганятиметься усе ФБР. І як довго ми так протримаємось, га?

— Стули пельку! — люто гаркнув Райлі. — Тепер, коли ти вколошкав того хлопця, ми не зможемо сплавити це кольє. Тоді ж звідкіля ми дістанемо гроші за нього, як не від самого Блендіша, га? Цей грошовитий мішок заплатить за доньку будь-яку суму. Це наш єдиний шанс. Тож заткнися! А тепер рушай! — звернувся він до старого Сема, — поїдемо до Джонні — він нас сховає.

— Ти впевнений, що все добре обмізкував? — перепитав старий Сем, заводячи двигун.

— Завдяки тому сучому синові нам тепер нічого втрачати, — озвався Райлі. — Я знаю, що роблю. Їдь уже!

Коли авто набрало швидкості, Райлі розвернувся до міс Блендіш, яка лантухом лежала у кутку машини, і зняв із неї кольє.

— Присвіти-но! — сказав він Бейлі.

Той дістав із кишені ліхтарик і ввімкнув його. Райлі почав мовчки роздивлятись діаманти у промені ліхтаря.

— Це справді коштовна річ, — зауважив він, і в його голосі забринів страх. — Безглуздо й пробувати таке продати. Якщо Блендіш захоче повернути кольє, то муситиме його викупити. Так буде надійніше.

Бейлі скерував промінь на міс Блендіш. Вона ще й досі була непритомна. Незважаючи на темний синець на обличчі — там, куди поцілив Райлі, — вона була найкрасивішою жінкою, яку Бейлі коли-небудь бачив.

— Ласий шматочок! — висловив він свою думку вголос. — А з нею справді все добре?

Райлі пильно зиркнув на непритомну дівчину.

— Цілком, — озвався він. Тоді уважно подивився на Бейлі. — Про всяк випадок нагадую: з нею і надалі має бути все в порядку — тож ніяких дурниць.

Бейлі вимкнув ліхтарик.

Авто помчало у темряву.

3

За мильо до Ла-Сінь старий Сем сказав:

— Нам треба заправитись.

— Чому ти в біса не залив повного бака ще перед від'їздом? — накинувся на нього Райлі.

— Звідкіля я мав знати, що ми поїдемо до Джонні? — жалібно заскавулів старий Сем.

Бейлі направив світло ліхтарика на міс Блендіш. Та все ще була непритомна.

— Вона в порядку, — сказав він. — Попереду буде заправка.

І справді, за наступним поворотом з'явилися її вогні.

Старий Сем під'їхав до заправки. Протираючи очі та позіхаючи, до них вийшов хлопчина і почав заливати пальне. Райлі подався вперед, аби прикрити собою міс Блендіш, але йому нічого було переживати: хлопець мало що тямив зі сну. Він навіть не заглянув у машину.

Раптом з-за повороту вигулькнули фари машини. Великий чорний «б'юік» нечутно під'їхав впритул до «лінкольна» — і це неабияк налякало трійцю. Бейлі інстинктивно схопився за пістолет.

У «б'юіку» було двоє людей. Пасажир вийшов.

Це був високий чоловік міцної статури у чорному крилатому капелюсі, низько насунутому на очі. Він зацікавлено глянув на «лінкольн» і, підмітивши раптовий різкий рух Бейлі, підійшов до машини.

— І чого б то я так нервував? — запитав він різким, агресивним тоном і втупився у Бейлі.

Було темно, і вони не могли розгледіти один одного. Райлі сказав:

— Облиш, друже, тут ніхто і не думав нервувати.

Кремезний чолов'яга тепер пильно поглянув на нього.

— Та це ж Френкі! — сказав він і розсміявся. — А я вже було подумав, що́ то за великий бос вирішив тут покомандувати.

Троє в «лінкольні» заціпеніли. Тепер усі вони дивилися на «б'юік». У салоні ввімкнулося світло, і вони змогли розгледіти водія — той тримав їх на прицілі.

— То це ти, Едді? — спитав Райлі хрипкувато — у нього пересохло горло.

— Так, — підтвердив високий чоловік. — У Флінна «пушка» в руках, тож не робить нічого такого, про що потім шкодуватимете.

— Та ми нічого такого й не плануємо, — покvapно сказав Райлі. Подумки він проклинав той час, коли вони потрапили на очі банді Гріссонів. — Я просто вас не впізнав.

Едді дістав сигарету з пачки і черкнув сірником. Райлі квапливо засовався, затуляючи собою міс Блендіш, але Едді таки помітив її.

— Ото діваха! — сказав він, запалюючи сигарету.

— Ну, нам вже час їхати, — знову поспішно озвався Райлі. — Бувайте! Рушай, Семе!

Едді поклав руку на дверцята «лінкольна».

— Хто це така, Райлі?

— Ти її не знаєш. Моя подруга.

— Справді? Щось вона не дуже рухається.

— Е, набралася добряче, — буркнув Райлі, відчуваючи, як його лице заливається потом.

— Та що ти кажеш! — Едді вдавав із себе дуже шокованого. — Гадаю, що знаю, хто змусив її так напитися. Ану, погляньмо на неї пильніше!

Райлі завагався. Кутиком ока він бачив, як Флінн виходить із «б'юіка» з направленим на них автоматом, тож Райлі неохоче подався назад. Едді дістав потужний ліхтарик і освітив непритомну дівчину.

— Гарненька, — задумливо озвався він. — Тобі має бути соромно, Райлі, — зробити таке з цією милою дівчиною. А її матуся знає, де вона? — він відступив трохи, випустивши дим в обличчя Райлі. — Куди ви її везете?

— Додому, — відповів Райлі. — Облишмо цю комедію, Едді. Нам уже час рушати.

— Звісно, — погодився Едді, відступаючи ще на кілька кроків. — Не хотів би я бути на її місці і врешті опритомніти в товаристві трьох таких мавп, як ви. А тепер валіть звідси!

Старий Сем завів двигун, «лінкольн» вилетів на дорогу й помчав, набираючи швидкість.

Едді провів їх поглядом. Тоді зняв капелюх і почухав потилицю. Сховавши автомат у машину, до нього підійшов Флінн. Це був коротун із гострими рисами обличчя, що нагадувало злого щура.

— І що ти про все це думаєш? — спитав спантеличено Едді. — Тут щось явно не так.

Флінн низав плечима.

— Треба поміжувати.

— Хочеш сказати, що це ти поміжуєш? — зауважив Едді. — У тебе ж із мізками не дуже. То що можуть робити ці дешевенькі морди з такою кралечкою? Хто вона?

Флінн запалив сигарету. Його це не зацікавило. Вони їхали від самого Піттсбурга, тож він втомився і мріяв лише про сон.

Едді натомість продовжував:

— Йй поцілили у щелепу. І не кажи мені, що така дрібнота, як Райлі, міг її викрасти. Не думаю, щоб у нього стало на це духу... Так, треба перекинутися кількома словами з Ма.

— Та щоб тобі! — пробурчав Флінн. — Я хочу врешті поспати, навіть якщо тобі до цього байдуже.

Едді пропустив його слова повз вуха. Він підійшов до хлопця, що спостерігав за всім цим з округлими від жаху очима.

— Де тут у вас телефон?

Хлопець повів його до службового приміщення.

— Гарзд, друже, йди собі прогуляйся, — порадив йому Едді, всідаючись за стіл. Коли хлопчина вийшов, він набрав номер і став чекати. Після тривалої паузи на лінії почувся голос Дока.

— Я телефоную із заправки недалеко від Ла-Сінь, — швидко й неголосно сказав Едді. — Щойно звідси поїхав Райлі зі своєю бандою. З ними дівчина — першокласна штучка. Вона далеко не їхнього кола. Райлі сказав, що вона п'яна, але вигляд у неї був такий, наче її «вирубали» ударом у щелепу. Таке враження, що Райлі її викрав. Передай це Ма, добре?

Док промовив:

— Будь на лінії.

Незабаром він повернувся.

— Ма хоче знати, як вона виглядала і в чому була одягнена.

— Рудоволоса, — почав Едді. — Не просто гарна — виглядає, мов кінозірка. Ще в житті не бачив гарнішої дівчини. У неї довгий аристократичний ніс і високе чоло. Одягнена у білу вечірню сукню та чорну накидку, таке вбрання коштує чималенько.

Він чув, як Док переповідає це все Ма, і нетерпляче став чекати на відповідь.

— Ма гадає, що це могла бути донька Блендіша, — сказав Док, знову беручи слухавку. — Сьогодні ввечері вона мала їхати в «Золотий черевичок», що в Пайн Веллі, і на ній було фамільне кольє. Якось не віриться, аби Райлі зважився на таке грандіозне дільце, а тобі?

Едді швидко міркував.

— А Ма може мати рацію. Я якраз подумав, що в тій дівчині є щось знайоме. Я бачив якось фото доньки Блендіша... так, то справді могла бути вона. Якщо в руках Райлі і вона, і діаманти, то він зірве чималий куш.

Раптом у слухавці пролунав різкий та грубий голос самої Ма:

— Едді, це ти? Висилаю до тебе хлопців. Зустрінеш їх на перехресті біля Самотнього Дерева. Якщо Райлі захопив дівку Блендіша, то відвезе її до Джонні — більше нікуди. І якщо це справді вона, то доставте її до мене.

— Як скажеш, Ма, — відповів Едді. — А що робити з тією шайкою Райлі?

— Невже я про все маю казати? — огризнулася Ма. — Порухай трохи мізками сам!

Раптом почулися короткі гудки.

Едді поспішив до свого «б'юіка». Дав хлопчині-закордоннику долар і всадився в авто поруч із Флінном.

— Поїхали! — сказав він схвильовано. — Ма посилає на підмогу своїх хлопців. Вона гадає, що Райлі викрав доньку самого Блендіша!

Флінн аж застогнав.

— Вона з глузду з'їхала! Та ці бандюги не наважилися б викрасти навіть кольє, не кажучи вже про дочку Блендіша! То куди їхати?

— До перехрестя біля Самотнього Дерева, а тоді до Джонні.

— Ет, прощай, сну! — люто промовив Флінн, виїхавши на шосе. — Та це ж ще добра сотня миль!

Едді розсміявся.

— Виспишся якось іншим разом, — озвався він. — Я хочу ще раз поглянути на ту красуню! Ну, швидше давай! Флінн сильніше натиснув на газ.
— Жінки — це все, про що ти думаєш!
— А про що ж іще мені думати? — спитав Едді. — Лише жінки та гроші чогось варті в цьому світі!

4

Світанкове сонце вже повільно виповзало на пагорби, коли «лінкольн» подолав круте узгір'я, що вело до схованки Джонні.

Старий Сем їхав повільно. Він втомився, однак не хотів цього показувати. Останнім часом його не покидала тривога, що Райлі намірився його спекатися, бо він застарій. Райлі та Бейлі час від часу зиркали у задне вікно, чи нема за ними погоні. Обидва були знервовані та роздратовані.

Міс Блендіш відсунулася від Райлі якомога далі. Ніхто з трійці їй не пробував заговорити з нею після того, як вона опритомніла. Дівчина ж боялася про щось питати, аби зайвий раз не привертати до себе уваги. Вона була впевнена, що татко вже підняв на ноги усю поліцію і що її вже шукають. Це лише справа часу — коли її знайдуть, намагалася заспокоїти вона сама себе. Але що буде з нею до того? Ця думка не давала їй спокою, навіюючи жах. Вона не мала ілюзій щодо чоловіків, котрі захопили її. Дівчина помітила, що вони дуже налякані. Вона вирішила, що їй слід особливо остерігатись двох молодших.

Райлі з голови не виходила їхня зустріч із бандою Гріссонів. Він був певен, що Едді розповість про дівчину Ма Гріссон. Ма була найрозумнішою та найнебезпечнішою з усієї їхньої банди. Тож Райлі не мав сумнівів: Ма точно здогадається, що то за дівчина. І дізнається про

кольє. Але чи додумається вона про сховок у Джонні? У цьому він не був упевнений. П'яничка Джонні працював лише з дрібними гангстерами, а така серйозна банда, як Гріссони, не могли мати з ним ніяких справ.

Ім слід діяти хутко, переконував себе Райлі. Щойно вони сховають дівчину, він негайно зателефонує Блендішу. Чим швидше він отримає гроші й віддасть дівчину, тим безпечніше буде.

Старий Сем повернув «лінкольн» на вузьку курну дорогу, що вела у лігво Джонні. Трохи зменшивши швидкість, він подолав ще кілька миль, і врешті вони дісталися хатини Джонні — двоповерхової дерев'яної будівлі, схованої за деревами, до якої вела вузька доріжка.

Старий Сем припаркував біля будиночка, і Райлі виглянув з машини.

— Поглянь, чи він вдома, — звелів він Бейлі. Нервово оглядаючи зарості, він не випускав із рук пістолета.

Бейлі підійшов до хатини і затарабанив у двері.

— Агов, Джонні! — погукав він.

За хвилию Джонні відчинив двері й підозріло глянув на гостей.

Джонні, цьому високому, кістлявому стариганю зі спитим обличчям і невиразними вицвілими очима, було під сімдесят. Колись він був одним із кращих у своїй справі, але згодом спився, і це зіпсувало йому репутацію.

Джонні зиркнув спочатку на Бейлі, потім на авто, в якому помітив міс Блендіш.

— У чому річ? — спитав він. — У вас неприємності, хлопці? Ти ж Бейлі, чи не так?

Бейлі хотів було проникнути в будинок, проте у дверях непорушно стояв Джонні.

— Нам треба перебути в тебе кілька днів, Джонні, — сказав Бейлі. — Впусти нас!

— Що за дівчина? — спитав Джонні, й не ворухнувшись.

Райлі змусив міс Блендіш вийти з машини, за нею вийшов старий Сем. Нарешті виліз і сам Райлі.

— Ну ж бо, Джонні, не клей дурня! — сказав Райлі. — Впусти нас! Тобі ж може перепастися купа грошей. Не стояти ж нам на порозі!

Джонні нарешті відступив, і Райлі заштовхнув міс Блендіш до хатини, в якій були велика вітальня внизу та дві кімнатки нагорі, опоясані великим дерев'яним балконом, котрий нависав над вітальнею.

Вітальня була дуже брудна. Там стояв стіл, чотири ящики, що слугували за стільці, і стара газова плита. На стіні — ліхтар-«блискавка», на полиці — радіо. І все.

Старий Сем увійшов останнім, зачинивши за собою двері й обіпершись на них.

Міс Блендіш зненацька підбігла до Джонні та схопила його за руку.

— Допоможіть мені, будь ласка! — задихаючись, мовила вона. Від запаху перегару та немитого тіла, що йшов від старого, у неї запаморочилась голова. — Ці люди викрали мене. Мій батько...

Не давши їй договорити, Райлі грубо відтягнув дівчину від старого.

— Замовкни! — гаркнув він. — Ще слово — і ти пошкодуєш про це!

Джонні тривожно подивився на Райлі.

— Я ніколи не вплутуюся у викрадення, — тихо промовив він.

— Прошу вас, зателефонуйте моєму батькові... — почала було міс Блендіш, але Райлі хутко підійшов до неї і дав дзвінкого ляпанця. Вона з криком відсахнулася.

— Я ж тебе попереджав, хіба ні? — знову гаркнув Райлі. — Стули нарешті пельку!

Вона приклала руку до щоки, й очі її зблиснули.

— Тварюко! — вигукнула вона. — Як ти смієш торкатися до мене?

— Якщо не замовкнеш, то торкнуса ще й не так, — пообіцяв Райлі. — Сядь і стули пельку, а то вріжу тобі ще раз!

Підійшов зі стурбованим виглядом старий Сем. Він узяв один із ящиків і присунув його до міс Блендіш.

— Заспокойтеся, міс! — мовив він. — І ліпше цього хлопця не дратуйте!

Міс Блендіш опустила на ящик, прикривши руками обличчя.

— Хто вона? — перепитав Джонні.

— Донька Блендіша, — відповів Райлі. — Вона коштує мільйон доларів, Джонні. Гроші ми розділимо порівну. Їй треба тут побути лише три-чотири дні.

Джонні скося глянув на них.

— Блендіш — багатій, еге ж?

— У нього мільйони. Як тобі таке, Джонні?

— Ну... — Джонні задумливо почував брудну лисину. — Але не більше, ніж чотири дні!

— Куди мені її відвести? — запитав Райлі. — У тебе є кімната для неї?

— Он туди, — показав Джонні на одні з дверей, що вели нагору.

Райлі повернувся до міс Блендіш.

— Піднімайся!

— Робіть так, як вам кажуть, міс, — озвався старий Сем. — Навіщо вам неприємності?

Дівчина звелася на ноги і рушила нагору. Райлі ступав за нею. Дійшовши до балкона, вона озирнулася на трьох чоловіків, що дивилися їй услід.

Ніби ненароком Джонні підійшов до двох рушниць, що висіли над вхідними дверима.

— Заходь! — скомандував Райлі, відчинивши ногою двері.

Дівчина ступила у темну кімнатку. Райлі, увійшовши за нею, запалив газову лампу, що звисала зі стелі, і роз-

глянувся довкола. Тут було ліжко з брудним матрацом, але без постелі на ньому. Глечик з водою, на якій була щільна плівка із пилу, стояв просто на підлозі. На ящику примостився мідний таз. Вікно затягнуте мішковиною. У кімнаті відчувався запах цвілі та вологи.

— Це тобі лише на користь піде, — глумливо сказав Райлі. — Зіб'є трохи пихи. Сиди спокійно, а то я прийду й утихомирю тебе.

Міс Блендіш побачила великого павука, що повільно повз по стіні. Очі її округлилися від жаху.

— Боїшся? — спитав Райлі і зняв павука зі стіни. Короткі волохаті лапки засмикалися. — Хочеш, я посаджу його на твою гарненьку сукню?

Міс Блендіш відсахнулася, тремтячи усім тілом.

— Поводься як слід, і з тобою нічого не трапиться, — пообіцяв Райлі, вишкірившись. — Почнеш кричати — пошкодуєш.

Говорячи це, він розчавив павука пальцями.

— Комизитимешся — буде з тобою те саме. Тож будь чемною дівчинкою.

Він вийшов, зачинивши за собою двері.

Коли Райлі спустився у вітальню, Бейлі та старий Сем уже сиділи на ящиках і палили.

— А що там із їжею... — почав він, але тут же затнувся, побачивши у руках Джонні рушницю, який обводив тепер їх усіх дулом. Райлі було смикнувся за своїм пістолетом, але щось у тьмяних очах Джонні його зупинило.

— Не роби цього, Райлі, — сказав Джонні. — Ця рушниця розірве тебе на шматки.

— Та що це з тобою? — крізь зуби спитав Райлі.

— Мені не подобається цей ваш план, — відповів Джонні. — Сідай-но, хочу з тобою побалакати.

Райлі присів біля Бейлі.

— За півгодини до вашого приїзду про це передавали по радіо. Хто вбив того хлопця?

— Він, — тицьнув пальцем у свого сусіда Райлі. — Цей дурень ніби голову втратив.

— А ти б її не втратив? — рывкнув Бейлі у відповідь. — У мене не було вибору: цей боягуз сам напросився.

— Стули пельку! — люто гаркнув Райлі. — Яке це тепер має значення? Той хлопець мертвий, і на нас висить убивство, проте ми маємо дівчину. Якщо нам вдасться отримати гроші від її старого, то тривожитися нам ні про що.

Джонні похитав головою. Провагавшись трохи, він опустив рушницю.

— Я знаю вас, хлопці, з пелюшок, — сказав він, — і не думав, що ви станете вбивцями. Мені це все не подобається. Вбивство і викрадення — таж за вами полюватиме усе ФБР! Вони добряче підсмажать вам п'ятки. Тепер ви — вороги суспільства, такі собі перевертні.

— Отримаєш двісті п'ятдесят штук, — украдливо озвався Райлі. — А це хороші гроші, Джонні.

— Лише уяви, скільки випивону зможеш купити на все це бабло, — доволі грубо додав Бейлі. — Та ти будеш купатися у віскі!

Джонні примружив очі:

— Не все можна купити за гроші!

— Двісті п'ятдесят штук, Джонні, і все це — твоє!

Джонні неквапно повішав гвинтівку на місце. Троє бандитів полегшено зітхнули. Вони мовчки спостерігали, як Джонні виставляє на стіл олов'яні кухлі та великий глиняний глечик.

— Випити хочете?

— А що там у тебе? — підозріло спитав Райлі. — Пійло власного виробництва?

— Воно хороше — відмінної якості!

Джонні хлюпнув усім в кухлі яблучної самогонки і передав їх по колу.

Вони обережно випили: Бейлі похлинувся, а Райлі та старому Сему якось таки вдалося проковтнути пекучу рідину.

— Нам би чогось пожерти, Джонні, — сказав старий Сем, витираючи рот рукавом. — Вмираю з голоду.

— Візьми собі, — озвався Джонні. — Там, у горщику на плиті.

Старий Сем пішов до плити.

— Даремно ти, Райлі, викрав дівку, — сказав Бейлі. — Нам слід було прикінчити її на місці. Едді розбовкає все Ма Гріссон, а вона пошле за нами Спритника.

— Заткнися! — люто гаркнув Райлі.

Джонні заціпенів.

— Кого? Спритника Сліма? Він теж у цьому замішаний? — спитав він.

— Та він сам не знає, що меле, — відповів Райлі.

— Не знаю? — озвався Бейлі й поглянув на Джонні. — Дорогою ми напоролися на Едді Шульца. Той бачив дівчину і неодмінно докладе про це Матусі Гріссон.

— Якщо в цьому Слім, то я виходжу з гри, — сказав Джонні, знову присуваючись до рушниць.

Райлі вихопив револьвер 38-го калібру.

— Тримайся подалі від рушниць! І чхав я на Сліма Гріссона — він нам не завадить!

— Слім дуже небезпечний, — тривожно озвався Джонні. — Я знаю вас, хлопці, і знаю, що ви не такі вже й погані. Але в Слімові Гріссоні нема нічого хорошого. У нього нутро прогниле.

Райлі сплюнув.

— У нього дірка в голові, — пояснив бандит. — І він ненабагато мудріший за ідіота.

— Можливо, й так, але він убивця, причому вбиває ножем. А я не люблю хлопців, котрі пускають у діло ножі.

— Та годі вже, — сказав Райлі, — краще поїжмо.

Старий Сем вже розкладав на тарілки якесь вариво.

— Це якась тухлятина — відгонить дохлою кішкою, — пробурмотів він. Тоді відібрав трохи місива і наклав у вільну тарілку. — Віднесу дівчині. Їй слід трохи поїсти.

— Боюся, що це буде не до вподоби її витонченому смакові, — вишкірився Райлі.

— Усе ж краще, ніж нічого, — озвався старий Сем.

Він узяв їжу, піднявся нагору й увійшов до тьмяно освітленої кімнати.

Міс Блендіш сиділа на краєчку ліжка і плакала. Коли старий Сем увійшов, дівчина підвела голову.

— Ось, з'їжте хоч трохи, — ніяково сказав він. — Вам стане краще.

Від запаху протухлої їжі міс Блендіш стало недобре.

— Ні... дякую. Не можу.

— Воно трохи смердить, — наче вибачаючись, сказав старий Сем, — але вам треба хоч щось з'їсти.

Він поставив їжу на столик. Поглянувши на брудний матрац, старий Сем похитав головою.

— Присягаюся, це не те, до чого ви звикли, міс. Спробую знайти для вас щось краще.

— Дякую, ви дуже добрі до мене, — вона завагалася і, стишивши голос, сказала: — Чи не могли б ви мені допомогти? Якщо зателефонуйте батькові й скажете, де я, він вам добре віддячить. Будь ласка, допоможіть мені!

— Не можу, міс! — сказав Сем, задкуючи до дверей. — Я надто старий, аби створювати собі клопоти. Ті двоє, що зі мною, дуже погані хлопці. Тому я нічого не можу зробити для вас.

Він вийшов, зачинивши за собою двері.

Райлі та Бейлі саме вечеряли, і старий Сем приєднався до них. Коли вони покінчили з їжею, Райлі підвівся.

— Це — найогидніше, що я коли-небудь їв у своєму житті, — сказав він і глянув на годинник. Було п'ять по дев'ятій.

— Піду зателефоную Анні. Вона вже, певно, непокоїться.

— Та не обманюй себе із тією Анною, — озвався Бейлі. — Гадаєш, її обходить, де ти?

Він звівся на ноги і підійшов до вікна.

Райлі назвав телефоністці номер Анни. Після невеличкої паузи та взяла слухавку.

— Привіт, мала! — сказав він. — Це Френкі.

— Френкі! — голос Анни був такий пронизливий, що трое чоловіків теж його почули. — Куди це ти запропастився, виродку? Ти що, вирішив, що на мене можна начхати? Чи ти думаєш, що мені подобається спати самій у твоєму ліжку? Де це ти? І що робиш? Якщо ти з іншою жінкою, то я тебе вб'ю!

Райлі вишкірився: було приємно знову почути голос Анни.

— Заспокойся, серденько! — сказав він. — У мене тут робота — чи не найбільша за увесь час, — і я нарешті зможу загребти чимало грошень. Віднині ти ходитимеш у норкових манто, Анно! Я дам тобі стільки грошей, що сама Гаттон* виглядатиме поруч із тобою якоюсь злидаркою. Послухай-но, я зараз у Джонні — ну, це по той бік роздоріжжя...

— Райлі! — голос Бейлі задзвенів від жаху. — Вони приїхали! Дві машини — це банда Гріссонів!

Райлі пожбури слухавку і кинувся до вікна.

* Йдеться про Барбару Вулворт Гаттон (1912 — 1979) — американську світську левицю, яку журналісти іронічно прозвали «бідною маленькою багачкою» (Poor Little Rich Girl). Багато хто заздирив її успіху та багатству, але навіть на пікові популярності вона залишалась невпевненою в собі, дозволяла чоловікам експлуатувати себе, часто випивала, вживала наркотики та заводила коханців. Останні роки життя провела майже у злигоднях через свою наївність та безмежну щедрість.

Два авта підїхали до їхнього «лінкольна». Звідти вилізло кілька чоловіків, які попрямували до хатини. Райлі впізнав серед них кремезного Едді Шульца.

— Іди нагору і залишайся з нею, — різко розвернувшись, звелів він Джонні. — Пильнуй, аби вона там мовчала. А ми поки що займемся цими птахами. Ну, рухайся!

Він підштовхнув Джонні до сходів, і вони разом увійшли в кімнатку міс Блендіш. Та лежала на ліжку. Коли вони увійшли, дівчина здригнулася.

— Там, на вулиці, зараз є хлопець — вірна для тебе погибель, — сказав їй Райлі, обличчя його спітніло та перекосилось від страху. — Коли хочеш жити, сиди тихо. Я спробую обдурити його, але якщо він здогадається, що ти тут, то тобі залишиться хіба що молитися.

Але не ці слова змусили її похолонуту, а біла маска смерті на його обличчі та невимовний жах в очах.

5

Райлі стояв на балконі і дивився на групу чоловіків, які також не зводили з нього очей. Серед них був Едді: руки в кишенях, чорний капелюх насунутий на очі. Флінн відійшов трохи вбік — руки теж у кишенях, очі холодні та насторожені. Вовпі й Док Вільямс стояли біля вхідних дверей і палили.

Але всю свою увагу Райлі зосередив на Слімові Гріссоні. Той сидів на краечку стола, втупившись на носки своїх брудних черевиків. Він був високий, худий, з одутлим обличчям. Напіввідкритий рот і пусті скляні очі надавали йому дебільного вигляду, але за цією маскою кретина приховувалося безжальне, жорстоке нутро.

Минуле Сліма Гріссона було типовим для патологічного вбивці. У школі він вчився погано і не проявляв жодного інтересу до книжок. Ще змалку відчував гостру

потребу у грошах. Слім мав садистські схильності, і кілька разів його ловили на тому, що він мучив тварин. У вісімнадцять у нього вже цілком розвинулись нахили вбивці. До того часу його розумові здібності повністю дегенерували. У нього бували моменти просвітління, коли він поводився майже як нормальний і навіть виявляв певну кмітливість, але здебільшого вів себе як кретин.

Його мати — Матуся, чи то пак Ма Гріссон — відмовлялася вірити, що щось не так з її синочком. Вона знайшла йому роботу в більярдній, де він мив склянки. Там він і злигався з торговцями контрабандним спиртним. Він трохи поспостерігав, як ті маніпулюють зброєю та товстими пачками купюр. Тоді придбав пістолет. Перше вбивство він скоїв цілком автоматично. Слім врятувався втечею, і два роки мати нічого про нього не чула. Повернувшись додому, він частенько похвалявся, скількох убив за час своєї відсутності. Надивившись на це все, Ма Гріссон вирішила зробити синочка ватажком банди. І взяла його освіту у свої руки. Вона добряче помуштрувала його перед першою серйозною справою, обговоривши найдрібніші деталі. Це нагадувало дресирування мавпи. Коли їй нарешті вдавалося вбити йому в голову те, що було потрібно, то воно осідало там намертво. Матуся підшукала для його банди ще кількох зірвіголів. Так в ній опинився Флінн, що відсидів чотири роки за пограбування банку. Ще був Едді Шульц, колишній охоронець одного із босів мафії, а також Вовпі, тямовитий зламник сейфів, та Док Вільямс — старий хірург, якого виключили зі списку лікарів і котрий був радий отримати хоч якусь роботу.

І над усіма цими покидьками вона поставила свого сина. Формально вони визнавали Сліма своїм ватажком, хоча справжнім їхнім босом і мозковим центром була Ма Гріссон. Без неї синочок був би цілком безпомічним.

Райлі смертельно лякало це вертке створіння. Він схопився за лацкани піджака, неначе демонструючи свою нездатність до опору, і нерухомо стояв, дивлячись на чоловіків унизу.

— Привіт, Френкі, — сказав Едді. — Ото, гадаю, ти здивувався, побачивши мене знову!

Райлі повільно зійшов сходами вниз.

— Привіт! — відповів він хрипким голосом. — Так і є — не сподівався знову зустріти тебе так швидко.

Він став поруч із Бейлі, котрий на нього навіть не глянув.

— А де та шикарна курочка, що була з тобою? — поцікавився Едді.

Райлі спробував опанувати себе й зібратися з думками. Якщо вони хочуть виплутатися з цієї халепи та ще й врятувати свої шкури, він мусить обдурити цих типів, причому зробити це переконливо.

— Невже ти проїхав увесь цей шлях лише для того, аби глянути на неї? — спитав він, намагаючись говорити якомога природніше. — Ти ж не хочеш призначити їй побачення? Ото була б халепа — ми так втомилися від неї, що висадили по дорозі.

Едді кинув недопалок і розтоптав його ногою.

— Справді? А жаль! Хотів ще раз на неї поглянути. Хто то був, Френкі?

— Та так, одна дівця, — відповів Райлі, — ти її не знаєш.

Він усвідомлював, що вся банда Гріссонів, окрім хіба що Сліма, дивиться на нього холодними й похмурими очима. І в нього було моторошне відчуття, що всі вони знають про його брехню. Єдиний, хто не звертав на нього жодної уваги, був сам Слім.

— А ти часом не в «Золотому черевичку» її підібрав? У животі Райлі раптом стало холодно й пусто.

— Що, ту маленьку аферистку? Ні, вона не буває в таких шикарних місцях. Ми підібрали її в барі Іззі. Вона була майже «готовенька», коли ми прихопили її з собою, щоб покататися й розважитися, — Райлі спробував видушити з себе усмішку, та вона радше нагадувала гримасу. — Але для забав вона вже не годилася, тож ми висадили її по дорозі.

Едді розреготався — ця розмова його забавляла.

— Справді? Тобі лише сценарії для фільмів писати, Френкі: маєш просто чудову уяву.

Слім спроквола підвів голову й поглянув просто на Райлі, від чого той аж здригнувся.

— Де Джонні? — спитав Слім.

— Нагорі, — відповів Райлі, відчуваючи, як піт стікає йому по спині.

Слім повільно розвернувся і зиркнув на Едді. Усі його рухи були точно виважені.

— Давай його сюди, — звелів він.

Двері нагорі відчинилися, і Джонні вийшов на балкон та обіперся на поручні. Чоловіки внизу пильно поглянули на нього.

Джонні не наживав собі ворогів, але й не ставав на чийсь бік. Завжди зберігав нейтралітет. Райлі втупився у нього, закликаючи своїм багатозначним поглядом мовчати. Але Джонні не дивився на нього — він глядів на Сліма.

— Привіт, Джонні, — сказав Слім, почухавши довгий ніс.

— Привіт, Сліме! — озвався Джонні, тримаючи руки на поруччі — аби всі бачили, що він без зброї.

— Давно не бачились, еге ж? — мовив Слім із дурнуватою посмішкою. Його руки весь час неспокійно рухалися — то ковзали туди-сюди вздовж стегон, то бавилися краваткою-стрічкою, то розгладжували поношений піджак. Це були неспокійні, кістляві, жакні руки.

— А знаєш, Джонні, у мене новий ніж!

Джонні стояв, переминаючись з ноги на ногу.

— Радий за тебе, — врешті озвався він і тривожно поглянув на Едді.

Раптом Слім різко смикнувся. Він зробив це так швидко, що Джонні не встиг зреагувати. У Слімових руках зблиснув ніж — з тоненьким лезом у шість дюймів* і з чорним руків'ям.

— Поглянь-но на нього, Джонні, — промовив Слім, крутячи ніж у руках.

— Оце ти щасливчик, — сказав Джонні з кам'яним обличчям.

Слім кивнув.

— Так, знаю. Дивись-но, як він зблискує.

Сонячне світло, пробившись крізь брудне вікно, торкнулася леза, відбилось від ножа, а тоді заграло й застрибало на стелі.

— А який він гострий, Джонні!

Док Вільямс, що стояв позаду Едді, нервово жуючи сигарету, зробив крок уперед.

— Заспокойся, Сліме, — сказав він примирливим тоном, бо вже знав, що буде далі.

— Відчепися! — гаркнув Слім, і його мляве обличчя зненацька стало жорстоким. Він спроквола перевів погляд туди, де нерухомо стояв Джонні. — Йди-но сюди, Джонні!

— Чого тобі від мене треба? — хрипко спитав Джонні, застигши на місці.

— Спускайся! — повторив Слім, ледь підвищивши голос. Тепер він, немов бавлячись, почав втикати ніжик у стіл.

Док непомітно зробив знак Едді, і той сказав:

— Облиш його, Сліме. Джонні — твій приятель і хороший хлопець.

* 1 дюйм — 2,54 см, 6 дюймів — 15,24 см.

Слім глянув на Райлі.

— А цей — також хороший хлопець? Чи не дуже?

У Райлі підігнулись коліна, а рясний піт заблищав на обличчі.

— Облиш його, — жорстко сказав Едді. — І забори свій ніж. Я хочу побалакати з Джонні.

Едді був єдиним із членів банди, хто вмів упоратися зі Слімом під час його нападів, проте Едді був також достатньо тямущим для того, аби розуміти, з яким вибуховим матеріалом має справу: він знав, що одного дня йому таки не вдасться упокорити Сліма.

Слім скривився, однак ніж сховав. Скоса глянувши на Едді, він почухав ніс.

— Джонні, нас цікавить подружка Райлі, — сказав Едді. — Ти її бачив?

Джонні облизав пересохлі губи. Йому страшенно кортіло випити. А ще він мріяв про те, аби всі ці люди забралися з його дому.

— Не знаю, чия це дівчина, — озвався він, — але вона тут.

Усі завмерли. Райлі раптом хапнув ротом повітря, а Бейлі чи то зблід, чи то позеленів.

— Ми б хотіли на неї глянути, Джонні, — додав Едді.

Джонні обернувся і, відчинивши двері, гукнув щось, а тоді відступив убік. Коли міс Блендіш вийшла на балкон, усі чоловіки витріщилися на неї. Побачивши їх усіх, дівчина відсахнулася і притулилася до стіни.

У руках Вoppi, Едді та Флінна раптом опинилися пістолети.

— Заберіть у тих зброю, — наказав Слім, не зводячи очей із міс Блендіш.

— Підіймайся, Доку, — сказав Едді. — Ми тебе прикриємо.

Док обережно підійшов до Бейлі і витяг у нього пістолет. Бейлі й не порухався, лише нервово облизав

пересохлі губи. Тоді Док забрав зброю у Райлі. Коли він розвертався, старий Сем різко смикнувся за своїм пістолетом і виявився напрочуд моторним. Пістолет бахнув, але у цю ж мить Вoppi вистрілив старому Семові у голову. Док здригнувся, бо куля Сема пройшла зовсім поруч від його обличчя. Ледь чутно зойкнувши, він зробив крок назад, але даремно: старий Сем уже розпластався на підлозі.

Райлі та Бейлі смертельно поблідли, на мить затамувавши подих.

Слім зиркнув на них, а потім перевів погляд на тіло старого Сема. На його обличчі з'явився голодний вовчий вираз. Джонні, істерично схлипнувши, заштовхнув міс Блендіш назад у кімнату.

— Заберіть його звідси, — наказав Слім.

Док і Вoppi витягли тіло старого Сема з будинку і швидко повернулися.

Едді наблизився до Райлі і тицьнув йому в груди дуло пістолета.

— О'кей, друже, — почав він, відчеканюючи кожне слово, — комедію закінчено. Ну, розповідай. Хто вона?

— Не знаю, — задихаючись і тремтячи всім тілом, видушив із себе Райлі.

— Ну, якщо ти не знаєш, то скажу я, — промовив Едді, схопивши Райлі за комір сорочки і ледь розгойдуючи туди-сюди. — Це — донька Блендіша. Ти викрав її, аби заграбастати собі діаманти. Але ми тебе розкусили, молокососе. Ті діаманти зараз у тебе.

Едді поліз у внутрішню кишеню піджака Райлі і витяг звідти кольє.

Запала довга тиша, під час якої всі вступилися у кольє. Нарешті Едді відпустив Райлі.

— Мені тебе шкода, шмаркачу, — сказав він, наче йому й справді було шкода. — Боюся, тобі гаплик.

Він підійшов до Сліма і віддав йому кольє.

Слім виставив діаманти на сонце.

— Поглянь-но на це, Доку! — захоплено сказав він. — Ну хіба ж вони не гарні? Дивись, як вони сяють! Як зорі на чорному небі.

— Так, вони варті цілого спадку, — сказав Док, милуючись діамантами.

Очі Сліма помандрували нагору — до дверей спальні.

— Приведи її сюди, Едді, — наказав він. — Хочу з нею побалакати.

Едді зиркнув на Дока, той кивнув.

— А як щодо тих гниляків? — спитав Едді у Сліма. — Мусимо повертатися до Ма: вона чекає.

Слім продовжував милуватися кольє.

— Веди її сюди, Едді, — повторив він.

Едді знизав плечима і пішов нагору. Джонні відвів погляд, коли той проходив повз. Міс Блендіш стояла, притулившись до стіни, і тремтіла усім тілом. Коли Едді зайшов у кімнату, вона прикрила рот руками і безтямно повела очима, немов шукаючи, куди б втекти.

Едді стало їй шкода. Він подумав, що вона, навіть страшенно налякана, — найкрасивіша дівчина з усіх, яких йому доводилось бачити.

— Не бійся мене, — почав він. — Слім хоче з тобою поговорити. Послухай мене, дитинко: Слім не просто поганець — у нього не все добре з головою. Тож якщо ти точно виконуватимеш усе, що він скаже, то, можливо, він тебе й не чіпатиме. Не дратуй його. Він небезпечний, мов отруйна змія. А тепер ходімо, він чекає.

Міс Блендіш відсахнулася. Очі її потемніли від страху.

— Не змушуйте мене іти вниз, — сказала вона, затинаючись. — Я цього більше не витримаю. Будь ласка, дозвольте мені залишитись тут!

Едді м'яко взяв її за руку.

— Я буду поруч, — запевнив він, — але ти мусиш зійти вниз. Усе буде гаразд. Якщо він почне щось недобре, я його втихомирю. Ну, ходи, мала!

І він звів її униз.

Слім дивився, як вона спускається.

— Вона наче зійшла зі сторінок модного журналу, правда? — пробурмотів він Докові. — Поглянь-но лише на її волосся!

Док занепокоївся. Він ніколи раніше не бачив Сліма таким збудженим: зазвичай той ненавидів жінок.

Едді поставив міс Блендіш перед Слімом. Той відступив, не зводячи з неї очей. Інші також витріщилися на дівчину.

Міс Блендіш із жахом дивилася на Сліма, котрий посміхався їй, схиливши голову набік. Його жовті очі палали.

— Мене звати Іріссон, — сказав він. — Можеш називати мене просто Слімом, — він почухав ніс. — Це ж твоє, чи не так? — він підніс до неї колье.

Міс Блендіш кивнула. У цій істоті було щось таке жакне та відштовхуюче, що в неї виникло дике бажання кричати — і кричати без утаву.

Слім перебирав пальцями діаманти.

— Вони такі ж гарні, як і ти!

Він простяг колье дівчині. Від цього руху міс Блендіш здригнулася і відсахнулася.

— Я не хочу завдати тобі шкоди, — озвався він, хитнувши головою. — Ти мені подобаєшся. Візьми його і надінь. Хочу поглянути, як тобі в ньому.

— Облиш, Сліме. Кольє тепер належить нам усім, — сказав Едді.

Слім гигикнув і підморгнув міс Блендіш.

— Чуєш, що він каже? Але в нього не вистачить духу забрати у мене колье. Він мене боїться — вони всі мене бояться.

І Слім знову простягнув кольє дівчині.

— Ось, надінь. Хочу побачити його на тобі.

Повільно, мов загіпнотизована, дівчина взяла з його рук кольє. Доторк діамантів, здається, привів її до тями. Приглушено скрикнувши, вона жбурнула кольє і побігла до сходів, де стояв Джонні.

— Заберіть мене звідси! — несамовито закричала вона. — Я цього більше не витримаю! Не підпускайте його до мене!

Це здивувало Сліма. Він напружився, і ніжик миттю з'явився в його руках. Із безвільного ідіота він знову перетворився на безжального вбивцю. Нахилившись, він глянув на інших.

— На що в біса ви чекаєте? — заверещав він. — Повитягайте їх усіх звідси! Швидко! Тягніть їх!

Воппі та Флінн, схопивши Райлі і Бейлі, виштовхали їх з будинку надвір.

Слім повернувся до Дока.

— Прив'яжи їх до дерева!

Пополотнівши, Док підібрав мотузку, що валялася на купі мотлоху у кутку, і вийшов услід за Воппі та Флінном.

Слім глянув на Едді. Його жовті очі палали.

— Пильнуй її і не дай втекти.

Слім підібрав кольє, запхав його у кишеню і вийшов надвір. Його трясло від збудження й охопило бажання вбивати.

Він чув, як істерично волає Райлі, бачив його посіріле обличчя, що блищало від поту, та викривлений від жаху рот.

Бейлі йшов мовчки. Його обличчя було бліде, але в очах жевріли недобрі вогники.

Чоловіки дійшли до галявини і, добре усвідомивши, що вона стане місцем страти, зупинилися.

— Прив'яжіть їх отам, — вказав Слім на відповідні дерева.

Поки Флінн пильнував Бейлі, Вовпі прив'язував до дерева Райлі. Той не робив жодних спроб врятуватися. Він стояв біля дерева, здригаючись, немов паралізований страхом. Вовпі повернувся до Бейлі.

— Стань там! — люто гаркнув він.

Бейлі неквапно підійшов до дерева і прихилився до нього. Коли Вовпі наблизився, Бейлі зненацька його копнув. Черевик поцілів Вовпі у пах, а сам Бейлі вмить опинився за стовбуром — слабеньким прикриттям між ним та пістолетом Флінна.

Сліма це привело у стан сильного збудження.

— Не стріляй! — скрикнув він. — Він мені потрібен живий!

Вовпі, звиваючись, покотився у траву, намагаючись відновити дихання, але на нього ніхто не звертав уваги. Док стояв за кущами. Обличчя його було бліде, та й вигляд він мав хворобливий. Чоловік вирішив триматися подалі від усього цього.

Флінн почав повільно підступати до дерева, натомість Слім стояв нерухомо, і ніжик із тонким лезом поблискував у його руках.

Бейлі озирнувся в пошуках виходу. Позаду були непрохідні зарості, попереду — Флінн, який обережно підступав до нього, зліва стояв Слім із ніжиком. І лише справа був доступ до такої бажаної свободи. Бейлі зробив раптовий кидок, але Флінн був ближче, ніж він гадав. Бейлі спробував поцілити у противника, але той ухилився: кулак пройшов вище голови Флінна, і він лише підступив ближче.

На мить обидва напружено застигли. Бейлі, котрий був кременіший, оговтався першим, вдаривши Флінна у щелепу, і той зігнувся навпіл. Бейлі відскочив убік.

Слім стояв нерухомо, трохи подавшись вперед, — безвільний рот роззявлений, ніжик вільно звисає в обм'яклих руках. Вовпі все ще качався по траві від

болю, і Бейлі раптом змінив свій намір: тепер залишався лише Слім — на Дока можна було не зважати. Якщо йому вдасться збити із ніг Сліма, то вони з Райлі ще зможуть здивувати Едді. Так, варто було ризикнути. Бейлі підступив до Сліма, що вже чекав на нього — його жовтуваті очі аж палали.

І тоді Бейлі побачив Слімову посмішку. З його обличчя зник вираз ідіота, залишилась тільки маска вбивці. Бейлі знав, що від смерті його відділяють лише кілька ударів серця. Ще ніколи він не відчував такого страху і зараз завмер, наче загіпнотизований кролик.

Ножик Сліма розрізав повітря і пройшов крізь Бейлі, простромивши йому горло.

Слім стояв над вмираючим Бейлі та захоплено спостерігав за агонією — у повному екстазі, в який впадав щоразу, коли вбивав.

Воппі з посірілим обличчям нарешті сів і почав тихо лягтися. Флінн, усе ще лежачи на спині, неспокійно порухався; на його щелепі проступив багрянний синець. Док відвернувся — він був не такий товстошкірий, як інші.

Слім поглянув на Райлі, який стояв із заплющеними очима, і видав із горла жажливий хрип. Тоді витек ніжик об траву і випростався.

— Райлі... — м'яко почав він.

Той розплющив очі.

— Не вбивай мене, Сліме, — задихаючись, благав Райлі. — Пощади! Не вбивай мене!

Слім вишкірився. Потім, нечутно пересуваючись залитою сонцем доріжкою, наблизився до зіщуленого від страху чоловіка.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

1

Міс Блендіш виштовхнули на сліпуче світло лампи, що звисала зі стелі. Дві ватні подушечки, зафіксовані клейкою стрічкою, закривали їй очі. Едді підтримував дівчину, і вона важко оперлася на нього. Його рука, міцна і тепла, — це єдине, що зв'язувало її із зовнішнім світом.

Ма Гріссон, сидючи у своєму кріслі, роздивлялася міс Блендіш. Перед від'їздом із лігва Джонні Едді зателефонував їй і повідомив, що вони невдовзі будуть. У Ма було достатньо часу обміркувати, що може дати їм це викрадення. Якщо за справу взятися з розумом і якщо їм пощастить, то вже до кінця тижня вони отримають мільйон доларів. За останні три роки її авторитет у банді зріс. Хоча вони й не гребли грошей лопатою, однак велося їм не так вже й погано. Інші банди ставилися до них як до третьосортної шайки. Але тепер, завдяки цій стрункій рудоволосій дівчині, вони стануть найбагатшою та найвпливовішою бандою (до того ж найбільш розшукуваною) у Канзас-Сіті.

Ма Гріссон була величезна, товстелезна і незграбна. Жир складками звисав з її драглистих щік. Хвилясте волосся було пофарбоване у вугільно-чорний колір. Маленькі очиці — блискучі й непроникні, мов шматочки скла. Дешева біжутерія щедро прикрашала її великі обвислі груди. Одягнена вона була у добряче заяложену

кремову мереживну сукню. Могутні руки, поцятковані здутими венами, проступали крізь це плетиво, як тісто, що підійшло і вже вилазить із діжі. Ма, міцно збита, була фізично дужча за багатьох чоловіків. Словом, вельми огидна стара, котрої боялися всі члени банди разом зі Слімом.

Едді зірвав стрічку з очей міс Блендіш. Побачивши стару, що розвалилась у кріслі, дівчина вжахнулася. Від самого вигляду Ма Гріссон у міс Блендіш перехопило подих, і вона, зіщулившись, подалася назад.

— Познайомся із міс Блендіш, Ма, — сказав Едді, за-спокійливо стиснувши руку дівчини. — Допровадили сюди, як ти звеліла.

Ма подалася вперед. Її застигли очі-намистини налякали дівчину.

Ма ненавиділа довго говорити — як і ненавиділа базік. Вона вміла сказати слово там, де іншим потрібно було їх із десятків, але цього разу налаштувалася на доволі довгу промову.

— Послухай-но, дівчино, мене, — почала Ма. — Ти можеш собі бути донькою Блендіша, але для мене ти — ніхто. Залишатимешся тут, поки старий тебе не викупить. І лише від нього залежить, як довго ти тут перебуватимеш. Тож поведься як слід: поки будеш чемною, тебе не чіпатимуть. Але якщо створюватимеш проблеми, то й до тебе ставитимуться відповідно. Це вже я тобі обіцяю. Будеш нечемною — пошкодуєш. Зрозуміла?

Міс Блендіш витріщилась не неї, ніби не вірячи, що така жаклива жінка може існувати насправді.

— Ти мене зрозуміла? — повторила Ма.

Едді вщипнув дівчину.

— Так, — озвалася та.

— Відведи її у вітальню, — звеліла Ма Едді. — Там все вже для неї готове. Зачини її і вертайся: хочу з тобою побалакати.

Едді вивів міс Блендіш із кімнати. Коли вони піднімалися сходами, Едді сказав:

— Стара не жартує, бебі. Вона навіть гірша за Сліма, тож остерігайся її.

Міс Блендіш нічого не відповіла, вона була пригніченою і наляканою. За кілька хвилин Едді приєднався до Дока та Флінна, що вже були у кімнаті Ма. Вовпі послали в місто дізнатися новини.

Едді хлюпнув собі віскі та сів на бильце крісла.

— Куди це запропастився Слім?

— Пішов спати, — відповіла Ма. — Облишмо його, я хочу поговорити з тобою та Флінном. Ви чули, що я сказала дівчині, аби та не наривалась на неприємності? Те саме стосується й вас. Жоден із банди не створюватиме собі проблем через гарну дівчину. Якщо я помічу, що хтось із вас цікавиться нею, то ви про це пошкодуєте. Не одна банда розвалилася через жінку — а не тому, що її накрила поліція. І я не дозволю вам, хлопці, чубитися через неї. Дівчині ви дасте спокій. Зрозуміло?

Едді презирливо вишкірився.

— Сподіваюсь, те саме стосується і Сліма?

— Слім не цікавиться жінками, — сказала Ма, зиркнувши на Едді. — Він надто розсудливий для цього. Якби ви більше думали про роботу і менше бігали за спідницями, було б набагато краще. Це стосується не тільки Вовпі, але й тебе, — Ма поглянула на Флінна, який тривожно завовтузився. — То ви мене зрозуміли? Дівчини не чіпати.

— Я не глухий, — слухняно озвався Флінн.

— А ти, Едді?

— Я почув тебе з першого разу, Ма.

— Ну гаразд.

Ма потяглася за сигаретою і запалила її.

— Ця дівчина принесе нам мільйон доларів. Вона зникла близько опівночі. На цю мить Блендіш підняв на

ноги всю поліцію, а ті — «федералів». Ми мусимо зателефонувати Блендішу і попередити, щоб він відкликав усіх своїх нишпорок і приготував для нас мільйон доларів готівкою — старими купюрами. Із цим не повинно виникнути проблем: він має гроші і хоче повернути доньку.

Ма глянула на Едді.

— Їдь у місто і звідти зателефонуй Блендішу. Скажи, що скоро він отримає інструкції, куди привезти гроші. Але попередь, що якщо надумає нас обдурити, його доньці буде непереливки. Не мені тебе вчити, що йому наплести, але говори грубо і з толком.

— Звісно, Ма! — відповів Едді.

— Тоді йди.

Уже звівшись на ноги, Едді спитав:

— А як розподілимо гроші, Ма? Це ж я знайшов дівчину, і моя доля має бути більшою.

— Поки що ми їх не маємо, — коротко сказала Ма. — Поговоримо, коли отримаєм гроші.

— А як щодо мене? — поцікавився Флінн. — Я також брав у цьому участь.

— Та-ак? — перепитав Едді. — Якби не я, то ти спокійно б пішов дрихнути!

— Стуліть пельки! — гаркнула Ма. — А ти забирайся!

Едді повагався, але, зустрівшись із холодними очима Ма, знизав плечима і вийшов з кімнати. За мить вони почули, як завівся двигун «б'юіка».

— Тепер ти, — сказала Ма Фліннові. — Кому відомо про те, що ви зустрічались із Райлі та його бандою і про події минулої ночі?

— Ну, Джонні, звісно ж. Він бачив, що сталося, і знає, що це ми забрали дівчину, але триматиме язик за зубами. Джонні поховає трупи і позбудеться їхньої машини: нам треба буде і йому щось відвалити, Ма. Райлі обіцяв йому чверть суми. Тепер старий і від нас цього чекає.

— Ми його не обділимо, — сказала Ма. — Хто ще щось бачив?

Флінн мить розмірковував.

— Хлопець на заправці. Він бачив, як Едді розмовляв із Райлі. Гадаю, він помітив, що у мене в руках була зброя. Можливо, навіть бачив дівчину.

— Більше ніхто?

— Ніхто.

— Займися хлопцем — не хочу ризикувати, що він може проговоритися. Навідай його.

Коли Флінн вийшов, Ма зручніше вместилася в кріслі. Вона давно помітила, що Док Вільямс ходить туди-сюди кімнатою, не знаходячи собі місця, тож тепер запитально глянула на нього. Її стосунки з ним склалися трохи по-іншому, ніж із рештою банди. Він був освіченою людиною, а таких вона поважала.

Ма знала, що ще кілька років тому Док Вільямс був успішним хірургом і мав на двадцять років молодшу за себе дружину. Але та раптом втекла з його шофером, і Док почав заглядати у чарку. За кілька місяців, будучи нападпитку, він провів невдалу операцію на мозку, і пацієнт помер. Дока засудили, звинувативши у вбивстві, і дали п'ять років. Назавжди заборонили займатися лікарською практикою. Флінн познайомився з ним у в'язниці і привів до Ма, коли вони обидва звільнилися. Ма була достатньо тямуща, аби розуміти, як добре мати у банді власного лікаря — до того ж чудового хірурга. Відтоді їй не доводилось хвилюватися, де знайти лікаря, коли хтось з її хлопців отримував вогнепальне поранення. Вона забезпечувала Дока спиртним, а він наглядав за її хлопцями.

— Залагодилось ніби добре, — задоволено сказала Ма, — тепер нам ніщо не загрожує. Я маю намір розпустити плітки, що дівка у Райлі. Рано чи пізно ці чутки долетять до вух копів. Вони почнуть його розшукувати,

і коли виявлять, що той зник, це їх переконає, що саме він і викрав дівчину, — Ма криво посміхнулася, вишкіривши крупні штучні зуби. — Й допоки шукатимуть банду Райлі, вважаючи її причетною до викрадення, ми будемо поза підозрою.

Док нарешті присів і запалив сигарету. Рухи його були повільні, а червоне від постійної випивки обличчя виглядало стурбованим.

— Мені не подобаються викрадення, — сказав він. — Це жорстокий, жадливий бізнес. Шкода дівчини та її батька. Усе це мені не до вподоби.

Ма поблажливо всміхнулася. Доку єдиному із членів банди дозволялося висловлювати свою думку і давати поради. Ма рідко брала до уваги його погляди, але любила вислухати. З ним можна було поговорити, коли Ма почувалась самотньою; до того ж іноді його поради були й справді слухними.

— Ти м'якосердий старий дурень, — презирливо мовила вона. — У дівчини донедавна було все, тож нехай тепер трохи помучиться. Її татусь володіє мільйонами, йому варто було б трохи понервуватися. Я теж страждала, і ти. Страждання робить людей кращими.

— Можливо, — погодився Док, наливаючи собі випити. — Але вона молода і гарна. Не можна так просто занпащати юне життя. Ти ж не плануєш відіслати її назад до татуся, чи не так?

— Ні, додому вона більше не повернеться. Коли отримаємо гроші, то спекаємось її — вона забагато знає.

Док завовтузився на стільці.

— Мені це не подобається, але, гадаю, то не моя справа, — він спорожнив склянку і налив собі ще. — Це серйозні речі, Ма. Я такого не люблю.

— Коли отримаєш свою частку, це тобі сподобається, — цинічно зауважила Ма.

Док втупився у свою склянку.

— Мене давно вже не хвилюють гроші. Однак є дещо, що я хотів би тобі сказати, Ма. Слім якось дивно поведився із дівчиною.

Ма пильно глянула на нього.

— Що ти маєш на увазі?

— Досі я гадав, що Сліма не цікавлять жінки. Ти ж сама мені про це казала, хіба ні?

— Так, і я рада цьому, — сказала Ма. — У мене і без того досить турбот із ним.

— Так от, дівчина його по-справжньому зацікавила, — спокійно зауважив Док. — Я ще ніколи його таким не бачив. Хлопця наче пришибло: як підлітка, до якого прийшло перше кохання. Вибач, Ма, та здається, що цього клопоту тобі не минути.

Обличчя Ма застигло, а очі наче закрижаніли.

— Ти що, жартуєш?

— Ні. Сама зрозумієш, що я маю рацію, коли побачиш їх разом. Він навіть хотів повернути їй діаманти! Вони й зараз у нього, ти що, забула?

— Нічого я не забула, — похмуро озвалася Ма. — Він віддасть їх мені, щойно я попрошу. То ти справді вважаєш, що він «запав» на дівчину?

— Так, я впевнений.

— Дуже скоро я покладу цьому край, — сказала Ма. — Мені ще проблем із жінками бракувало у моєму домі!

— Не будь так у цьому впевнена, — застеріг її Док. — Слім небезпечний. Він може тебе й не послухати. Проблема взагалі-то в тобі, Ма: доки ти не визнаєш, що Слім не зовсім нормальний...

— Стули пельку! — гаркнула Ма: це була для неї заборонена тема. — Я не слухатиму цієї маячні. Зі Слімом усе гаразд, просто я не завжди можу з ним упоратися. Залишмо все так, як є.

Док знизав плечима, а тоді знову трохи хильнув. Обличчя його поступово розчервонілося. Тепер Докові треба було зовсім небагато, аби сп'яніти.

— Але не кажи потім, що я тебе не попереджав.

— Я хочу, щоб ти написав листа Блендішу, — провадила далі Ма, змінюючи тему. — Ми відішлемо його завтра. Напиши, аби він приготував для грошей білу валізу. І нехай післязавтра дасть оголошення в «Триб'юн» про продаж білої фарби у 40-літрових барилах. Це буде для нас сигналом, що гроші готові. Але попередь, що станеться з дівчиною, якщо він бавитиметься у подвійну гру.

— Гарзд, Ма, — сказав Док, і, прихопивши з собою склянку, вийшов із кімнати.

Стара посиділа ще деякий час, розмірковуючи. Те, що Док повідав їй, стурбувало жінку. Якщо Слім таки «запав» на дівчину, то чим швидше вони її спекаються, тим краще. Але Док перебільшує, думала Ма, намагаючись переконати саму себе. Слім завжди боявся жінок. Вона ж бачила, як він зростав, і була впевнена, що хлопець не мав сексуального досвіду з дівчатами.

Ма підвелася з крісла.

«Краще вже піду поговорю з ним, — вирішила вона, йдучи нагору, у спальню Сліма, — і заберу в нього кольє. Треба ще подумати, як його сплавити. Можливо, безпечніше буде поки що потримати його в себе. За пару місяців воно ще не обпече нам рук».

Одягнений, Слім лежав на ліжку і перебирав кістлявими пальцями кольє. Коли Ма зайшла у кімнату, кольє зникло з його рук з такою ж неймовірною швидкістю, з якою ніжик зазвичай у них з'являвся.

Хоча Слім і зробив це майже блискавично, Ма, однак, зауважила кольє, проте нічого не сказала.

— Чому це ти тут розлігся? — суворо запитала вона, наближаючись до ліжка. — Ти що, втомився чи захворів?

Слім сердито глянув на неї. Бували хвилини, коли мати добряче діставала його дурними запитаннями.

— Втомився. І не хочу чути усієї тієї дурні, котру ви там, унизу, верзете.

— Ти повинен бути мені вдячний, що я так добре говорю, — понуро зронила Ма. — Ми скоро розбагатіємо, Сліме. Ця дівчина принесе нам купу грошей.

Слімове обличчя прояснилося, його похмурість зникла.

— Де вона, Ма?

Мати глянула на нього. Вона ще ніколи не бачила на його обличчі такого виразу. Її лице немов закам'яніло, і вона подумала, що Док мав рацію: бідолашний хлопчина, мабуть, таки закохався. Ма ніколи б у це не повірила.

— У вітальні, зачинена на ключ, — коротко відповіла вона.

Слім перевернувся на спину і втупився у стелю.

— Вона гарна, правда ж, Ма? — самовдоволено сказав він. — Ніколи ще не зустрічав такої дівчини. Бачила, яке в неї волосся?

— Гарна? — рывкнула Ма. — Чого це має тебе обходити? Вона — така ж, як усі дівки.

Слім повернув голову і здивовано витріщився на неї.

— Ти так гадаєш? — запитав він. — Невже в тебе нема очей? Що з тобою? Я думав, що ти розумна. Дівчина ж прекрасна! І якщо ти цього не бачиш, то справді сліпа! — він провів рукою по своєму засаленому довгому волоссю. — Вона наче з картинки. Я хотів би її залишити собі, Ма. Ми ж не мусимо відсилати її назад, правда? Отримаємо за неї гроші, і я візьму її собі. У мене ще ніколи не було дівчини, то нехай вона стане нею.

— Справді? — презирливо перепитала Ма. — І ти думаєш, що вона тебе захоче? Поглянь-но на свої руки і сорочку. Вони брудні. Чи ти гадаєш, що така модна штучка, як вона, схоче глянути у твій бік?

Слім почав вивчати свої руки, раптом утративши всю колишню самовпевненість.

— Гадаю, я міг би їх помити, — сказав він так, наче це ніколи раніше не спадало йому на думку. — І ще я міг би одягнути чисту сорочку.

— У мене нема часу обговорювати подібні дурниці, — різко сказала Ма. — Мені потрібне кольє.

Слім глянув на неї, схиливши голову набік, а тоді витяг кольє з кишені і тримав у руках так, неначе дражнячи Ма. На його обличчі з'явився хитрий вираз, який не сподобався матері.

— Гарне, правда? — запитав Слім. — Але ти його не отримаєш. Воно буде в мене, бо я ж тебе знаю: щойно його захапаєш, відразу продаси. Ти думаєш лише про гроші. А я маю намір повернути кольє дівчині. Воно — її.

Ма намагалася опанувати свій гнів.

— Віддай мені кольє! — кризь зуби промовила вона, простягаючи руку.

Слім зісковзнув з ліжка і став перед нею. Очі його палали.

— Воно залишиться в мене.

Такого ще не було. На мить Ма так здивувалася, що не знала, як діяти, а тоді вибухнула гнівом і рушила на Сліма, стиснувши дужі кулаки.

— До біса! Віддай мені кольє, а то я вріжу тобі як слід! — заволатала вона, і її обличчя вкрилося плямами.

— Тримайся від мене подалі! — у руках Сліма зблиснув ніж. Він подався вперед, дивлячись на матір. — Відійди!

Ма стала, немов укопана. Глянувши на худе, спотворене злобою обличчя та палаючі жовті очі, вона згадала застереження Дока. Холодок проповз її спиною.

— Забери ніж, Сліме, — спокійно сказала вона. — Що це ти надумав?

Слім глянув на неї, зненацька криво посміхнувшись.

— Злякалася, правда ж, Ма? Я бачив, як ти злякалася. Ти — така ж, як усі. Навіть ти мене боїшся.

— Не верзи дурниць, — сказала Ма. — Ти — мій син. Чого б то мені тебе боятися? Ну ж бо, відай мені прикрасу!

— Я скажу, що ми зробимо, — озвався Слім, і лукавий вираз знову з'явився на його обличчі. — Ти хочеш кольє, а я — дівчину. Тож укладемо угоду: ти зробиш так, аби я їй сподобався, — і я віддам тобі діаманти. Як тобі це?

— Бідолашний мій дурнику... — почала було Ма, але змовкла, коли Слім знову сховав кольє у кишеню.

— Ти його не отримаєш, поки дівчина не подобрішає до мене, — сказав він. — Поговори з нею, Ма! Скажи, що я не хочу її образити. Просто хочу потоваришувати з нею. Ті негідники не люблять мене. Ти маєш хоч Дока для розмов, а у мене нікого немає. Тому я й хочу її.

Поки він говорив, Ма розмірковувала. Навіть якщо вона заволдіє кольє, продати його поки що все одно не зможе. Мине чимало місяців, перш ніж вона наважиться його збути. І не так уже й важливо, у кого будуть діаманти. Набагато важливішою була оця непокора і те, що Ма втратила авторитет. Вона знову глянула на ніж у руках сина і пригадала попередження Дока. Це таки правда: Слім ненормальний. І небезпечний. Ма не мала наміру чекати, доки він штрикне її ножиком. Тому краще зробити так, як він хоче. Це все триватиме недовго: коли гроші будуть у них, дівчина зникне, Слім незабаром заспокоїться, забуде її і все знову стане на свої місця. Можливо, це не така вже й погана думка: нехай трохи розважиться з дівчиною. Якщо вона так припала Сліму до душі, то чому б йому цього не дозволити? Док постійно торочить про якісь фрустрації та депресії. А це ідея — дозволити Слімові завести дівчину. Це лише піде йому на користь: нехай про щось мріє, аніж просто лежати у своїй кімнаті.

— Сховай ніж, Сліме! — сказала Ма, відступаючи. — Я справді не бачу причин, чому б тобі не розважитись із дівчиною. Погляну, що зможу для тебе зробити. Тож сховай його: тобі має бути соромно — погрожувати матері ножем!

Слім хихикнув, раптом усвідомивши, що здобув перемогу.

— Нарешті ти кажеш щось розумне, — сказав він, ховаючи ніжик. — Влаштуй це для мене, Ма, і я віддам тобі кольє. Але залагодь усе як слід.

— Я поговорю з нею, — мовила Ма і повільно виплила з кімнати.

Слім уперше взяв над нею гору, і Ма це не сподобалося.

«Док має рацію, — подумала вона, важко спускаючись сходами. — Слім небезпечний і може стати геть некерованим. До біса з цим — щось я старію. І скоро вже не зможу впоратися з ними усіма».

2

З'явившись у місті, Едді припаркував свій «б'юік» і пішов купити газету.

Про викрадення міс Блендіш і вбивство Джеррі МакГована було написано відразу на першій шпальті. Едді швидко пробіг очима поліцейський звіт. Для нього там не було нічого нового. Шеф поліції стверджував, що має важливу зачіпку, але не сказав, яку. Едді здогадався, що це просто блеф.

Він пішов до тютюнової крамнички на розі вулиці. Кивнув товстуну за стійкою і попрямував до завішених дверей, котрі вели у гральну залу.

Там було дуже накурено і повно народу. Усі випивали і грали в карти.

Едді роззирнувся довкола і помітив Вoppi, який сидів збоку, — у компанії пляшки віскі.

— Привіт! — сказав Едді, підходячи до нього і сідаючи поруч. — Ну що тут?

Воппі знаком показав барменові, аби той приніс ще одну склянку.

— Багато чого, — озвався Воппі. — Ти бачив газети?

— Нічого особливого, — сказав Едді і, кивнувши барменові, коли той поставив склянку на стіл, наповнив її.

— Зачекай-но на вечірній випуск. Пам'ятаєш того типа, Хейні, котрий збирає плітки для своєї паршивої колонки? Він усе вибовкав копам.

— Звідки такі новини? Відколи це він став інформатором?

— Страхова компанія пропонує велику винагороду тому, хто знає щось про кольє. Гадаю, Хейні хоче отримати ці гроші. І він розповів копам, що Бейлі цікавився кольє. Ті перевернули все місто, але не змогли знайти Бейлі. Тож вони гадають, що це справа рук шайки Райлі і що це він викрав дівчину. Непогано для нас, еге ж?

Едді криво всміхнувся.

— Ще б пак!

— Фебеерівці це проковтнули. Вони вже зустрічалися з Блендішем. Місто аж кишить копами. Пильнуй, аби вони й тебе не взяли з твоєю «пушкою».

— Я залишив її вдома. Маю зателефонувати Блендішу — і хутко вшиваюся звідси. Їдьмо краще зі мною.

— О'кей.

Коли Едді звівся на ноги, Воппі спитав:

— А як там наша рудоволоса? Хотів би я з нею познайомитися ближче!

— І не мрій! Ма ледь не оголосила всім війни: вона сказала, щоб ми дали дівчині спокій, і аж кипить через неї.

Обличчя Воппі витягнулося.

— Бувають моменти, коли Ма просто нестерпна. Яка користь із такої лялечки, якщо з нею не можна побавитись?

— Відповідь — мільйон баксів, — сказав Едді, криво посміхнувшись. Він пішов до телефонної будки, але

телефон не працював, якщо вірити напису на її дверях. Апарат був також в аптеці навпроти. Тож Едді вийшов із тютюнової крамнички і зупинився на розі, аби перечекати потік машин. Поки вичікував, на найближчій автобусній зупинці він помітив молоду жінку. Висока приваблива блондинка з чудовою фігурою — своїм виглядом вона вмить привернула його увагу. Жінка була саме того типу, який так подобався Едді. Якусь мить він розглядав її обличчя. Косметики на ній було небагато. Рот трохи завеликий, але Едді на це вже не зважав. Йому сподобався сексуальний вигляд жінки і те, яка елегантна вона була у своїй жовтій літній сукні.

«Оце так краля, — подумав Едді. — Я б не відмовився побавитися з нею у ліжку».

Він перейшов дорогу та увійшов до аптеки, де зачинився у телефонній будці. Прикривши слухавку носовичком, аби спотворити голос, Едді набрав номер, який отримав від міс Блендіш, і почав чекати.

Довго чекати йому не довелося. Чоловічий голос вмить озвався:

— Алло! Це Джон Блендіш. Із ким я говорю?

— Слухай мене уважно, приятелю, — сказав Едді твердим і впевненим голосом. — Твоя донька у нас. Якщо хочеш її повернути, дай відбій копам. Приготуй мільйон доларів старими купюрами — вони мають бути не більшими за стодоларові — і склади їх у білу валізу. Завтра отримаєш інструкції, куди їх доправити. Затямив?

— Так, — голос Блендіша був схвильований і напружений. — Із нею все гаразд?

— Усе добре — і так буде доти, поки ти робитимеш те, що ми скажемо. Якщо ж надумаєш нас дурити — їй буде непереливки. А коли я сказав «непереливки», то так воно й буде. Не хочу, щоб тобі довелося розміщувати у газетах некролог. Ти навіть уявити собі не можеш, що буде з нею до того, як ми її в'ємо. Тож тобі вирішувати,

друзе. Ми дівчини не чіпатимемо, поки виконуватимеш наші інструкції. Якщо ж ні, отримаєш її назад, але далеко не в товарному вигляді — а просто мертвісіньку!

Він поклав слухавку і швидко вийшов з аптеки, всміхаючись про себе.

Аби перейти дорогу, йому знову довелося дочекатися просвітку у русі транспорту, і він помітив, що блондинка і далі стовбичить на автобусній зупинці. Вона глянула на нього і відвела погляд. Едді поправив краватку, подумавши, як погано, що треба повертатися до Ма зі звітом. Він перейшов дорогу і знову зиркнув на жінку, намірившись їй усміхнутися, але та на нього й не глянула. Едді підійшов до тютюнової крамнички і постояв трохи перед тим, як озирнутися знову. Жінка йшла йому назустріч, зовсім не дивлячись на нього. Проходячи повз, вона зронила маленький білий аркушик, котрий впав Едді до ніг. Білявка не зупинилася і не глянула на нього. Натомість він витріщився на неї, зауваживши манливе погойдування стегон, і підняв карточку. На ній була нашкрябана адреса:

«243, готель «Палас», Вест».

Здивований, Едді зсунув капелюх на потилицю. Дівчина не справляла враження повії. Він відчув легке розчарування. Глянув їй услід — і саме вчасно, щоб зауважити, як та сіла у таксі. Подивився, як вона відїжджає, а тоді засунув карточку за ремінець годинника. «Можливо, коли буду вільніший, я її й навідаю», — подумав він, заходячи в крамничку.

— Усе залагоджено, — сказав він Вовпі. — Вшиваймося звідси.

Вовпі допив своє віскі, розрахувався з барменом, і вони вийшли на вулицю, де Едді припаркував свій «б'юік». На парковку якраз заїхав «форд». У ньому сиділо двоє кремезних типів, котрі уважно огледіли Едді та Вовпі.

— ФБР, — сказав Вовпі, майже не розтуляючи рота.

Відчиняючи «б'юік», Едді чув, як холодний піт стікає його обличчям. Вони всілися в машину, відчайдушно намагаючись виглядати спокійними. Двоє чоловіків у «форді» продовжували дивитися на них. Едді завів двигун і незабаром влився у потік машин.

— Не озирайся, — попередив він Вовпі.

За кілька хвилин вони змогли розслабитися.

— Від цих виродків у мене мурашки по шкірі, — сказав Едді. — Чим менше я з ними стикаюся, тим кращий у мене тиск.

— Зможеш повторити це ще не раз, — зауважив Вовпі. — Місто аж кишить ними.

Вони приїхали одночасно із Флінном — той саме вилізав зі свого «доджа». Усі разом зайшли у кімнату Ма.

— Усе гаразд? — запитала вона у Флінна.

— Так, жодних проблем не виникло, — озвався він. — Поблизу нікого не було — мені навіть не довелося вилазити з машини. Він вийшов, щоб заповнити мені бак, а коли залив, я його й прикінчив. Нічого складного.

Ма кивнула й поглянула на Едді.

— Я зателефонував йому, — доповів він. — Не дав можливості нічого сказати у відповідь, але він знає, чого чекати, якщо втне якусь дурницю. У місті всюди фебеерівці, Ма, стає гаряче, — і він жбурнув газету на стіл. — Тут нема нічого такого, чого б ми не знали. Хейні побував у відділку і сказав, що Бейлі розпитував про кольє. Тепер копи полюють на Бейлі та Райлі.

— Я на це й розраховувала, — сказала Ма із вовчим вищиром. — Поки вони не відкопають трупів, ми будемо у безпеці. Наразі все йде за планом.

— Але коли ми повернемо дівчину, у нас почнуться неприємності. Вона заговорить, — сказав із серйозним обличчям Едді.

Ма витріщилася на нього.

— А з чого ти взяв, що ми її повернемо?

— Ясно, — хитнув він головою і глянув на Вoppi, який саме скривився. — Шкода, така красуня...

— До біса вже з нею! — раптом вибухнув Флінн. — Нам слід подбати про себе!

— А хто це зробить? — спитав Едді. — Тільки не я!

— І не я, — озвався Вoppi.

— Док зробить їй укол в руку, коли вона спатиме, — сказала Ма. — Якщо не він, то я сама її вколю.

— Коли? — перепитав Флінн.

— Коли вважатиму за потрібне! — гаркнула Ма. — Залиште це мені.

Едді всівся і налив собі віскі.

— Послухай-но, Ма, гляньмо на те кольє ще раз. Я так і не роздивився його як слід.

— Воно в сейфі, — збрехала Ма. — Колись іншим разом, — і щоб змінити тему, спитала: — Чому б котромусь із вас, ледарів, не зайнятися обідом?

Вoppi звівся на ноги.

— От чорт, знову спагеті! — застогнав Едді. — Агов, Флінне! Чи не міг би ти зготувати обід?

— Міг би, так само, як і ти! — вишкірився Флінн.

Едді у відчаї низав плечима:

— Для чого це нам, якщо поруч є жінка!

— А цього ви не діждетеся, — холодно сказала Ма. — Ну ж бо, Вoppi, ворущися! Я хочу їсти.

Едді витяг карточку з-під ремінця годинника. Знову перечитав адресу. Він думав про дівчину і вирішив, що навідає її сьогодні ж увечері. Перевернув карточку й аж тоді помітив, що на ній щось написано.

Здивовано прочитав текст, вилаявся і скочив на ноги: жіночою рукою там було написано:

«Що ви зробили з Френкі Райлі?»

Коли вуличний годинник вибив одинадцять, «б'юік» безшумно під'їхав до готелю «Палас». Едді і Флінн вийшли, а Вовпі залишився у машині.

— Будь тут, — сказав Едді. — Як помітиш копів, від'їжджай і їзди кругами. Ти можеш нам терміново знадобитися.

— Краще ти це зроби, — озвався Вовпі, затиснувши сигарету між зубами.

Едді і Флінн швидко попростували вулицею до входу у невеликий простий готель. У вестибюлі було порожньо. За конторкою, у самій сорочці без піджака, дрімав немолодий товстун. Він сонно закліпав, коли Едді підійшов.

— Хочете кімнату? — з надією запитав чоловік, поквапно зводячись на ноги.

— Ні. Хто мешкає у номері 243? — коротко поцікавився Едді.

— Ми не надаємо такої інформації, — раптом заціпенівши, озвався чоловік. — Вам краще підійти сюди завтра зранку і запитати у портьє.

Флінн витяг пістолет і сунув товстуну під ніс.

— Ти чув, що тебе спитали, чи ні? — гаркнув він.

Побачивши пістолет, товстун зблід. Тремтячими руками він почав гортати сторінки журналу реєстрацій. Едді вирвав журнал у нього з рук і швидко знайшов потрібний номер.

— Анна Борг, — прочитав він напроти номера 243. — Хто вона?

Едді зауважив, що номери поруч із 243-ім незайняті.

Флінн перевернув пістолет і, тепер тримаючи його за дуло, перехилився і вдарив товстуна держакон по потилиці. Клерк сповз зі свого стільця. Едді нагнувся, аби поглянути на нього.

— Не треба було бити так сильно, — зауважив він. — У нього вигляд сімейного чоловіка. Краще вже прив'язи його.

Флінн зайшов за конторку і зв'язав товстунові руки його ж краваткою. Залишивши його так, обидва підійшли до ліфта і натиснули кнопку з цифрою «2».

— Стій тут, — сказав Едді, — і тримай під контролем сходи, а я зроблю візит цій дамі.

Він рушив коридором, шукаючи очима номер 243. Той був у самому кінці. Едді прислухався, притуливши вухо до дверей. Тоді витяг пістолет й увійшов у темну кімнату. Зачинивши за собою двері, він намацав вимикач та ввімкнув світло.

Едді роззирнувся довкола. У неохайному номері було порожньо, лише всюди розкиданий жіночий одяг. На спинці стільця висіла знайома жовта сукня. Туалетний столик заставлений косметикою та якимись пляшечками. Вміст великої пудрениці висипаний просто на килим. Переконавшись, що у кімнаті нікого нема і що ніхто не міг тут сховатися, Едді почав послідовно відчиняти шухлядки тумбочки, але й там не знайшов нічого, вартого уваги. Цікаво, куди запропастилася дівчина? Едді вийшов із кімнати, зачинив за собою двері і приєднався до Флінна, котрий чатував на сходах.

— Її там нема.

— Ходімо звідси, — запропонував Флінн.

— Кімната поруч незайнята, — сказав Едді. — Зачекаймо на неї там. Вона може щомиті повернутися.

— А як щодо того типа внизу? Що, коли хтось наткнеться на нього?

— Ото б мене хвилювало, знайде його хтось чи ні, — зронив Едді. — Ходімо.

Вони мовчки підійшли до номера 241, відчинили його та увійшли. Едді залишив двері прочиненими і став біля них, а Флінн розлігся на ліжку.

Спливали хвилини. І вже коли Едді почав було думати, що тут вони лише марнують час, почувся звук, що стривожив його і змусив Флінна скочити з ліжка та підбігти до дверей. Вони зиркнули у шпарину.

Двері якраз навпроти 243-го номера повільно відчинилися. Звідти визирнула жінка й уважно оглянула коридор. Едді відразу її впізнав: це була та сама блондинка, яку він зустрів на вулиці. Ще до того, як він вирішив, що робити далі, жінка вийшла, бігцем пододала кілька метрів і заскочила у номер 243. Вони почули, як прокрутився ключ у замку.

— Це вона? — тихо спитав Флінн, важко дихаючи в потилицю Едді.

— Так.

— Гарна, — зауважив Флінн. — І що вона там робила?

— Не знаю, але хочу з'ясувати. Будь тут, на сходах, — сказав Едді, розчахнувши двері і вийшовши у коридор.

Флінн рушив до сходів.

Едді наблизився до дверей навпроти номера 243. Узявся за ручку і натиснув на неї. Двері піддалися. Едді зазирнув у темряву, прислухався і, нічого не почувши, зайшов у кімнату.

Едді повернув вимикач, і на мить у нього перехопило подих: на підлозі лежав опасистий коротун. Кров витікала із рани на голові — його застрелили. Едді не треба було підходити ближче, аби зрозуміти, що чоловік мертвий.

4

Ма Гріссон напружено думала. На її обличчі був вираз, який наче попереджав Дока Вільямса — зараз жінку краще не турбувати. Док розкладав пасьянс і приглядався до Ма, гадаючи, що в неї на думці. За якийсь час тиша почала діяти йому на нерви, і він відклав карти убік.

— Тебе щось непокоїть, Ма? — обережно поцікавився він.

— Займайся краще своїми картами і дай мені спокій, — пробурчала Ма.

Док розпрямив плечі, підвівся і попрямував до вхідних дверей, тоді відчинив їх і визирнув у залиту місячним сяйвом темряву. Запаливши сигарету, сів на верхній сходинці.

Раптом Ма звелася на ноги, ніби щось надумавши, тоді підійшла до шафи і витягла звідти гумовий шланг.

Док почув її рухи й, озирнувшись, побачив, як Ма зі шлангом важко спускається сходами. Док не міг зрозуміти, навіщо він їй.

Ма Гріссон тим часом пройшла коридором до вітальні, відчинила двері й увійшла. То була невеличка кімнатка із забитим дошками вікном. Меблів негусто: стілець, столик, ліжка і дзеркало на стіні, а ще брудний зачовганий килим на підлозі.

Ма зачинила за собою двері й поглянула на міс Блендіш, котра сиділа на ліжку, злякано дивлячись на жінку. Піжамою дівчині слугувала комбінація. Ма сіла на ліжка біля дівчини — і пружини жалібно скрипнули під вагою її огрядного тіла.

— Я маю тобі щось сказати, — почала Ма. — Тебе колись били такою штукою? — і вона показала дівчині гумовий шланг.

Міс Блендіш заперечно хитнула головою. Вона ще повністю не прокинулася, і цей візит видався їй продовженням жахного сну.

— Це боляче, — мовила стара і вдарила міс Блендіш по коліну. Хоча ковдра і прийняла на себе частину удару, дівчину наче обпекло. Міс Блендіш застигла, а сонний вираз миттю зник з її очей. Дівчина зціпила кулаки, її очі розгнівано зблиснули.

— Більше не смійте до мене торкатися! — сказала вона, задихаючись.

Ма Гріссон вишкірилася. Крупні білі зуби надали їй хижого виразу і дивним чином зробили схожою на сина.

— А то що ти зробиш?

Ма, схопивши своєю дужою рукою тендітні зап'ястя міс Блендіш, сиділа й усміхалася, дивлячись, як дівчина намагається вивільнитися.

— Не грайся зі мною, — сказала Ма. — Може, я й стара, але сильніша за тебе. Хочу вибити з твоєї голови трохи дуру, а тоді й поговоримо.

Внизу Док, сидячи на сходах, побачив, як Вoppi виходить зі свого «б'юіка» і йде до нього.

— Едді ще не повернувся? — поцікавився Вoppi.

— Ні, а що сталося?

Вoppi проскочив мимо і зайшов у вітальню. Док полентався за ним. Прихопивши на ходу пляшку, Вoppi підніс її на світло, а тоді з огидою швиргонув у куток.

— Невже у цьому домі нема чого випити?

Док підійшов до бару і витяг звідти непочату пляшку.

— Що сталося з Едді? — спитав він, наливши нерозбавленого віскі у дві склянки.

— Не знаю, — озвався Вoppi, залпом хильнувши зі склянки. — Ми поїхали в готель, Флінн та Едді зайшли всередину, а я залишився у машині. Я роз'їжджав поблизу, поки не зауважив двох копів. Тоді рушив з місця, об'їхав квартал і повернувся. Згодом почув стрілянину. Почали прибувати копи, тож я звідти й ушився.

— Схоже, що Едді потрапив у халепу.

Вoppi знизав плечима і спорожнив склянку.

— Чого мені переживати, нехай сам про себе подбає, — і Вoppi замовк, схиливши голову набік. — А це ще що таке?

Док, зціпенівши, глянув на стелю.

— Ніби дівчина кричить.

— Піду гляну нагору, — сказав Вoppi, втупившись у двері.

— Краще не ходи, — озвався Док. — Там Ма.

Якусь мить вони прислухалися до пронизливого крику, потім Вoppi, поморщившись, підійшов до радіо й увімкнув його. Звуки джазу заглушили крики згори.

— Щось я стаю м'якосердий, — сказав Вoppi, витираючи обличчя носовичком, — але бувають хвилини, коли ця сука діє мені на нерви.

Док осушив свою склянку, потім наповнив її знову.

— Добре, що вона не чує твоїх слів, — сказав він, сідаючи.

А нагорі Ма, важко дихаючи, знову гепнулася на ліжку. Вона бачила, як міс Блендіш скорчилася, як сльози струменіли з очей дівчини, а руки вчепилися у простирадло.

— Тепер, гадаю, ми можемо поговорити, — сказала Ма.

І вона почала говорити. Те, що вона повідала, змусило дівчину забути про біль. Вона витріщилася на стару, не вірячи своїм вухам.

— Ні! — скрикнула дівчина, хапнувши ротом повітря.

А Ма продовжувала говорити.

Міс Блендіш сіла, обіпершись об спинку ліжка, і знову сказала:

— Ні!

— Тобі цього не уникнути, мала ти дурепо! — гаркнула Ма, якій вже терпець урвався. — Ти зробиш те, що я кажу! Якщо ж ні, то я влуплю тебе ще раз!

— Ні!.. Ні!.. Ні!

Ма звелася на ноги і потягнулася за шлангом, та раптом передумала.

— Справді, так я можу зіпсувати твою чудову білу шкіру, — сказала стара, — а це недобре. Є й інші способи.

Прикличу до тебе Дока. Мені слід було відразу про це подумати. Так, Док знає, як тебе приборкати.

І вона вийшла з кімнати, а міс Блендіш вткнула голову у подушки та гірко заплакала.

5

Едді витріщився на тіло Хейні, відчуваючи, як піт спікає його обличчям. Якби зараз сюди ввійшли копи, то у нього було б до біса проблем, подумав Едді. Він швидко оглянув кімнату. Слідів боротьби не видно. Виглядало на те, що хтось просто постукав у двері, Хейні відчинив, і тут його й прикінчили. Судячи з маленької дірки у голові Хейні, його вбили з пістолета 25-го калібру — суто жіночої зброї.

Він торкнувся руки Хейні — вона була ще теплою. Отже, його вбили не більш як півгодини тому.

Едді визирнув у коридор: Флінн усе ще пильнував сходи. Тоді Едді вийшов із номера і, добре подумавши, ретельно витер дверну ручку носовичком. Потім підійшов до дверей 243-го номера і натиснув на клямку. Двері були зачинені, тому він постукав. Флінн через увесь коридор спостерігав за ним. Едді постукав знову. Жодної відповіді. Тоді він приклав вухо до дверей і почув, як відчиняють вікно.

— Агов, ви там! — неголосно покликав Едді. — Нуж-бо, відчиніть!

Тишу ночі прорізав несамовитий жіночий крик. Схоже, що жінка з 243-го номера висунулася з вікна і тепер щосили водала.

Едді відскочив від дверей.

— Тікаймо! — закричав Флінн. — Забираймося звідси!

Едді підбіг до нього, і вони помчали сходами вниз.

— Зачекай-но! — раптом прошипів Флінн, схопивши Едді за руку. Він глянув униз, Едді зиркнув також — поверх плеча Флінна. Двоє копів із пістолетами в руках стояли у вестибюлі. Зненацька ті рушили у бік сходів і почали підійматися.

Едді з Флінном крутнулися і побігли на третій поверх. Вони чули, як кричать люди і брязкають двері.

— На дах! — задихаючись, крикнув Едді.

Вони побігли, чуючи за спинами тупіт ніг копів. Коли пробігали довгим коридором, найближчі до них двері зненацька відчинилися, і переляканий чоловік висунув голову з номера. Флінн на ходу вдарив його пістолетом — чоловік упав, а з кімнати почулися жіночі крики.

У кінці коридору виявилися двері, що вели на дах, та вони були замкнені. Тоді Флінн двічі вистрелив у замок і ногою вибив двері. Звук пострілів у замкненому просторі оглушив їх. Задихаючись, вони викарабкалися на плаский дах — у прохолоду нічного повітря.

Підбігши до краю даху, вони перестрибнули на покрівлю сусіднього будинку — у п'ятнадцяти ярдах нижче. Світла місяця, що заховався за хмарами, було цілком достатньо, щоб орієнтуватись у темряві.

Вони вичекали трохи, намагаючись збагнути, що робити далі.

— Нам краще розділитися, — сказав Едді. — Ти йди наліво, а я — направо. Побачимося!

Флінн почав віддалятися від Едді. Раптом почувся крик, і Флінн обернувся — саме вчасно, аби зауважити темні фігури, що з'явилися на даху готелю. Флінн вистрелив, і одна з постатей впала, а сам він розчинився у темряві.

Сховавшись за рядом димарів, Едді зупинився перепочити й поглянути вниз. Люди вискакували з навколишніх будинків і купками збиралися на вулиці. Під'їхала поліцейська машина, і звідтіля висипало четверо копів.

Вони проштовхувались крізь натовп до входу в готель. Десь здалеку почулося виття поліцейської сирени.

Едді перестрибнув на сусідню кривлю. Скрадаючись у темряві, він часом озирався. Дах готелю тепер аж кишів рухомими тінями. Десь зовсім поруч пролунав постріл — і одна з тіней зникла.

Едді стояв, вагаючись. Здається, жоден із копів не переслідував його, адже всі зосередилися на Фліннові. Едді криво посміхнувся: а це таки була непогана думка — розділитися.

Він тихо подався до слухового віконця. Найкраще залізти в будинок і перечекати там, допоки все не стихне.

Зненацька з-за димаря вийшов коп. Обидва чоловіки мовчки дивилися один на одного, залякнувши на мить від несподіванки і страху. Коп, оговтавшись першим, звів пістолет, але Едді виявився моторнішим, руків'ям вдаривши копа по голові. Поліцейський похитнувся і впустив свою зброю. Едді міг би його застрелити, але добре знав, що звук пострілу неодмінно приверне увагу.

Він стрибнув уперед, отримав від копа сильний удар в обличчя і знову рукояткою вперіщив тому по голові. Однак коп був міцний і налаштований войовниче, тому спробував витягти свій важкий кийок. Вони з Едді зчепилися. Якусь мить борюкалися, а тоді Едді кулаком вдарив поліцейського. Коли той знову пішов у наступ, Едді зайшов збоку і завдав копові нищівного удару пістолетом по голові. Той рухнув, мов підкошений.

Важко дихаючи, Едді стурбовано роззирнувся. Десь вдалині чулася стрілянина. Едді хутко побіг до слухового віконця і смикнув його. Болт, на якому воно трималося, був іржавий і відразу ж зламався. Едді зазирнув у темряву віконця, потім спустив туди ноги і сплигнув. Витяг ліхтарик і оглянув приміщення. Там було повно коробок, валіз та старих меблів. Прокравшись до дверей, він обережно відчинив їх і визирнув у темний коридор. Прислухався,

а тоді повільно досяг сходів. Вимкнув ліхтарик і почав спускатися.

Оглушливо вили поліцейські сирени. Чувся тупіт ніг. Десь удалині лунали постріли. Спустившись на один сходовий марш, Едді глянув униз, перехилившись через поручні, і побачив трьох копів, які кинулися йому назустріч.

Піт стікав з обличчя Едді. Щось стає надто гаряче, подумав він.

Чоловік крутнувся і безшумно заскочив у найближчу кімнату. Вона була освітлена, й Едді побачив жінку, точніше її спину в піжамі та ноги, — вона висунулася з вікна, витріщаючись на безлад, який панував на вулиці. Але й цього було достатньо, аби зауважити, що в жінки гарна фігура.

Едді зачинив двері і, тихенько підкравшись до жінки, став зовсім близько, вичікуючи. Вона, певно, відчула його присутність, бо зненацька напружилася й обернулась.

Едді плигнув на неї, однією рукою затуливши рот, а іншою схопивши за зап'ястя.

— Лише пікни — і я зверну тобі шию, — пообіцяв він, притискаючи її до себе. Вона витріщилася на нього великими блакитними очима. Це була ще зовсім дитина: мала не більше вісімнадцяти. Вона була така налякана, що ледь не зімліла.

— Заспокойся! — сказав він. — Я тебе не скривджу, якщо не здійматимеш шуму.

Вона важко сперлася на нього, заплющивши очі. Було чути гамір голосів і тупіт ніг на сходах.

Едді легенько труснув дівчину.

— За мною женеться поліція, — сказав він. — Буде краще, якщо ти не здійматимеш галасу і робитимеш те, що я скажу. Ну ж бо, шуруй у ліжку!

Він відніс її на ліжку і вкрив простиралом.

— Лежи тихо, — попередив Едді й обережно забрав руку з її рота.

— Я... Я не кричатиму, — пошепки озвалась вона, не зводячи з Едді очей.

— Чемна дівчинка!

Він вимкнув світло, й кімната поринула в темряву. Він ліг на підлогу за ліжком, подалі від дверей.

— Якщо вони зайдуть сюди і знайдуть мене, — сказав він, витягаючи пістолет, — тут зчиниться стрілянина, і тебе можуть поранити. Тому не роби нічого такого...

— Не буду, — пообіцяла дівчина, і тепер в її голосі звучало більше впевненості.

Він чув, як десь відчиняються двері і якісь люди схвилювано перемовляються між собою. Було схоже, що копи обходять кімнату за кімнатою.

— Твоє діло, мала, ввести їх в оману, коли вони сюди зайдуть, — озвався Едді уже з підлоги.

Його рука ковзнула під простирadlo і потисла її руку. Він здивувався, коли дівчина відповіла на його потиск, — подумки Едді привітав себе з невеличкою перемогою.

— Тобі не слід мене боятися!

— А я й не боюся, — озвалася вона.

Вони лежали, очікуючи. Едді чув її пришвидшене дихання та власне серцебиття.

Раптом у коридорі почулися важкі кроки, а тоді двері обережно відчинилися. Едді підняв пістолет. Дівчина міцно вчепилася у його руку. Світло потужного ліхтарика застрибало кімнатою, і дівчина ледь скрикнула.

— Хто там? — тремтячим голосом запитала вона.

Світло впало на неї.

— Поліція, — гаркнув голос позаду ліхтарика. — Ви тут сама?

— Т-так, а що сталося?

— Ми розшукуємо двох озброєних бандитів, — сказав коп. — Вам нема чого боятися, проте краще замкніть свої двері, міс!

Двері зачинилися, і важкі кроки подаленіли.

Едді полегшено зітхнув. Він відпустив руку дівчини, підвівся, підійшов до дверей і повернув ключ у замок. Потім повернувся до ліжка і сів поруч на підлогу.

— Дякую, мала! — сказав він. — Ти зробила все як слід. Я залишусь тут, поки там не стихне, а тоді вшиюся звідси. Розслабся і не зважай на мене.

Дівчина не озвалася. Вона зацікавлено розглядала його, хоча заледве могла щось бачити у непевному світлі місяця, що пробивалось крізь відчинене вікно.

За кілька хвилин підлога видалася Едді надто твердою, тому він всівся на краєчок ліжка.

— У мене вже мозоль на задниці, — пожартував він. — Спи, якщо хочеш.

— Не хочу спати, — відповіла дівчина. — Ти налякав мене до смерті, але тепер я вже тебе не боюся.

— Чудово, — озвався Едді. — Я сам злякався до смерті.

Поступово у будинку стало тихо. Кілька поліцейських машин поїхало геть. Едді думав, чи вдалося втекти Фліннові, а тоді вирішив, що так. Флінн умів про себе подбати.

Після тривалого мовчання дівчина сказала:

— Це було наче в кіно. Уся ця стрілянина... Якби ти не тримав мене за руку, я би закричала!

Едді дивився на неї з усе більшим інтересом.

— Я можу це повторити будь-якої миті.

Вона нервово хихикнула.

— Зараз мені вже не хочеться кричати.

Він звівся на ноги і визирнув з вікна. Заюрмлена раніше вулиця була тепер безлюдна. Роз'їжджалися останні поліцейські машини.

— Гадаю, тепер я можу йти. Здається, вистава скінчилася.

Він підійшов до ліжка і всміхнувся дівчині.

— Дуже дякую, мала! Ти просто чудова.

Вона сіла.

— А ти впевнений, що тобі вже безпечно йти?

— Так, не можу ж я залишатися тут усю ніч!

Вона зручніше вмостилася на ліжку.

— Справді не можеш? — сказала вона так тихо, що він ледь її розчув, але таки розчув і раптом вишкірився.

— Ну, це, звісно ж, не заборонено! Ти дійсно хочеш, аби я залишився?

— Тепер ти змушуєш мене червоніти, — сказала дівчина, затуляючи руками обличчя. — Хіба можна таке питати в леді?

6

За два дні у «Триб'юн» з'явилося оголошення про продаж барил білої фарби.

Ма Гріссон підсунула газету Докові.

— Гроші готові, — сказала вона. — Тепер нам треба лише їх забрати. Це буде не так вже й важко. Флінн та Вoppi самі впораються з цим. Доку, напиши Блендішеві. Повідом, аби він привіз гроші на заправку «Максвелл», що на шосе №71. Він має знати, де це. О першій він вже має бути на майданчику для гри в гольф на Блакитних Пагорбах, — вона зиркнула на Флінна та Вoppi, котрі уважно її слухали, і повела далі: — Там, хлопці, ви його й чекатимете. Він має викинути валізу з грошима, щойно побачить мигання ваших фар. Він не повинен зупинятися і має бути попереджений, що за ним стежитимуть з тієї миті, як він виїде зі свого будинку. Якщо старий замислить щось із поліцією, то дівчині буде непереливки.

Повернувшись до Флінна та Вoppi, вона продовжила:

— У вас не повинно виникнути жодних проблем. Блендіш надто наляканий і дуже переживає за доньку. Дорога туди пряма. Якщо вас переслідуватимуть, викиньте валізу на дорогу, щоб цього це помітили, і їдьте собі далі. Вони вас не переслідуватимуть — боятимуться за дівчину.

— То завтра ввечері? — перепитав Флінн.

— Так.

Сигарета повисла в нього на нижній губі.

— Хіба ти не казала, Ма, що дівчину треба при-
брати? — спитав він, пильно дивлячись на Ма. — Нащо ми її тут тримаємо?

Ма знерухоміла. Її очиці люто зблиснули.

— Покінчимо з нею, коли отримаємо гроші.

— А навіщо чекати?

— Не забувайся, з ким говориш! — гаркнула Ма. —
Стули свою дурну пельку!

Флінн глянув на Дока, але той відвів погляд, підвівся, щось пробурмотівши, і вийшов.

— Що там коїться з дівчиною, Ма? — провадив далі Флінн. — Я бачив, як минулої ночі той старий шаман ходив до неї зі шприцом.

Обличчя Ма побагровіло.

— Справді? Якщо тобі нічого більше робити, як сунути носа не у свої справи, то я знайду тобі роботу!

Її тон не сподобався Флінну.

— Гаразд, гаразд, — поквалпно сказав він. — Я лише випустив пару.

— Випускай її перед тим, хто тебе слухатиме! — гаркнула вона. — А тепер забирайся звідси!

Флінн швидко вийшов із кімнати. Трохи подумавши, Вовпі приєднався до нього, й обидва піднялися в кімнату Едді.

Едді лежав у ліжку і переглядав недільний комікс.

— Привіт вилупкам! — бадьоро озвався він. — Що ви там затіяли?

Флінн примостився у нього в ногах. Воппі сів на стільці, широко розставивши ноги та підклавши товсті руки під спину.

— Завтра ввечері забираємо бабло, — сказав Воппі. — У «Триб'юн» з'явилося оголошення.

— Мільйон баксів! — мрійливо промовив Едді, відкинувшись на заяложену подушку. — Подумати лише! Нарешті ми будемо при грошах!

— Що ти робитимеш зі своєю часткою? — запитав його Воппі.

— Куплю собі острів десь у південних морях, — сказав Едді, — і заселю його гарними дівчатками у трав'яних спідничках!

Воппі розреготався, ляснувши себе по грубих стегнах.

— Ну й насмішив ти мене своїми дівчатками! А я відкрию ресторан. Мої спагеті стануть відомими на весь світ!

Флінн, який байдуже їх слухав, раптом спитав:

— Що відбувається в кімнаті дівчини, Едді?

Той різко урвав сміх і витріщився на Флінна.

— Що ти маєш на увазі?

— Лише те, що сказав. Моя кімната поруч, тож я дещо чув. Док туди ходить, і я бачив його зі шприцом. Слім також туди вчащає. Вчора він пробув там з одинадцятої до четвертої ранку.

Едді відкинув простирadlo і піднявся з ліжка.

— Що ти там казав про шприць?

— Те, що чув. Док тримав у руках шприць, коли заходив до її кімнати. Може, він коле їй наркотики?

— Навіщо?

— Не знаю, тому й тебе питаю. І чому Слім туди ходить?

Едді почав поквалпно вдягатися.

— Слім? Але ж ти не думаєш, що той придурок має на неї якісь плани?

— Кажу ж тобі, не знаю, але Ма дуже гостро відреагувала, коли я згадав про дівчину.

— Мені треба з нею поговорити, — сказав Едді. — Я не дам, аби Слім знімав стрес за допомогою цієї дівчини. Усьому є межа, і щоб я був проклятий, якщо ось це не межа!

— Краще не ходи до неї, — стривожено озвався Воппі. — Ма це не сподобається, ліпше тримайся від неї подалі!

Не звертаючи на нього уваги, Едді сказав Фліннові:

— Послідкуй за сходами. Дай мені знати, якщо з'явиться Ма.

— Добре, — відповів Флінн і вийшов у коридор, де обіперся на поруччя.

Едді пригладив гребінцем волосся, начепив краватку і швидко рушив до кімнати міс Блендіш. Він провернув ключ, який стирчав у замку, і ввійшов.

Міс Блендіш нерухомо лежала на спині, прикрита брудним простирадлом, втупившись у стелю.

Едді зачинив за собою двері і підійшов до неї.

— Привіт, мала! Як ти тут?

Міс Блендіш, здається, навіть не помітила його, дивлячись і далі в стелю.

Едді торкнувся її плеча і легенько трусонув.

— Та прокинься ж, мала! Що відбувається?

Вона повільно повернула голову і витріщилася на нього невидючим поглядом, її зіниці були неприродно розширені.

— Забирайся звідси, — сказала вона глухим голосом.

Він присів на ліжку.

— Ти мене знаєш, я — Едді, — озвався він. — Прокитайся! Що з тобою?

Вона заплющила очі, і він кілька хвилин спостерігав за нею. Нарешті дівчина заговорила низьким безбарвним голосом, що нагадував голос медіума, введеного у транс.

— Краще б я померла, — сказала вона. — Кажуть, нічого вже не має значення, коли ти мертвий.

Знову запала мовчанка. Едді, спохмурнівши, дивився на дівчину. Згодом вона продовжила:

— Сон... Нічого, окрім суцільного жахного сну! Сюди приходять чоловік, який здається дуже реальним, але насправді він не може існувати. Він високий та худий, і від нього смердить. Він стає наді мною і говорить, говорить... Я навіть не розумію, про що.

Вона порухалася під простирадлом так, наче воно душило її. За якийсь час дівчина повела далі:

— Я вдаю мертву. Хочу кричати, коли він заходить, але якби я це робила, він би точно знав, що я жива. Він годинами стоїть наді мною, і щось бурмоче, бурмоче, бурмоче...

І раптом вона вигукнула:

— Чому він нічого не робить зі мною?

Едді відсахнувся, і на його обличчі виступив піт. Її сповнений жаху вигук налякав чоловіка. Він озирнувся на двері, побоюючись, що це почує Ма.

Міс Блендіш знову обм'якла. Тепер вона бурмотіла щось нерозбірливе, її тіло неспокійно здригалось, а руки нервово стискали простирадло.

— Краще б він уже щось робив зі мною, — сказала вона. — Будь-що було б кращим, аніж оте стояння годину за годиною біля мого ліжка з нерозбірливим бурмотінням. Хай би він хоч щось уже зі мною зробив...

Флінн просунув голову в двері.

— Краще вимітайся звідси. Чому вона кричить?

Едді знаком звелів Фліннові вийти, вийшов сам і, зачинивши за собою двері, витер спітніле обличчя тильним боком долоні.

— Що там відбувається? — вимогливо спитав Флінн.

— Щось препааршиве, — промовив Едді, — краще б вже їй померти.

— Нікому не краще померти, — гостро озвався Флінн. — Що ти хочеш цим сказати?

Едді рушив у свою кімнату, а Флінн поплентався за ним.

Коли Едді нарешті зайшов до себе, його похмурий вигляд дуже здивував Вовпі.

— Забирайтеся звідси! — гаркнув Едді й кинувся на ліжко.

Вовпі швидко вийшов із кімнати й байдуже зиркнув на Флінна, здвигнувши плечима.

Едді заплющив очі. Уперше в житті він почувався так, наче його виваляли в багні, і йому було соромно за себе.

7

«ПОЛІЦІЯ ПІДОЗРЮЄ БАНДУ РАЙЛІ У ВБИВСТВІ.

Вбитого упізнано!

Джон Блендіш сплачує викуп!

Нашому репортерові стало відомо, що вбитого у готелі «Палас» чоловіка звали Елвін Хейні, він був позаштатним репортером колонки світської хроніки. Саме Хейні повідомив поліцію про те, що банда Райлі розпитувала його про доньку Джона Блендіша, викрадену спадкоємицю відомого мільйонера.

Наскільки нам стало відомо, вимога викрадачів виплатити мільйон доларів буде виконана вже сьогодні. Містер Блендіш, побоюючись за життя доньки, відмовився від допомоги поліції. Департамент юстиції та ФБР приведені у бойову готовність, але поки що не втручатимуться у справу. Вони готові негайно діяти, щойно дівчина опиниться на свободі.

У поліції є всі підстави вважати, що Елвіна Хейні вбила банда Райлі як помсту за...»

Ма Гріссон читала статтю вголос, поки інші слухали її, криво посміхаючись.

— Добре спрацьовано, — зауважив Флінн. — На Райлі навішали усіх собак. Готовий запрягнутися, що якби шеф поліції впав зі сходів, перечепившись, то й тоді у цьому був би винний Райлі!

Едді виглядав замисленим.

— Може, це й так, але я постійно запитую в себе: хто ж застрелив Хейні? Не Райлі і не ми. Ця дівчина Борг непокоїть мене. Гадаю, що то вона грохнула Хейні. Але чому? Ми лише знаємо, що вона була пов'язана із Райлі. Гадаю, нам слід дізнатися про неї більше.

— Так, маєш рацію, — сказала Ма. — Ще до того, як заберемо гроші, ми повинні з'ясувати, що вона задумала і де вона зараз. Поїдь у місто, Едді, та порозпитуй. Можливо, тобі вдасться вийти на її слід.

— Гарзд! — відповів Едді, зводячись на ноги. — Ти зі мною, Сліме?

Слім сидів у кутку, подалі від усіх, і роздивлявся комікси. Коли Едді звернувся до нього, той навіть не підвів голови.

— Поїдеш сам, — сказала Ма. — «Пушку» залишиш тут.

Едді вийшов у хол, а Ма рушила вслід за ним.

— Поїдь у «Космос» і поговори з Пітом, — порадила вона. — Він знає всіх дівчат у місті. Дай-но мені свою «пушку».

Простягнувши їй револьвер 45-го калібру, він сказав:

— Скажи Слімові дати дівчині спокій.

Ма заціпеніла.

— Пильнуй за власними справами, Едді, — мовила вона. — Ти хороший хлопчина, але не пхай свого носа, куди не слід.

— Ну ж бо, Ма, — улесливо почав Едді. — Ця дівчина надто хороша для нього. Дай їй спокій, гарзд?

Очі Ма раптом спалахнули гнівом, а обличчя побагровіло.

— Слім її хоче, — сказала вона, стишуючи голос і люто блимаючи на Едді. — І він її отримає. А ти тримайся від цього подалі. Це стосується і всіх інших.

Едді скривився.

— Це підло — отримати дівчину, накачавши її наркотиками, — сказав він.

Ма вдарила його тильним боком долоні по губах. Удар був такий сильний, що змусив Едді захитатись. Вони витріщилися один на одного, а тоді Едді видавив із себе криву посмішку.

— Гаразд, Ма, — сказав він. — Я погарячкував. Забудьмо про це.

І він хутко пішов, залишивши її з потемнілим від гніву обличчям.

Спустившись униз, він сказав собі, що має бути обережнішим. Ма не менш небезпечна, ніж Слім. Вона, не вагаючись, вистрелила б йому в спину через оту дівчину Блендіш, якби була впевнена, що через нього в їхній банді не почнуться чвари. Едді знизав плечима. Йому було шкода дівчини, але він не мав наміру заради неї ризикувати життям.

У нічний клуб «Космос» Едді прибув уже десь після другої дня, та прибиральники все ще вичищали приміщення після попереднього вечора.

Дівчата вправлялися під керівництвом чоловічка у блейзері та білих штанях. Піаніст із сигаретою в зубах награвав джазовий мотив. Дівчатка у шортах всміхнулися Едді. Його добре знали у клубі, і він був тут доволі популярний. Він затримався коло них, аби ляснути кількох по сідничках і пожартувати, а потім пройшов у кабінет Піта.

Піт «Космос» сидів за столом і читав газету. Він здивувався, побачивши Едді. Піт був товстуном, схожим на

м'ячик, із тоненькими вусиками-рисочками та дивною пристрасстю до яскравих краваток ручного розпису. Від краватки, яка була на ньому сьогодні, в Едді аж зарябіло в очах.

Вони потиснули один одному руки.

— Здоров, Піте! — сказав Едді, сідаючи на краєчок столу. — Що доброго чувати?

Піт жбурнув газету на підлогу, похмуро хитнувши головою.

— У тому-то вся й штука, що нічого доброго, — сказав він. — Після тієї стрілянини все пішло коту під хвіст. Вчора в нас було лише десять відвідувачів — і то всі подруги моєї дружини, які не заплатили ні цента.

— Кепсько, — співчутливо озвався Едді. — Куди б не пішов, чую одне й те саме. Схоже, що той виродок Райлі багатьом зіпсував бізнес.

Піт запалив сигарету.

— Не можу цього збагнути, Едді. Ніколи б не подумав, що Райлі наважиться викрасти таку дівчину. Він же був бандитом дрібного калібру. Певно, геть здурів. От якби Ма затіяла таке...

— Це не її робота, — швидко проказав Едді. — Нас цілий тиждень не було в місті.

— Так, звісно, — поквалпно озвався Піт, вловивши металеві нотки у голосі Едді. — Не бачив вас із хлопцями вже кілька тижнів. Та все одно: якби це я викрав дівчину, то був би дуже обережним. Щойно викуп буде сплачено і дівчину повернуть, у місті стане так гаряче, що Райлі не позаздриш. Запам'ятай мої слова!

— Так, це будуть похорони Райлі, — сказав Едді.

— Хотів би я знати, де він переховується, — зронив Піт.

— А хто така Анна Борг? — ніби між іншим поцікавився Едді, не зводячи очей з кінчика своєї сигарети.

— Навіщо вона тобі? — гостро спитав Піт.

— Просто хочу знати, хто вона, — озвався Едді. — Ти її знаєш?

— Звісно.

— То хто це? І чим заробляє на життя?

— Зброєю. Вона охоронець, — відповів Піт.

Едді здивувався.

— Справді? І кого вона охороняє?

Піт усміхнувся.

— Ніколи не здогадаєшся! Райлі!

— Ну й ну! Оце так новина! — аж присвиснув Едді.

— Я тобі ще дещо скажу, — додав Піт. — Вона опинилась на міліні, і хлопці запитують себе, чому. Вони з Райлі були нерозлучні: ось так, — і він притиснув разом свої два брудні пальці. — І от Райлі витягає найкрупнішу рибину століття, а Анна залишається не при ділі. Це ж безглуздо!

— Може, вона набридла Райлі, — припустив Едді.

— Хлопці кажуть, що це не так. Анна присягається, що Райлі її б отак не кинув. Вона гадає, що з ним щось сталося.

Обличчя Едді було непроникним.

— Ти ж знаєш жінок, — із презирством сказав він. — Вони ладні вимислити будь-що, аби не підмочити репутації. Присягаюсь, Райлі кинув її, щойно перед ним замаячили великі гроші, а вона не хоче цього визнати.

Піт знизав плечима.

— Можливо. Хай там як, та це не моя справа.

— Вона все ще мешкає у готелі «Палас»?

Піт здивовано глянув на нього.

— Звідки такий інтерес до Анни?

— Ма нею цікавиться.

Піт здивувався ще більше:

— Так, вона все ще у готелі «Палас». У неї на хвості кілька нишпорок. «Федерали» гадають, що Райлі прийшов її навідати, застав у неї Хейні і не зміг відмовити собі

у задоволенні пришити його за зраду. Вони думають, що Райлі ще повернеться, аби побачитися з Анною, а тому й пасуть її.

Едді задумливо почухав підборіддя, а тоді озвався:

— Хотів би я побалакати з тією малою, Піте. Зроби ось що: зателефонуй їй просто зараз і скажи прийти сюди. Я з нею поговорю, а «федерали» й не знатимуть, що ми зустрічалися.

— І про що ти будеш з нею говорити? — підозріливо поцікавився Піт. — Я не хочу створювати Анні проблем. Вона нічого поганого мені не зробила.

— У неї не буде жодних неприємностей, Піте. Роби, що я кажу. Вважай, що це наказ Ма.

Піт побоювався Ма, а тому зателефонував Анні.

— Анно? — запитав він під пильним поглядом Едді, — це Піт. Є одна справа... Хочу, щоб ти зараз приїхала до мене. Ні, це не робота, але, може, щось і вигорить... То ти приїдеш? Гарзд, чекатиму, — і він поклав слухавку.

— Вона буде? — перепитав Едді.

— Уже виїжджає. Буде тут за півгодини.

— Дякую, Піте. Я передам це Ма. Вона тебе не забуде.

— Краще б вона про мене забула, — ніяково озвався Піт. — І послухай-но, Едді, ніяких дурниць!

— Розслабся! Я лише по-братськи з нею побалакаю, — криво посміхнувшись, мовив Едді. — Було б добре, якби ти трохи прогулявся. Десь так із годинку.

Піт знизав плечима.

— Гарзд, мені саме час обідати. Тож я так і зроблю.

— До речі, Піте! — додав Едді. — У тебе є «пушка»?

— А навіщо вона тобі? — вражено запитав Піт.

— Ну ж бо, Піте! Щось ти забагато патякаєш! То в тебе є пістолет?

— У верхній шухляді, зліва, — сказав Піт.

— О'кей. Можеш іти.

Коли Піт пішов, Едді всівся за його стіл, тоді відчинив шухляду, витяг звідти револьвер 38-го калібру і поклав зверху. Він не хотів ризикувати з дівчиною, котра працювала охоронцем у Райлі. Жінки-охоронці мали залізні нерви, а крім того, Едді був певен, що саме Анна й застрелила Хейні.

За тридцять хвилин він почув цокання підборів у коридорі й хутко поклав руку на револьвер.

Двері розчахнулися, й до кімнати влетіла Анна. Вона була в блідо-зеленій літній сукні і крисатому солом'яному капелюшку. Едді подумав, що виглядає вона приголомшливо.

Лише на середині кімнати вона його помітила. Жінка хитнулася у бік дверей, а потім стала, раптом збліднувши. Її погляд зупинився на револьвері.

— Привіт, бебі! — озвався Едді. — Заходь же! Тільки дивись, не наклади в штани! Це дружня зустріч, однак давай сюди свою сумочку.

Вона повагалася, але таки кинула сумочку на стіл. Едді засунув її у шухляду, туди ж поклав і свою зброю.

— Сподіваюся, мені не треба відрекомендуватися? — запитав він.

Жінка вже оговталася від несподіванки. Барви знову повернулись до її обличчя. Вона підійшла до крісла і всілася, закинувши ногу на ногу та продемонструвавши йому коліна перед тим, як прикрити їх.

— Так, я знаю, хто ти, — сказала вона.

Він витяг пачку сигарет, підвівся і запропонував їй. Жінка взяла сигарету, й Едді запалив сірник, а тоді сів на кінчик стола поруч із нею.

— Навіщо ти всунула мені адресу, а потім почала кликати копів, га, бебі? — поцікавився він. — Ти мало не втягнула мене у великі неприємності!

Вона мовчки випустила дим через ніздрі, не промовивши і слова.

— Не дивись на мене так сердито, бебі! Ми могли б із тобою чудово поладнати! — сказав він.

— Справді? — її очі були холодними. — Де Френкі?

— Звідкіля ж мені знати?

— Ви із Флінном зустрічалися з ним того вечора, коли він зник. Натрапили на нього на заправці поблизу Лас-Сінь. Хлопчина, що там працює, — мій друг; він зателефонував мені і сказав, що ви з Флінном були озброєні. Наступного дня хлопця знайшли мертвим із діркою в голові. То де Френкі?

Едді був вражений такою обізнаністю і тепер бачив, як було розумно з боку Ма подбати, аби хлопця прибрали.

— Поняття не маю, золотко, де він, — озвався Едді. — Гадаю, десь переховується. Тобі це краще знати, ніж мені.

— Чому ти погрожував Френкі пістолетом? — запитала вона, і далі холодно дивлячись на нього.

— Бейлі був дуже нервовим, — пояснив Едді. — Це не я витяг «пушку», а Флінн. У цьому не було нічого такого. У твоїх хлопців була донька Блендіша. І я просто дурень, що не впізнав її. Якби відразу впізнав дівку, то забрав би у Френкі. Але я цього не зробив — і потім дуже кляв себе за це. Френкі наплів мені, що то його нова дівчина, а я це проковтнув, дозволивши йому поїхати геть.

Дві червоні плями проступили на щоках Анни, а очі розгнівано зблиснули.

— Ніколи не повірю, що Френкі міг мене кинути, — сказала вона. — Гадаю, з ним щось трапилося, і ти про це знаєш.

— Отут ти помиляєшся, бебі, — сказав Едді. — Я знаю не більше, ніж ти. Хоча й маю деякі припущення.

— Які саме?

— Збудьмо про це, — сказав він, хитнувши головою. — Навіщо копирсатися у брудній білизні? Я лише чув, що казали хлопці, але вони можуть і помилятися.

— То що кажуть хлопці? — вимогливо запитала Анна.

— Кажуть, що Райлі тебе кинув — запав на ту дівку
Блендіш.

Анна скочила на ноги.

— Це брехня! Френкі любить мене! Я в це не повірю!

— Звісно! — озвався Едді. — Можливо, це й так, але
де ж тоді Френкі? Чому він з тобою досі не зв'язався?
І тепер, коли він ось-ось отримає викуп, чи поділиться
він із тобою? Щось не дуже схоже на це, еге ж?

Вона почала міряти кроками кабінет. Едді бачив, що
її довіра до Френкі похитнулася.

— Ця дівка Блендіш справжня красуня, — провадив
він далі. — Тому цілком може бути, що Френкі запав
на неї. Ти могла би цьому завадити, коли була б поруч.
Тож я не впевнений, що хлопці помиляються щодо тебе
та Райлі. Гадаю, він тебе таки кинув.

Вона раптом зупинилася навпроти Едді.

— Стули пельку! — процідила жінка крізь зуби. —
Френкі не міг так зі мною вчинити!

— Але саме так всі і кажуть, — зронив Едді й відійшов
до вікна. Він бачив, що сказав уже достатньо. За якийсь
час вона підійшла і стала поруч.

— І що мені тепер робити? — запитала жінка. —
У мене нема ні цента.

— Я міг би тобі позичити, — сказав Едді. — Ти мені
подобаєшся, бебі. Скільки ти хочеш?

— Я не візьму від тебе грошей!

— О'кей, виплутуйся сама. Якщо матимеш труднощі
чи якісь неприємності, то Піт знає, як зі мною зв'язатися.
Мені вже треба йти. Забудь про Френкі. Ти лише марнуєш
час, думаючи, що він дасть про себе знати. Коли він отри-
має викуп, за ним бігатимуть усі дівчата. Ну, бувай, бебі!

І він вийшов з кабінету. Анна зі слізьми на очах за-
лишилась стояти біля вікна.

Флінн поглянув на годинник.

— Ще п'ять хвилин, — сказав він Вовпі, котрий вертів у руках «томмі-ган»*. — Святий Боже! Який же я буду радий, коли все це нарешті скінчиться!

— Так, — погодився Вовпі. — А Ма каже, що це легка справа, — і вона завжди знає, що каже.

— То чому ж ти в біса так спітнів? — поцікавився Флінн.

Вони сиділи у «б'юіку» на узбіччі під прихистком кущів. Дорога попереду чітко проглядалася.

— Ти також щось не дуже спокійний, — зронив Вовпі, витягаючи брудний носовичок і витираючи ним обличчя. — Котра година?

— Замовкни! — рывкнув Флінн. Краще би з ним поїхав Едді — Вовпі діяв йому на нерви. З Едді якимось спокійніше, а Вовпі легко збуджувався, і коли що — відразу в кущі.

— Хтось їде, — сказав Вовпі.

З-за вигину дороги заблимали вогні машини.

— То вони, — озвався Флінн. Він виліз із «б'юіка» і дістав з кишені потужний ліхтарик.

Авто швидко наближалось. Коли воно було вже десь у трьохстах ярдах від них, Флінн блимнув ліхтарем.

Вовпі спостерігав за тим, що відбувається, тримаючи руки на кулеметі, і серце в нього шалено калатало. «А що, як в автівці повно фебеерівців? — подумав він. — Ті хлопці не залишать і шансу: промчать повз, поливаючи все навкруги свинцем».

Авто сповільнило рух. Флінн побачив, що у машині лише шофер. Блендіш точно виконав їхні вказівки, зрадив Флінн.

* Пістолет-кулемет Томпсона.

Авто зі свистом пролетіло повз нього. З вікна випав важкий предмет і гепнувся на дорогу. Машина промчала і зникла у темряві.

Флінн полегшено зітхнув, побіг до білої валізи і підхопив її.

Воппі відклав автомат і завів «б'юік». Флінн заскочив у машину та поставив валізу у себе в ногах.

— Рушай! — озвався він.

Воппі натиснув на газ, й авто рвонуло вперед. Флінн повернувся і пильно вгледівся у заднє вікно. Вони промчали три-чотири милі, але ніхто їх не переслідував.

— Усе гаразд, — сказав Флінн. — Їдьмо додому.

Коли вони зайшли у вітальню, Ма, Слім, Едді та Док уже вичікувально там сиділи. Флінн поставив валізу на стіл.

— Усе пройшло як по маслу, Ма. Так, як ти й казала.

Ма повільно звелася на ноги і, підійшовши до столу, відчинила обидва замки валізи. Решта з'юрмилися навколо неї, навіть Слім виглядав схвильованим.

Ма підняла кришку, й усі витріщилися на пачки банкнот. Вони ще ніколи не бачили стільки грошей.

— Хіба ж це не чудово? — спитав Едді. — О Господи!

Слім схилився над грошима з відкритим ротом, важко дихаючи.

— Ну от, тепер все добре! — сказала Ма, намагаючись бути спокійною. — Мільйон доларів! Нарешті!

— Поділімо ж їх, Ма, — запропонував Едді. — Мені кортить витратити свою частку! Ну ж бо! Як ділитимемо?

— Справді, — устряв і собі Воппі, такий збуджений, що навіть не намагався цього приховати. — Скільки я отримаю, Ма?

Ма закрила кришку валізи, тоді обвела поглядом усіх по черзі, повільно підійшла до свого крісла і важко в нього опустилася.

Чоловіки спантеличено спостерігали за нею.

— Ну, що тебе непокоїть? — нетерпляче спитав Едді. — Ділімо ж гроші!

— Кожна банкнота у цій валізі має свій номер, — озвалася Ма. — Присягаюся, що фебеерівці переписали їх усі. Це до біса гарячі гроші й довго обпікатимуть нам руки!

— Про що ти говориш? — вражено спитав Едді. — То що, ми не зможемо їх пустити у діло?

— Звісно ж, що зможемо — коли хочемо напрямки потрапити до газової камери, — зронила Ма. — Кажу ж вам, це самогубство — почати витратити їх зараз.

— Тоді навіщо ми їх отримували? — гаркнув Флінн.

— Ну ж бо, хлопці, розслабтеся! — сказала Ма. — Про це я сама подбаю: збуду ці гроші Шульбергу. Він триматиме їх роками, натомість ми отримаємо лише півмільйона — та все ж півмільйона, яким можна скористатися, краще, ніж мільйон, якого не можна витратити.

Слім раптом сплюнув у камін.

— Пусті балачки! — сказав він відразливо. — Це все, що ти можеш робити — одні балачки! — Слім влігся на диван і почав гортати комікси.

— Не так уже це й небезпечно, Ма! — сказав Едді. — Я хочу отримати свої двісті тисяч!

Ма розсміялася.

— Гадаю, цього можна було від тебе чекати!

— А як же тоді ми ділитимемо гроші? — стурбовано спитав Вoppi.

— Кожен із вас отримає по триста доларів, — сказала Ма. — Й ані центом більше.

— Ти жартуєш? Три сотні! — сказав Едді, й обличчя його побагровіло. — Що це означає?

— Цього вам вистачить на поточні витрати, — пояснила Ма. — Кожному з вас належить по сто тисяч, але ви їх не отримаєте. Я знаю, вас, хлопці. Щойно вам у руки потраплять такі гроші, як ви відразу ж почнете їх тринькати, і вже за тиждень «федерали» вийдуть на нас.

А ви ж не зможете втриматися, аби не тринькати грошей направо і наліво. Так проколювалась більшість банд: усі відразу ж починають розкидатися грішми, а ФБР лише цього й чекає.

Ма тицьнула пальцем в Едді.

— То яку історію ти сплетеш «федералам», коли спитують, звідкіля у тебе стільки грошей? Ну ж бо, розкажи й нам!

Едді почав було щось говорити, але потім осікся. Він швидко розкумекав, що Ма каже правду.

— Маєш рацію, Ма. Це справді проблема, чи не так? А я гадав, що стану багатим!

— А тепер я розкажу вам, що буде з грошима, — провадила далі Ма. — Ми вкладемо їх у бізнес. Я вже давно хотіла розпочати власну справу. І ви, хлопці, мені у цьому допомагатимете. Хочу купити клуб «Парадиз», його якраз виставлено на продаж. Зробимо там ремонт, візьмемо собі дівчаток, хороший оркестр — і зароблятимемо гроші. Маючи півмільйона баксів, зможемо перетворити те лігво на першокласний заклад. Мені набридло заправляти жалюгідною бандою — виходимо на велику арену й віднині стаємо бізнесменами. То як вам таке?

Четверо чоловіків, розслабившись, сиділи, лише Слім не слухав, продовжуючи читати комікси.

Док мовив першим:

— А ти справді тямовита, Ма. Я — за!

— Я також, — сказав Едді. — Чудова ідея!

— І мені таке підходить, — підтвердив Флінн.

— А в клубі буде ресторан, Ма? — з надією перепитав Воппі. — Чи міг би я там готувати?

Ма вишкірилася.

— Ти зможеш зайнятися кухнею, Воппі. Кожен із нас отримуватиме п'яту частину прибутків від клубу. У вас будуть гроші і буде стимул заробляти більше.

— Зачекай-но, — озвався Едді, — але якщо, скажімо, «федерали» захочуть дізнатися, за які гроші ти купила цей клуб, — що тоді?

— Я вже це передбачила. Шульберг скаже, що позичив мені гроші. Це — частина нашої угоди.

— Ти, без сумніву, продумала все, — зауважив Едді. — То коли починаємо, Ма?

— Просто зараз, — відповіла Ма. — Чим швидше, тим краще. Я куплю клуб уже завтра.

І тут озвався Флінн:

— Але ж нам ще треба позбавитися дівчини. Ти вже говорила про неї з Доком? І де ми її поховаємо?

Від невимушеної атмосфери не залишилось і сліду. Ма напружилася: вона спочатку зблідла, а потім почервоніла. Посмішка завмерла на Докових губах. Вигляд у нього був такий, наче він ось-ось зімліє. Слім відкинув свої комікси і випростався на дивані. Його жовтуваті очі недобре зблиснули.

— Поховаємо її? — спитав він. — Що ви маєте на увазі? Говорила з Доком про що?

Він спустив ноги на підлогу.

— Ні про що! — швидко проказала Ма, метнувши на Флінна вбивчий погляд.

Едді вирішив, що саме час розставити всі крапки над «і».

— А й справді, що буде з дівчиною, Ма? — запитав він, відсуваючись подалі від Сліма, що вже зводився на ноги.

Ма повагалася трохи, а потім зрозуміла, що відступати нікуди. Не дивлячись на Сліма, вона сказала:

— Її треба спекатися — вона забагато знає. Коли вона засне...

— Ма!

Високий, істеричний голос Сліма змусив їх усіх поглянути на нього. Він гнівно дивився на матір, і очі його палали.

— У чому річ? — перепитала стара. Страх наче стиснув їй серце.

— Вона — моя! — повільно й чітко сказав Слім. — Кожен, хто торкнеться її, спочатку матиме справу зі мною. Вона належить мені, і я маю намір її собі залишити.

— Послухай, Сліме, не вези дурниць, — промовила Ма, роблячи над собою велике зусилля — у роті в неї пересохло. — Ми не можемо тримати її — це дуже небезпечно. Вона мусить щезнути.

Слім копнув стілець на своєму шляху, у його руках зблиснув ніж. Воппі з Доком квапливо відскочили від Ма, залишивши її віч-на-віч із сином. Вона ж немов заклала, поки Слім повільно до неї підступав.

— У такому разі тобі доведеться мати справу зі мною, — зловісно промовив він. — Ти що, хочеш, аби я перерізав тобі горлянку, стара ти корово? Нехай лише хтось із вас торкнеться її — поріжу на шматки!

Едді непомітно вихопив пістолет, але Ма помітила цей рух.

— Облиш! — хрипко сказала Ма, боячись, що Едді застрелить її сина.

Слім глянув на Едді, котрий почав задкувати.

— Ти чуєш мене? — заверещав Слім. — Вона — моя! І я її собі залишу! Ніхто не сміє до неї торкатися!

Він обвів усіх скаженим поглядом і вийшов, грюкнувши дверима.

Запала довга мовчанка. Ма була дуже бліда. Вона повільно підійшла до крісла і важко опустилася в нього; якось водномить жінка дуже постаріла.

Едді з Флінном обмінялися значущими поглядами. Едді знизав плечима і попрямував до дверей. Флінн пішов услід за ним.

Воппі, страшенно спітнілий, сів на диван, роблячи вигляд, що читає комікси. Док налив собі нерозбавленого віскі. Тиша у кімнаті ставала нестерпною.

Слім стояв біля сходів, прислухаючись. На його губах зміїлася крива посмішка: нарешті він продемонстрував свою силу, нарешті залякав їх усіх. Віднині він займе почесне місце у банді, яке йому по праву й належить. Ма буде тепер другою. Він поглянув на двері міс Блендіш. Час припиняти оці нічні посиденьки коло неї.

Тепер він мусить показати і їй, і матері, хто тут насправді хазяїн. Слім пішов коридором. Відімкнувши двері, поклав ключ у кишеню, тоді зайшов у кімнату і зачинив за собою двері.

Міс Блендіш спостерігала за тим, як він до неї наближається. Помітила зміни у ньому, його торжество і впевненість у собі, та здогадалася, що́ все це означає.

Здригнувшись, вона заплющила очі.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

І

На дверях виднівся напис:
ДЕЙВ ФЕННЕР. РОЗСЛІДУВАННЯ.

Напис був нанесений чорною фарбою зовсім недавно.

Двері вели у маленький, але добре вмебльований кабінет зі столом, двома зручними кріслами та добротним перським килимом на підлозі. Полички вздовж стін були заставлені різноманітною літературою з права, придбаною недавно, якою, однак, ще ніколи не користувалися.

Сам Девід Феннер сидів розвалившись у кріслі й поклавши ноги на стіл, витріщаючись на стелю. Він мав вигляд чоловіка, у якого море часу, але геть нічого робити.

Феннер був міцний чолов'яга років тридцяти трьох. Темноволосий, із некрасивим, але привабливим обличчям та впертим підборіддям людини, яка звикла усього добиватися в житті.

Двері зліва від столу вели у приймальню. У тій кімнаті була дерев'яна стійка, що розділяла приміщення навпіл. Одна частина призначалась для клієнтів, інша була цариною Поли Доулен — привабливої дівчини з чорним, кольору воронового крила, волоссям, манливими блакитними очима та фігурою, на яку Феннер робив єдину ставку у їхньому новоствореному бізнесі.

Пола сиділа перед мовчазною друкарською машинкою, перегортаючи мертвотно-бліді сторінки журналу

з грайливою назвою «Любов». Час від часу вона позіхала й постійно кидала погляд на настінний годинник. Стрілки показували третю двадцять по обіді.

Зненацька біля неї задзеленькав телефон, він чого Пола здригнулася. Вона відклала убік журнал і пішла до шефа.

— Чи не знайдеться у тебе сигаретки, золотко? — спитав Феннер, потягнувшись так, що крісло під ним аж заскрипіло. — Мої закінчились.

— У мене залишилося тільки три, — озвалася Пола. — Можу дати тобі дві.

Вона пішла до приймальні й повернулася з двома сигаретами, які поклала перед ним на стіл.

— Як великодушно з твого боку, — сказав Феннер, запалюючи. — Дякую!

І він із насолодою вдихнув дим, оглянувши Полу з голови до ніг.

— Сьогодні вигини твого тіла особливо привабливі.

— Справді? — гірко озвалася Пола. — Але поки що це не надто стало мені в пригоді.

— То як там справи? — спитав Феннер, аби змінити тему. — Є якась робота?

— Не більше, ніж у тебе, — озвалася Пола, примощуючись на краєчку стола.

— Саме тому ти, певно, так і змучилася, — всміхнувся Феннер. — Та нічого: може, щось ще підвернеться.

— Ти кажеш це щодня впродовж останнього місяця, — зауважила Пола. Вигляд у неї був стурбований. — Ми не можемо так більше продовжувати, Дейве. Телефонували з меблевого. Якщо до завтра ми не заплатимо третього внеску за меблі, то їх у нас просто заберуть.

Феннер уважно оглянув кімнату.

— Та що ти кажеш! Невже хтось при здоровому глузді захоче забрати цей мотлох?

— Ти, певно, не розчув, що я сказала, — зловісно повторила Пола. — Уже завтра вони заберуть свої меблі, якщо не отримають третього внеску. На чому я тоді сидітиму?

Феннер здивувався.

— Невже вони справді мають намір забрати оце?

— Дейве Феннер, ти не можеш побути серйозним хоча б хвилину? Якщо до завтрашнього ранку ми не знайдемо двох сотень доларів, нам доведеться зачинитися.

Феннер зітхнув.

— Гроші! То скільки у нас залишилось?

— Десять доларів і п'ятнадцять центів.

— Так багато? — він невизначено махнув рукою. — То ми ще багаті! Он через дорогу живе хлопець, в якого, крім кредитів, взагалі нічого немає!

— Ну, а нам що до того? — суворо запитала Пола.

— Принаймні ми нічого не винні банкам.

— Це не твоя заслуга: ти ж з усіх сил намагався узяти в них кредит. Хіба не так?

— Боюся, що так, — скорботно хитнув головою Феннер. — Гадаю, що ті птахи не дуже мені довіряють.

— Невже? Вони просто не хочуть ставити тебе у ніякове становище, — саркастично озвалася Пола і поправила кучерик. — Я починаю думати, що ти зробив помилку, відкривши цю контору. Ти ж заробляв непогані гроші у «Триб'юн». Я ніколи й не думала, що ця твоя ідея з детективним бюро спрацює.

Феннер обурено глянув на неї.

— Гарненькі ж речі ти говориш! То саме тому ти полишила свою роботу і пішла працювати до мене? А я попереджав тебе, що на початках нам може бути суцужно, але ж тебе ніщо не могло зупинити.

Пола всміхнулася йому.

— Можливо, це через те, що я тебе кохаю, — м'яко зауважила вона.

Феннер аж застогнав.

— Заради бога, не розпочинаймо усе це знову! У мене і так турбот по саме горло. Хоч не глузуй з мене, добре? Дівчина з твоєю зовнішністю могла би підчепити собі мільйонера. Навіщо марнувати свій час та здібності на такого невдачу, як я? Скажу тобі навіть більше: я завжди залишатимусь безталанним. Це вже традиція у нашій сім'ї: мій дідусь був банкрутом, батько — злидарем, дядько був скнарою і збожеволів тому, що не зміг знайти достатньо грошей, аби над ними чахнути.

— То коли ми одружимося, Дейве?

— Нагадай мені якось спитати про це у моєї дошки «Віджа»*, — покwapно сказав Феннер. — Чому б тобі не піти додому? Від неробства у тебе виникають якісь нездорові думки. Візьми собі півдня та сходи до перукарні абощо...

Пола безпомічно знизала плечима.

— Чому б тобі не поговорити із Рискіндом? Він знову взяв би тебе на роботу, якби ти гарненько попросив його про це. Ти ж був у нього найкращим репортером кримінальної хроніки. Йому тебе, певно, не вистачає. Чому б тобі справді не переговорити з ним?

Феннер хитнув головою.

— Річ у тім, що він навіть балакати зі мною не стане. Перед тим, як піти, я обізвав його брехливим, безсердечним, безмозким кретином. Здається, я також сказав йому, що якщо він коли-небудь надумає запросити мене на весілля своїх батьків, то я не піду. Тож боюся, що я йому більше не до вподоби.

У приймальні задзеленчав дзвінок, сповіщаючи про прихід відвідувача.

* Дошка «Віджа», або «дошка, що говорить» — планшетка для спиритичних сеансів із нанесеними на неї буквами алфавіту, цифрами від 1 до 10 і словами «так» та «ні».

— Як ти гадаєш, хто б це міг бути? — спитав, спохмурнівши, Феннер.

— Ймовірно, із телефонної компанії — вимкнути нам телефон, — озвалася Пола. — Ти ж пам'ятаєш, що ми не оплатили рахунку?

— Навіщо нам той телефон узагалі? — поцікавився Феннер. — Хіба ж ми хоч із кимось у цьому місті говоримо?

Пола вийшла у приймальню, зачинивши за собою двері. За кілька хвилин вона повернулася, обличчя її палало від збудження.

— Поглянь-но лише, хто це! — сказала вона і поклала візитку на стіл.

Феннер прочитав ім'я, відкинувся в кріслі і витріщився на Полу:

— Джон Блендіш! Особисто?

— Так. І хоче тебе бачити!

— А ти впевнена, що то він, а не хтось від нього?

— Упевнена.

— То чого ж ми тоді чекаємо: клич його, мала! Запроси сюди негайно!

Пола підійшла до дверей і відчинила їх.

— Містер Феннер уже звільнився, містере Блендіш. Прошу заходити!

Пола відступила вбік, і до кабінету увійшов Джон Блендіш. Пола вийшла, залишивши чоловіків самих.

Феннер звівся на ноги. Він був здивований, бо уявляв Блендіша соліднішим. Лише трохи вищий за середній зріст, мільйонер видавався маленьким порівняно із жилавим Феннером. Очі Блендіша випромінювали силу волі й твердий характер. Це були суворі, проникливі та насторожені очі людини, яка сама пробилася нагору — не знаючи жалю, але й не очікуючи співчуття.

Коли вони потиснули один одному руки, Блендіш окинув Феннера швидким оцінюючим поглядом.

— У мене є для вас пропозиція, Феннере, — почав Блендіш. — Гадаю, ви саме та людина, яка мені потрібна. Чув, що ви маєте зв'язки зі злочинним світом. Мабуть, єдиний шлях змусити викрадачів моєї доньки заплатити за все — це найняти когось такого, як ви, хто може діяти без страху і вхожий у їхнє середовище. Що ви на це скажете?

— Гадаю, ви маєте рацію, — сказав Феннер, всідаючись за стіл. — Це звучить чудово, однак вашу доньку було викрадено три місяці тому. Важко буде розшукати сліди.

— Я цілком свідомий цього, — озвався Блендіш. Він витяг портсигар зі свинячої шкіри і вибрав собі сигару.

— Перед тим, як звернутися до вас, я дав можливість людям із ФБР відшукати її. Вони так і не знайшли доньки. Тепер спробую зробити це власними силами. Я говорив із ними та капітаном поліції Бреннаном. Саме Бреннан і запропонував мені звернутися до вас. Він каже, що у вас хороша репутація як репортера, а ще — великі зв'язки у кримінальному світі нашого міста. Він також додав, що якби я вас винайняв, то він усіляко б мені сприяв. Тож я готовий дати вам шанс розшукати тих бандитів — якщо ж, звісно, це вас зацікавить. Я заплачу вам три тисячі доларів просто зараз, а у випадку, якщо ви знайдете тих людей, — отримаєте ще тридцять тисяч. Ось моя пропозиція. То що ви скажете?

Феннер на мить оторопів, але, нарешті опанувавши себе, кивнув на знак згоди.

— Звісно ж, я спробую, містере Блендіш, але нічого не можу обіцяти. ФБР — найпотужніша організація в світі, і якщо вже вони не змогли відшукати викрадачів, то, ймовірно, я також цього не зможу, але спробувати варто.

— Із чого плануєте почати?

— Так сталося, що саме я висвітлював те викрадення у «Триб'юн», — пояснив Феннер. — Це було останнє, чим я займався до того, як пішов із газети. У мене навіть

залишилася папка з тими документами. Їх для початку я й вивчу. Мені завжди видавалася дивною одна річ. Я особисто знав і Райлі, і Бейлі. Натикався на них у дешевих барах та нічних клубах, коли вишукував для себе ту чи іншу інформацію. Це були бандити дрібного калібру. У мене не вкладається в голову, як вони могли пройти через усе те викрадення: однак, напевно, таки змогли! Хоча це й абсурдно. Якби ви знали цих розбійників так, як я, то вас би це також спантеличило. Викрадення — не їхній профіль. Найбільше, на що вони здатні, — це вчинити наліт на невеличкий банк. Хай там як, але вони таки викрали вашу доньку. І тоді я питаю себе — не могли ж вони розчинитися у повітрі? І чому гроші, отримані як викуп, так і не з'явилися на ринку? На що живуть викрадачі, якщо не витрачають отриманих грошей? І ще одне: у Райлі була подруга, Анна Борг. Агенти ФБР годинами допитували її, але їм так і не вдалося нічого з неї витягти. Я знаю із достовірних джерел, що Райлі шаленів за нею, однак він просто пішов з її життя — так, наче вона ніколи й не існувала. Тут щось не так.

Феннер помовчав, відтак продовжив:

— Перш за все я зустрінуся з Бреннаном, містере Блендіш. Потім перегляну папку, аби переконатися, чи не проминув я, бува, чого і чи нема там якоїсь зачіпки. За кілька днів зможу сказати вам, чи є якась надія розшукати тих людей.

Тут він запитально глянув на містера Блендіша.

— Однак ви не просите віднайти вашу доньку. Тож ви гадаєте...

Обличчя Блендіша скам'яніло.

— Вона мертва. У мене нема в цьому сумнівів. Це було б нестерпно — думати, що вона досі жива і перебуває у руках бандитів. Ні, ні — вона мертва!

Він витяг із кишені чекову книжку і виписав чек на три тисячі доларів.

— За два дні чекаю від вас якихось новин.

— Домовились.

Феннер провів Блендіша до дверей.

— На гроші не зважайте, — додав Блендіш. — Я вас не обмежуватиму. Проникніть у злочинний світ і киньте їм підказку, що за інформацію заплатять великі гроші. Гадаю, це єдиний шлях вийти на тих, хто це зробив.

— Полиште це на мене, — сказав Феннер. — Поста-
раюся вас не розчарувати.

Коли Блендіш пішов, Пола залетіла у кімнату.

— То чого він хотів? — стривожено запитала вона. —
Він тебе найняв?!

Феннер показав чек.

— Ми тепер при грошах, люба. Ось, поглянь лишень!
Три тисячі доларів! Врятовані за одну секунду! Тепер
можеш розслабитися — буде на чому сидіти твоїм апе-
титним сідничкам!

2

Капітан Чарльз Бреннан із міської поліції, огрядний червонопикий чолов'яга з холодними блакитними очима та волоссям пісочного кольору, що вже починало сивіти на скронях, потягся через стіл, аби потиснути Феннерові руку.

— Ніколи б не подумав, що настане день, коли я радий буду бачити у своєму кабінеті детектива, — промовив він. — Сідай. То як тобі ведеться?

— Могло бути й гірше, — озвався Феннер, вмощуючись. — Але я не звик скаржитися.

— Я був здивований, коли почув, що ти звернувся за ліцензією приватного детектива, — зауважив Бреннан, запалюючи сигарету. — Тобі краще було б триматися своєї роботи в газеті. У детектива — собаче життя.

— Не хочу, щоб мені жилося аж так добре, як собаці, — весело озвався Феннер. — Дякую за рекомендації Блендішу!

Бреннан недбало махнув рукою.

— Між нами кажучи, Блендіш мені вже у печінках сидить. І якщо мені зараз пощастить, то він виїсть печінки вже тобі, а мені врешті дасть спокій.

Феннер приготувався слухати.

— Що ти маєш на увазі?

— Лише зачекай-но, і сам усе побачиш, — пообіцяв йому Брендан із садистським задоволенням, — Блендіш не злавив із моєї шиї відтоді, як викрали його доньку. Для самозахисту я й запропонував йому винайняти тебе. Бо зранку, в обід та ввечері він був у мене або принаймні телефонував: «Коли ви знайдете тих хлопців, що викрали мою доньку?» Я щодня чув ці його слова близько тисячі разів. Боюся, що коли помру, ці слова знайдуть викарбуваними на моїй печінці!

— Що ж, дуже мило, — гірко озвався Феннер, — а я було подумав, що ти вирішив мені допомогти!

— Я ж не бойскаут, — сказав Брендан. — Скажу навіть більше: у тебе приблизно стільки ж шансів знайти викрадачів, як перемогти у конкурсі краси.

Феннер пропустив це зауваження повз вуха.

— Та десь-таки вони ж мають бути!

— Звісно, вони десь є, наприклад, у Мексиці, Канаді, у пеклі чи в раю. Упродовж трьох місяців їх шукають усі поліцейські світу — і жодних слідів! Але я з тобою згоден — десь-таки вони мають бути!

— А як щодо дівчини? Гадаєш, вона мертва?

— Так. Повинна бути мертвою, бо навіщо їм залишати її у живих? Вона б стала для них неабиякою загрозою. Присягаюся, вони вбили її ще тоді, як порішили МакГована. Але де вони її закопали — ось що мене цікавить.

— А Анна Борг? — запитав Феннер. — Що сталося з нею?

— Вона все ще у місті. Її пасуть мої хлопці впродовж останніх двох місяців, але це лише марнування часу. У неї тепер новий хлопець. Гадаю, вона втомилася чекати, поки Райлі об'явиться. Вона виступає з власним номером у клубі «Парадиз».

— А хто її новий дружок?

— Едді Шульц.

Феннер нахмурився, а тоді раптом клацнув пальцями.

— Я знаю його, він один із банди Гріссонів: високий, кремезний, вродливий бандюк.

— Так, це він. Банда Ма Гріссон придбала «Парадиз» — жалюгідний клубчик, яким заправляв італієць, Тоні Рокко. Вони викупили клуб, вклали у нього гроші, і тепер це цілком пристойний заклад.

Феннера це зацікавило.

— А звідкіля вони взяли гроші? Банда Гріссонів ніколи не була грошовитою, хіба ж ні?

— Я все перевірів, — поблажливо сказав Бреннан. — Фінансує клуб Ейб Шульберг. Він уклав угоду з Ма Гріссон: вона заправляє клубом і віддає йому половину виручки.

Феннер зненацька втратив інтерес. Він запалив сигарету і зсунувся у кріслі вниз.

— Отже, слід охолов.

— Та він ніколи й не був гарячим. Це просто якийсь чортів випадок. Ми витратили на нього стільки часу й грошей, що це тепер мені щоночі сниться. Але зараз ми не ближчі до розв'язки, ніж тоді, коли почали розслідування.

Феннерове обличчя витягнулося. Перспектива отримати тридцять тисяч доларів ставала дедалі примарнішою. Раптом він звівся на ноги — його осяяла нова ідея.

— А чим заробляла на життя та Борг, коли плуталася з Райлі? — поцікавився він.

— Підробляла стриптизом у клубі «Космос» — так, заради задоволення, бо основним її годувальником був Райлі.

— У клубі «Космос»? — Феннер раптом замислився, поглянувши на годинник. — Боюся, що я забираю у вас дорогоцінний час, капітане Бреннан. Якщо про щось дізнаюся, повідомлю.

— Не дізнаєшся, — вишкірився Бреннан. — Тут нічого вже не може підвернутися.

Феннер повернувся в контору весь у роздумах. Хоча вже було по шостій, Пола все ще його чекала.

— Ти ще тут? — спитав він, заходячи в приймальню. — У тебе що, дому немає?

— Боюся полишати нашу контору: а раптом повернеться ще один мільйонер? — сказала Пола, широко розплющивши і без того великі блакитні очі. — О, Дейве! Я саме планувала, як чудово ми витратимо гроші, коли їх отримаємо!

— Ключове слово у цьому ланцюжку мрій — «коли», — відповів Феннер і пройшов у свій кабінет. Пола рушила за ним.

— Оскільки ти все ще тут, мала, то зроби мені послугу: перевір нашу картотеку і з'ясууй, що у нас є на Піта «Космоса».

За роки, що Феннер працював у газеті, в нього набиравлося чимало інформації про місцевих великих та дрібних гангстерів. Він накопичив неабияку картотеку, яка частенько ставала йому в пригоді, коли він намагався витягти в котрогось із бандитів потрібну йому інформацію.

За п'ять хвилин Пола увійшла в його кабінет із купкою газетних вирізок.

— Не знаю, що саме ти шукаєш, Дейве, — сказала вона, — але це все, що у нас є на «Космоса».

— Дякую, серденько, а тепер топай додому, у мене повно роботи. Може, повечеряєш сьогодні зі мною, аби відсвяткувати наше збагачення?

Полине личко радісно засяяло.

— Охоче! І я могла би вдягнути нову сукню! Ходімо у «Шампанську залу»! Ніколи ще там не була, але чула, що це щось надзвичайне.

— Надзвичайними там є лише ціни, — зауважив Феннер. — Можливо, ми зможемо туди сходити, коли отримаємо свої тридцять штук, але не раніше.

— А як щодо «Астору»? Кажуть, якщо маєш гроші, то це — найкращий заклад у місті.

— А не кажуть, скільки саме тих грошей потрібно? — Феннер улесливо пригорнув до себе Полу. — Я скажу тобі, куди ми підемо, — у клуб «Космос». Поєднаємо приємне із корисним.

Пола скривилася так, наче з'їла шматок лимона без цукру.

— У «Космос»? Але це гірше за забігайлівку, а їжа там — справжня отрута!

— Біжи-но, мала, мені справді треба попрацювати. Заїду за тобою о пів на дев'яту, — розвернувши її, він легенько лягнув по сідничках і підштовхнув до дверей.

Феннер всівся за стіл і почав перечитувати газетні вирізки, які принесла йому Пола. За півгодини зробив один телефонний дзвінок, потім зложив вирізки в папку, вимкнув світло у конторі та спустився до машини. Спершу він заскочив до свого двокімнатного помешкання, прийняв душ і переодягнувся у темний костюм. Перевіривши поліцейський револьвер 38-го калібру, Феннер сховав його у кобуру.

Пола вже нетерпляче чекала на нього. Один із безцінних уроків, який вона засвоїла, стверджував, що жодного

чоловіка не слід змушувати чекати. У своїй чорній сукні з червоною гвоздиккою на грудях вона виглядала чудово. Сукня так щільно облягала фігуру Пола, що Феннер аж двічі оглянув дівчину.

— Що мене просто-таки добиває, — сказала Пола, всідаючись в авто і демонструючи при цьому красиві ноги у нейлонових панчохах, — це те, що мені щоразу самій доводиться купувати собі квітку для корсажа. Того дня, коли ти вирішиш сам мені її купити, я, певно, зімлію від щастя!

— Раджу тобі сховати свої нюхальні солі подалі, мала! — криво посміхнувшись, сказав Феннер. — Я ніколи до такого не додумаюся — тому й не розраховуй на це, — і він влився у потік машин. — Я таки дещо відкопав на Піта. Ну й почервоніє ж його товста пика, коли я викладу йому це!

— Сподіваюся, ми таки колись повечереємо, — глянувши на нього, зауважила Пола. — Бо боюся, що поки ви з тим жирним італійцем витріщатиметеся один на одного і точитимете ляси, я помру з голоду.

— Спочатку ми поїмо, мала, — пообіцяв Феннер і плескав її по коліну.

Вона рішуче відкинула його руку.

— Це коліно призначене для мого майбутнього чоловіка, — суворо сказала вона. — Ти також можеш претендувати на нього, але тільки із заявкою у письмовому вигляді.

Феннер засміявся. Він любив з'являтися на людях із Полою, їм було добре разом.

Коли вони приїхали у клуб, «Космос» був переповнений, але метрдотель — сумнівного вигляду вузькоокий італієць — таки знайшов для них столик.

Феннер роззирнувся і вирішив, що це доволі жалюгідне місце. Він не був тут із півроку і тепер бачив, що все тільки погіршало.

— Мило, наче у морзі, — зауважила Пола, роздивляючись довкола. — Не можу уявити, хто може сюди ходити, хіба що ти надто поганий для того, аби ходити деінде.

Феннер пропустив цю шпильку мимо вух, уважно вивчаючи меню. Він був дуже голодний. Неохайний на вигляд офіціант схилювся над ним.

Після тривалого обговорення вони зупинилися на холодному супові з дині* та качці з оливками.

— Принаймні зможемо з'їсти хоч оливки, — сказала Пола. — Навіть тутешній кухар нездатний їх зіпсувати! Феннер розреготався.

— Це ми ще побачимо! Присягаюся, на смак вони будуть тверді, як м'ячики для гольфа!

Однак коли подали їжу, нарікати їм не довелося: вона не була така вже й смачна, але принаймні їстівна.

У перервах між стравами вони танцювали. Пола намагалася вдавати романтичну пару, але Феннер, навмисно стаючи їй на ноги, провалив її задум.

Поки Пола вибирала десерт, Феннер підвівся, відштовхнувши від себе стілець.

— А тепер до справ, мала! — сказав він. — Хочу поговорити з Пітом, а ти продовжуй розважатися, я надовго не затримаюся.

Пола всміхнулася йому губами, але в очах її була лють.

— Ну ж бо, Деві, любий, не зважай на мене! Я маю багато чого сказати сама собі. І багато про що подумати, поки тебе немає поруч.

— Якби ми були зараз самі, — сказав Феннер немов ображено, — то я поклав би тебе на коліно і відшмагав як слід!

* Суп з охолоджених шматочків дині, кореня імбиру, соку лайма, йогурту та апельсинового соку з додаванням ягід чорниці чи малини.

— Чудова думка! — озвалася Пола, недбало махнувши йому рукою. — Біжи побалакай із тим своїм другом. Гадаю, він охоче плюне тобі в праве око!

Вишкірившись, Феннер попрямував у кабінет Піта. Він навіть не завдав собі клопоту постукати — просто ввійшов, ударом ноги зачинивши за собою двері.

Піт сидів, сліпаючи над колонками цифр у бухгалтерській книзі. Він вражено підвів очі й, побачивши, хто це, — нахмурився.

— Хто дозволив тобі сюди вдиратися? — строго спитав він. — Чого тобі треба?

— Привіт, товстунчику! — сказав Феннер, підходячи до нього і всідаючись на краєчок столу. — Сто років не бачились!

— То чого тобі треба? — перепитав Піт, витріщившись на Феннера.

— Давно ти бачив Гаррі Лівейна?

Піт заціпенів.

— Давно. І якось не прагну з ним зустрітися, навщо він мені?

— Оце щойно з ним балакав, Піте. А в тебе великі проблеми, — сказав Феннер, сумно хитнувши головою. — Гаррі розповів мені про ту дівчину, з якою ти прокатався минулого літа у Майямі. Вона виявилася неповнолітньою. Піте, ти мене дивуєш! За таку маленьку необачність тобі світять два роки!

Піт мав такий вигляд, наче хтось всадив йому голку під ніготь.

— Це брехня! — вигукнув він, збліднівши. — Не знаю, про що ти говориш!

Феннер співчутливо йому всміхнувся.

— Не будь дурнем, Піте! Гаррі бачив тебе з нею. І не забув, як через тебе отримав три роки за пограбування ювелірного магазину Кліффорда. А ще він зробить усе, аби запроторити тебе за ґрати.

Пітове обличчя спітніло.

— Я вб'ю того негідника! Він нічого не зможе довести!

— Зможе. Він знає, хто та дівчина і вже мав із нею розмову. Вона готова свідчити проти тебе.

— Де вона? — хрипко спитав Піт, відкинувшись у кріслі.

— Я побалакаю з нею і все залагоджу.

— То де вона?

— Я знаю, і де вона, і де Гаррі. І це тобі дечого коштуватиме, Піте, — сказав Феннер, — але не грошима. Я тобі нічого не скажу, якщо нам не вдасться домовитися. Мені потрібна деяка інформація. Тож обміняймося нашими даними, і ти отримаєш те, що тобі потрібно.

Піт витріщився на нього.

— Чого ти хочеш?

— Нічого особливого. Піте, просто дрібку інформації. Ти пам'ятаєш Анну Борг?

Піт здивовано глянув на нього.

— Так, а що з нею не так?

— Вона ж тут працювала?

— Працювала.

— Невже вона ніколи не натякала, де може переховуватися Райлі?

— Вона цього не знає, можу заприсягтися!

— Але ж вона згадувала Райлі?

— Ще б пак! Щодня кляла його на всі заставки!

— А як вона познайомилась із Шульцем?

Піт трохи повагався.

— То це і є наша угода? Ти справді скажеш, де мені знайти ту маленьку хвойду та Гаррі?

— Так.

— Шульц з'явився у нас через кілька днів після викрадення, — пояснив Піт. — Він хотів знайти Анну. Сказав, що з дівчиною хоче поговорити сама Ма Іріссон. Тоді я сказав йому, що «фебеєрівці» давно вже пасуть

Анну. Він звелів мені зателефонувати їй і запросити до себе в кабінет. Я не був присутній при їхній зустрічі, але за кілька днів після того Анна полишила роботу в мене. Сказала, що їй запропонували кращу. Коли Гріссони стали заправляти «Парадизом», вона почала там працювати. Вони з Едді зараз живуть разом.

— А чому Ма Гріссон зацікавилась дівчиною? — запитав Феннер.

Піт знизав плечима.

— Не маю уявлення.

Феннер звівся на ноги. Перехилившись через стіл, нашкрябав у блокноті дві адреси.

— Ось, тримай! — сказав він. — На твоєму місці я не-гайно б зв'язався із тими двома. Гаррі аж пищить, так хоче запроторити тебе за ґрати. Гадаю, припнути йому язика коштуватиме тобі чимало.

Коли Феннер виходив, Піт саме тягнувся до телефону.

Пола жваво розмовляла зі струнким, високим альфонсом, який нахилився до неї і зацікавлено заглядав у глибоке декольте її сукні.

Феннер грубо відштовхнув його.

— Гаразд, хлопче! Розправ вітрила і пливи собі далі!

Той швидко глянув на широкі плечі Феннера та його вольове підборіддя і вмить утік.

— Не дай цьому приматові тебе залякати! — гукнула Пола. — Викинь його звідси! Один хороший удар у щелепу вирубить його.

Але залицяльник був уже далеко — на середині зали.

— Привіт, мала! Здивований твоєю компанією, — озвався, всміхаючись, Феннер.

Пола відкинулась на стільці й усміхнулась йому у відповідь.

— І що твій друг-італієць — не плюнув тобі в праве око?

— Ні, але це не означає, що він цього не хотів. Ходімо ж, крихітко! Я хочу спатоньки.

Вона зацікавилася:

— Сам?

— Авжеж, сам! — озвався Феннер, виводячи її з ресторану. — Завтра мені знадобиться уся моя сила — хочу навідати Анну Борг, а, як я чув, це твердий горішок!

Пола всілася в машину й розправила сукню.

— Хіба ж вона не стриптизерка?

— Стриптизерка, — підтвердив Феннер із кривою посмішкою. — Та не дивись ти так строго. Лише тому, що вона танцює з віялами, я не зобов'язаний перетворюватися на одного з них.

3

Шеф поліції Бреннан мав рацію, коли сказав, що банда Гріссонів захапала клуб, але помилявся, стверджуючи, що клуб викупили у його колишнього власника, Тоні Рокко.

Рокко просто безжально викинули звідти.

Ма Гріссон завітала у «Парадиз» разом з Едді та Флінном і пояснила Рокко, чому для нього буде краще передати клуб Ма і прийняти її люб'язну пропозицію отримувати один відсоток від прибутків.

Свого часу Рокко був успішним жокеєм. Він був невеличким чоловічком, тож присутність огрядної, страшної Ма неабияк його налякала. Хоча Рокко й не загірив грошей лопатою у своєму клубі, купленому за виграш на перегонах, проте дуже ним пишався. Віддати клуб означало віддати найдорожче; втім, Рокко був достатньо тямущий, аби зрозуміти, що у разі відмови довго не проживе, а він ще не був готовий розпрощатися з життям.

Ма не розуміла, навіщо їй витратити гроші на те, що можна отримати задарма. І хоча тепер в її розпорядженні було півмільйона, певні перебудови, які вона намітила, нове умеблювання, кухонне обладнання, дзеркала та сучасне освітлення вимагали чимало грошей. Вона сказала Рокко, що один відсоток від прибутків клубу — це чесно й дуже великодушно, відмахнувшись від його невіразних заперечень, що п'ять відсотків були би прийнятнішими.

— Помізькуй-но як слід, друже, — сказала вона із вовчим вищиром. — Один відсоток будь-чого краще, ніж нічого! На твій клуб поклато око чимало дужих хлопців. Ти й незчуєшся, як вони змусять тебе стати під їхній захист. І ти платитимеш данину, аж поки не залишишся без копійки. Якщо ж не платитимеш, то одного дня вони просто підкинуть тобі бомбу. А якщо ми візьмемо клуб у свої руки, то невдовзі вони відчепляться, бо знають, як це небезпечно — погрожувати нам.

Рокко чудово знав, що насправді ніяких «крутих хлопців» не існує, але був впевнений, що якщо не віддасть клубу, то одного дня хтось із банди Гріссон таки підкине йому бомбу.

Тож він підписав документ про передачу прав на клуб із позірною покірливістю. Угода про партнерство, складена юристом Ма, була заплутаним документом, у якому було багато чого і разом нічого конкретного. Рокко навіть не мав права перевіряти бухгалтерії. Усе, що йому дозволялось, робилося з милості. Він був достатньо розважливий, аби зрозуміти, що його нові прибутки не варті того, щоб навіть за ними приходити.

Ма була вельми задоволена цієї оборудкою, але не стала би так тішитись, якби знала, що Рокко пообіцяв собі помститися банді Гріссонів. Рано чи пізно, казав він собі, така нагода підвернеться, а коли вже це станеться, то стара карга гірко пошкодує, що так із ним вчинила.

Саме тому, що Рокко був такий мініатюрний та позірно лагідний, ніхто — і Ма менше за всіх — не усвідомлював, яким небезпечним ворогом він може стати. За тонкими смаглявими рисами італійця ховався хитрий розум і мстивий характер.

Рокко влаштувався на роботу збирачем данини у дрібних бандитів. Робота йому не подобалася, однак він мусив заробляти собі чимось на життя тепер, коли втратив свій клуб. Проходячи кілометри пішки, входячи в обшарпані помешкання, раз по раз піднімаючись сходами, від чого ноги його аж гули, він розмірковував про банду Гріссонів. Рано чи пізно, обіцяв він собі, він таки притисне їх, а коли вже притисне, то не випустить.

Ма Гріссон вибрала собі клуб «Парадиз» не лише тому, що змогла отримати його за безцінь, а й через його зручне розташування.

Двоповерхова будівля клубу розміщувалася на маленькому дворіку неподалік від однієї з головних вулиць. Вона була затиснута між складом та невеличким годинниковим заводом, зачиненими з шостої вечора до восьмої ранку.

Розташування клубу було таке зручне, що в разі поліцейської облави швейцар матиме море часу, аби сповістити про це керівництво.

Окрім того, будівлю неможливо було оточити.

Перше, що зробила Ма, це поміняла двері: вона замовила сталеві двері завтовшки у три дюйми* з вічком із куленепробивного скла. На всіх вікнах повісили металеві жалюзі, які автоматично опускалися за допомогою натисканням кнопки на столі Ма.

За дивовижно короткий проміжок часу Ма перетворила клуб на неприступну фортецю. Вона спроектувала потаємні сходи, що вели з верхнього поверху клубу на сусідній склад. І хоча власник складу навіть не здогадувався

* 3 дюйми — 7,62 см.

про це, тепер можна було увійти в клуб та полишити його саме у такий спосіб.

Оформлення клубу доручили дуже дорогому, але тямущому декораторові.

Хол тепер був пофарбований у білі тони з позолотою, а дзеркала — обрамлені рожевими рамами. Справа розташовувався ресторан із танцмайданчиком, що мав вигляд печери зі сталактитами, котрі звисали зі стелі; ніші углибині зали були призначені для почесних гостей, які прагли усамітнення. Зала освітлювалася зеленими неоновими лампами, які створювали атмосферу водночас інтимну та хвилюючу.

У дальньому кінці ресторану, за закритими сталевими тридюймовими дверима, був гральний зал із рулеткою та столиками для гри у бакара*. Відразу за гральним залом розташовувався кабінет Ма та ще одна кімната, де члени банди могли приймати особистих друзів.

Наверху було шість спалень, призначених для грошовитих гостей, які хотіли відпочити з дівчатками, не полишаючи клубу. У дальньому кінці коридору була кімната, що вела в номер-люкс міс Блендіш.

Уже за два місяці після того, як Ма шантажем відібрала бізнес у Рокко, клуб відкрився знову й відразу ж став неймовірно популярним.

Про ресторан-печеру заговорило все місто. Стало модним бути записаним у члени клубу, і Ма продемонструвала свою неабияку кмітливість в управлінні закладом. Вона повідомила через пресу, що кількість членів клубу обмежена — до 300 людей. Плата за членство була 300 доларів. Заявки посипалися миттєво. Якби Ма захотіла, то вже за перший тиждень роботи клубу змогла б отримати не менше п'яти тисяч членів. Аби не спокушатися та опираючись тискові інших членів банди,

* Популярна азартна карткова гра, мета якої — отримати комбінацію карт із загальним числом очок 9 або якомога ближчим до 9.

котрі кричали, що треба брати всіх охочих, Ма обрала триста імен з-поміж усієї маси заявників, ретельно вибираючи лише найвпливовіших та найбагатших людей Канзас-Сіті.

— Так ми набудемо шику, — пояснила вона. — Я знаю, що роблю. Не хочу, аби тут товклася різна шваль, створюючи нам проблеми. Цей заклад стане найкращим у місті — от побачите!

І Флінна, і Вoppi налякала велич клубу. Вoppi навіть боявся заходити на кухню, де царювали три шеф-кухарі, яких підкупом переманили з найкращих готелів міста. Його мрія стати головним поваром випарувалася при вигляді цих трьох експертів у високих кухарських ковпаках, що чаклували на найсучаснішому обладнанні. Док Вільямс був від клубу у захваті. Він отримував неабияке задоволення, одягаючи смокінг й удаючи з себе гостинного хазяїна за стійкою бару, де вечір за вечором упивався до щасливого забуття.

Едді клуб також подобався. Він завідував гральним залом, поки Флінн наглядав за рестораном. Ма рідко з'являлася на людях. Вона залишалася в своєму кабінеті, займаючись постачанням продуктів, бухгалтерією та розподілом грошей.

Єдиним, хто виявився не при ділі, був Слім. Він і далі никав усюди, брудний та неохайний, у тому самому заяженому чорному костюмі, який носив уже багато років. Він не брав участі в діяльності клубу, проводячи більшість часу в товаристві міс Блендіш.

Саме Слім наполіг на тому, щоб у міс Блендіш була не лише спальня, але й вітальня. І Ма йому це дозволила. Те, що в їхньому будинку перебуває ця дівчина, непокоїло Ма. Вона добре усвідомлювала всі можливі ризики. Дівчина була єдиним живим свідком того, що це банда Ма Гріссон вчинила викрадення. Якщо дівчину знайдуть, то всі мрії, усі плани Ма та все їхнє майбутнє розвіються, як

дим. Вона дуже сподівалася, що колись-таки міс Блендіш набридне Слімові. І коли це станеться, Ма нарешті її побудеться.

Коли Феннер із Полою вже збиралися додому, клуб «Парадиз» лише розпочинав роботу.

Мейсі, гардеробниця, безустанку приймала накидки, капелюхи та пальта від відвідувачів, що прибували безперервним потоком.

Мейсі, котру Ма прийняла на роботу через її чудову фігуру, була гарненькою дівчиною — майже підлітком — із невиразними рисами обличчя та волоссям кольору воронового крила. Їй була притаманна поблажливість до допитливих чоловічих рук, а ще вона мала метке око до того, де можна підзаробити. Уніформа Мейсі складалася з яскраво-червоного піджачка, що щільно облягав її форми, та білих атласних шортів. Довгі гарні ноги обтягувало чорне трико, а на голові красувався плаский білий капелюшок, грайливо зсунутий на одне око.

Мейсі мала виконувати водночас дві роботи: наглядати за гардеробом і стежити за тим, аби ніхто чужий не піднімався нагору.

Кілька хвилин вона працювала напружено й швидко, але потім була перерва, коли гості не прибували, тож упродовж кількох хвилин хол пустував.

Мейсі помітила Сліма, який йшов, тримаючи в руках коричневий пакунок. Від Сліма у дівчини мурашки йшли по шкірі. Вона швидко повернулась до нього спиною, вдаючи, ніби поправляє ряд пальт та накидок, — аби лише уникнути Слімового погляду.

Слім піднявся сходами нагору і пішов коридором до номера міс Блендіш. Постояв за дверми, озирнувся, витяг із кишені ключ, відімкнув двері і ввійшов у велику, простору вітальню.

Щоразу, коли Слім заходив у цю кімнату, вона подобалась йому все більше і більше. Він ще ніколи не бачив

такої гарної вітальні. Зроблена у сіро-блакитних тонах, обставлена зручними кріслами із сірої шкіри, з блакитним килимом на підлозі та великим телевізором, для Сліма це була найгарніша кімната у світі. Правда, тут бракувало вікон, але навіть Слім усвідомлював, як це небезпечно — тримати дівчину у кімнаті з вікнами.

Слім зайшов у спальню і зупинився на порозі. Ця кімната подобалась йому не менше за попередню. Вона була оздоблена у кремово-рожевих тонах. Велике двоспальне ліжко займало усю кімнату. Різьблене узголів'я було виконане з рожевого дерева. У ногах стояв великий телевізор. Слім обожнював телебачення. Він ніколи не втомлювався спостерігати за рухомими картинками двадцятидюймового екрана. Міс Блендіш сиділа перед туалетним столиком. Вона була в рожевому пеньюарі, який розчахнувся, оголивши її довгі гарні ноги у рожевих шльопанцях. Дівчина байдуже полірувала нігті, ніяк не реагуючи на прихід Сліма.

— Привіт! — сказав Слім. — А в мене для тебе подарунок! — він підійшов ближче. — Ти щаслива, бо мені ніхто ніколи не дарував подарунків.

Міс Блендіш відклала пилочку і склала руки на колінах. Обличчя її мало апатичний, одурманений вираз, який тепер постійно дратував Сліма.

— Він коштував мені чимало грошей, — провадив далі Слім, приглядаючись, чи вона його чує. — Але гроші нічого для мене не значать тепер, коли я можу купити тобі будь-що. Поглянь-но — як гадаєш, що це?

Він підштовхнув згорток до неї, але міс Блендіш його наче й не помітила. Щось бурмочучи, Слім поклав холодну, вогку руку на її плече і боляче вщипнув. Вона не повернулася, лише скривилась і заплющила очі.

— Прокинься ж! — розлючено мовив Слім. — Що з тобою? Ну ж бо, розірви пакунок!

Дівчина зробила кволу спробу розв'язати стрічку. Побачивши, що їй це не вдається, Слім вихопив згортки з її рук.

— Я сам це зроблю — люблю відкривати подарунки! — і він почав розв'язувати вузол на згорткові. — Ти бачила сьогодні Ма?

— Ні, — мляво озвалася міс Блендіш. — Я її не бачила.

— Ти їй не подобаєшся. Вона хоче тебе спекатися. Якби не я, ти давно би вже лежала на дні річки. Сама не розумієш, як тобі добре. У дитинстві я якось бачив, як із річки витягли жінку. Тіло її було роздуте. Один із копів навіть блював, а я — ні. Я хотів як слід роздивитися жінку, але мене відтягли від неї. Волосся в неї було таке ж, як у тебе.

Раптом йому увірвався терпець розв'язувати стрічку, і він просто розірвав пакувальний папір.

— Це картина. Вона гарна. Коли я її побачив, то відразу подумав про тебе.

Усміхаючись, він вивчав маленьку картину, виконану маслом. То була якась мазанина, але намальована яскравими й насиченими кольорами.

— Тобі подобається? — спитав він, жбурнувши картину до міс Блендіш. Та глянула на неї невидючими очима і відвернулася.

Запала тиша, і Слім довго дивився на дівчину. Бували моменти, коли Слім пристрасно бажав, аби дівчина не була такою покірною та безживною. Тепер, після трьох місяців, упродовж яких він виробляв із дівчиною все, що лише здатний був вимислити його збочений розум, її в'яла пасивність почала набридати Слімові. Він волів би відчувати якийсь спротив. Хотів, аби дівчина пручалася — тоді він міг би дати волю своїм садистським нахилам.

— То тобі це не подобається? — вимогливо спитав він, не зводячи з неї очей. — Це коштувало мені купу

грошей. Скажи хоч щось, чуєш? Не сиди тут, наче тупий манекен! Кажі хоч щось!

Міс Блендіш, низавши плечима, встала і пішла до ліжка, а тоді лягла, закривши обличчя руками.

Слім ще раз поглянув на картину — тепер вона стала йому осоружною.

— Це коштувало мені сотню баксів, — злобно сказав він. — Ти думаєш, мені шкода тих грошей? Лише скажи: «Вона мені не подобається», — і я зможу купити тобі щось інше.

Зненацька Слім почав шматувати полотно своїм ніжиком, сиплячи прокльонами.

— Тепер її в тебе не буде! — вигукнув він, жбурляючи понівечену картину в куток кімнати. — Щось я до тебе занадто добрий. Треба, щоб ти страждала. Люди, які ніколи не страждали, нічого й не цінують!

Він підвівся і попрямував до ліжка.

— Ти чуєш мене? Ти мусиш страждати!

Міс Блендіш лежала нерухомо із заплющеними очима. Вона була схожа на мертву.

Слім схилився над дівчиною, приставивши до її горла ножа.

— Я міг би тебе вбити! — гаркнув він. — Ти чуєш мене? Я міг би тебе вбити!

Вона розплющила очі й поглянула на нього. Крапелька крові виступила на її білому горлі — там, де його торкнулось лезо. Від її незрячих розширених зіниць йому раптом стало гидко, і Слім відсахнувся. Вона не належала йому — як би він себе не тішив. Вона ніщо — просто безживне тіло. Його думки повернулися до Ма і Дока. Це вони винні в усьому. Він повертів у руках ніжик. Так, це вони зіпсували йому все задоволення. Вони перетворили його прекрасну мрію у це мляве жакіття.

Щось бурмочучи, Слім вийшов у вітальню, увімкнув телевізор і за кілька секунд уже споглядав пристрасні обійми жінки та чоловіка.

Тим часом серед відвідувачів, які суцільним потоком прибували у хол, з'явився присадкуватий чоловік у смокінгу, який був йому не до міри.

Едді, що розвалився у кріслі поруч із гардеробною, підозріло його оглянув, подумавши, що той схожий на копа. Тож невдовзі після того, як незнайомиць пройшов у ресторан, Едді підійшов до швейцара — здорованя-викидайла на прізвище Мак-Гован.

— Що то за птах? — поцікавився Едді. — Він скидається на копа.

— Він бував у нас раніше, — пояснив Мак-Гован. — Його сюди привів містер Вільямс. Містер Вільямс казав, аби я пропускав його щоразу, коли той прийде сам.

Гаррі Вільямс був одним із найбагатших їхніх завсідників, однак Едді вирішив за краще переговорити із Ма.

Він знайшов її, як і зазвичай, у кабінеті за купою паперів.

— Що таке? — незадоволено спитала вона. — Я зайнята!

— Щойно зайшов чоловік, дуже схожий на копа, — зронив Едді. — Він записаний у нас як Джей Доул. Мак каже, що він і раніше у нас бував як гість Гаррі Вільямса.

— Чому ти кажеш це мені — скажи хлопцям! — нетерпляче урвала його Ма. — Не будьте такими збіса безпорадними. Ти ж знаєш, що робити. Пильнуй, аби він не ліз у гральну залу чи нагору.

Едді покvapно вийшов. Він прибув у ресторан, саме коли розпочався перший номер вистави. Едді побачив Доула, що сидів на самоті за дальнім столиком. Флінна він не зустрів, тож вирішив сам прослідкувати за новим гостем.

— Ну ж бо, хлопці, — сказав керівник джаз-оркестру, — настав той момент, на який ви усі так чекали. І знову Анна Борг зі своїм славетним — чи, я би сказав, безславним — танцем, сповненим пристрасті! Ваші оплески для міс Борг!

Коли пролунали оплески, барабанник змахнув паличками, і світло вимкнулося, лише сліпучий промінь прожектора освітлював центр сцени. Із темряви виплила Анна Борг.

Едді криво посміхнувся. Він таки добре вчинив, що вибрав собі в подруги Анну. Хоча свого часу він і мав з нею чимало клопотів, муштруючи її та допомагаючи в усьому, але тепер це почало виплачуватися.

Навіть Ма визнавала, що Анна — справжня знахідка для клубу.

Анна виринула на світло. На ній була золотава парчева сукня із застібкою-блискавкою спереду. Оркестр почав награвати популярну пісеньку «Не можу його не кохати». Голос Анни був низький і звучний. Вона співала, повільно розстібаючи застібку. Раптом вона переступила через сукню, що зісковзнула з неї, і відкинула її хлопчикові-пажу, що спеціально чекав на цей момент, дивлячись на Анну масним поглядом та підморгуючи у темряві.

Залишившись тепер лише у спідній білизні, Анна продовжувала наспівувати. Але відвідувачам вже було байдуже до її співу: вони вп'ялися у вигини її тіла.

Наприкінці першого куплету вона зняла із себе бюстгальтер, наприкінці другого — трусики. Тепер, лише в поясі для панчіх, вона почала кружляти між столиками, а світло невідривно слідувало за нею.

Вона таки гаряча штучка, подумав Едді, дивлячись, як Анна, завершивши номер, вклоняється і дарує всім

повітряні поцілунки. Відвідувачі були від неї у захваті. Анна знову влізла у свою сукню, й нарешті спалахнуло світло.

Едді поглянув туди, де нещодавно сидів Дойл, і заціпенів: там нікого не було.

4

Феннер саме пив ранкову каву, коли подзвонили у двері. Дивуючись, хто б то міг бути так рано, він пішов відчиняти.

Невисокий міцний чоловіча приязно всміхнувся йому.

— Я — Джей Дойл, — відрекомендувався гість. — Міська поліція. Не зарано?

— Заходьте. Я якраз п'ю каву, — озвався Феннер.

— Капітан мені звелів зайти до вас, — пояснив мету свого візиту Дойл, кидаючи капелюх на крісло і сідаючи. — Він сказав, що тепер ви займатиметесь справою Блендіш.

Феннер налив каву в іще одну чашку.

— Та ніби так. Цукру?

— Ні, дякую, — Дойл запалив сигарету. — Останні два місяці я пасу ту дівчицю Борг: а раптом Бейлі схоче її навідати? Але капітан вважає, що я просто марную час. Тож відсьогодні ми припиняємо спостереження. Я приніс копії своїх щоденних звітів. Не думаю, що ви знайдете у них щось цікаве, але хтозна...

Він витяг із кишені пухкий конверт і передав його Феннерові.

— Я саме мав намір зустрітися з дівчиною сьогодні вранці, — сказав Феннер. — Вона — єдина ниточка, що веде до Райлі. Не можу повірити, що він отак її кинув. Щось мені підказує, що він таки сказав їй пару слів перед тим, як щезнути.

— Ви лише згайнуєте час, — зауважив Дойл. — Ми допитували її впродовж багатьох годин. Райлі справді покинув її. І те, що вона тепер із Едді Шульцем, лише підтверджує цей факт: якби у Борг був хоч найменший шанс допомогти Райлі розтринькувати гроші Блендіша, то вона б і не глянула на Шульца.

— І все ж я маю намір поговорити з нею. Мені просто ні за що зачепитися.

— Будьте обережним, — порадив Дойл. — Переконайтеся спершу, що Шульца нема вдома. Той хлопець справді небезпечний.

— Дякую за попередження.

— Минулого вечора я був у клубі «Парадиз», — провадив далі Дойл, — хотів наостанок подивитися її номер. Це справді щось! Не думаю, що вона довго залишатиметься із Шульцем. У неї достатньо таланту, аби підкорити навіть Бродвей.

— Мене дивує, як така банда, як Гріссони, змогла відкрити настільки розкішний клуб. Шульбергові мав би зненацька «обломитися» чималий куш.

— Так, я знав цей клуб ще тоді, коли ним заправляв Рокко. Бачили б ви «Парадиз» зараз! А чого вартує вигляд тих бандитів! Всі у смокінгах, окрім Сліма, — той не змінився.

Феннер скривився.

— Гіршого типа, ніж він, годі й знайти.

— Так, — похмуро всміхнувся Дойл. — Вчора він мало не до смерті налякав мене. Поки та дівчиця Борг танцювала, я вирішив, що це найкращий час роззирнутись довкола. Така можливість саме підвернулася, коли вимкнули світло. Я давно хотів глянути, що там, нагорі. Вхід нагору стерегла дівчина-гардеробниця, але мені пощастило: саме увійшло кілька хлопців, які почали здавати їй свої капелюхи. Один із них перекинув чашу для чайових. Гроші висипалися за стійку, і всі кинулися

їх збирати. Тим часом я й прослизнув нагору. Наверху є сім кімнат. Шість із них — спальні. Двері ж сьомої кімнати замкнені не лише на замок, але й на залізний засув. Це мене здивувало. Для чого ще й засув? Чутно було, як працює телевізор, але двері були зачинені зсередини. Я не мав часу роздивитися все як слід, бо номер Борг саме закінчився. Встиг лише добігти до сходів, коли почув за собою дивний звук. Озирнувся. Зачинені двері розчахнулися, й у прорізі став Слім Гріссон. У руках він тримав ніжик. Від такого видовища в мене аж тиск підскочив. Далі я не став чекати. Вмить злетів вниз, перестрибуючи через три сходинки. Гардеробниця глянула на мене так, наче узріла привида. Я продовжував мчати вперед. Коли дістався виходу, почув звук пострілу. Мене переслідував Шульц. Вибивайло хотів схопити мене, але я добряче вперіщив йому, відчинив двері і чимдуж помчав геть. Шульц біг за мною аж до головної вулиці, але потім повернув назад.

— Хотів би я бачити, як ви бігли! — вишкірившись, сказав Феннер. — Скидається на те, що Ма Гріссон влаштувала там бордель. Ви розповіли про це Бреннанові?

— Так, але навряд чи він зможе щось зробити. Майже всі члени клубу — впливові в місті люди. У нас ніколи не буде ордера на обшук такого закладу. Окрім того, клуб радше скидається на фортецю. Сталеві вхідні двері, на вікнах — металеві жалюзі.

— Як ви думаєте, що там, у зачиненій кімнаті?

— І гадки не маю.

— То де я можу знайти Анну Борг?

— Вони із Шульцем знімають помешкання на Малверн-корт, — озвався Дойл. — Верхній поверх. Але будьте обережні — не заходьте, якщо Шульц удома.

Коли Дойл пішов, Феннер витратив добру годину на те, щоб ознайомитися з його рапортами. Він справді небагато з них дізнався, окрім того, що Шульц завжди

виходив з дому об одинадцятій та прямував у клуб. Анна ж йшла туди значно пізніше.

Феннер зателефонував Полі в контору.

— Буду після першої, — повідомив він. — Маю намір побалакати з тією дівцею Борг. Ніхто не дзвонив?

— Телефонував Блендіш. Питав, чи нема новин.

— Я передзвоню йому звідси. Щось іще?

— Якась стара товстуля хоче, щоби ти розшукав її пса, — сказала Пола, хихикнувши. — Я відповіла, що у тебе алергія на собак. Це ж правда, чи не так?

— Нехай буде так. А гроші в неї є?

— Звісно, що ні! — помовчавши, Пола продовжила: — Було б добре, якби в тебе була алергія на стриптизерок!

— Можливо, вона в мене ще й з'явиться — після того, як поговорю з цією! — сказав Феннер і повісив слухавку.

Тоді зателефонував Блендішеві.

— Я все ще переконаний, що Анна Борг зможе нам щось повідати, — сказав він, коли на лінії почувся голос Блендіша. — Усе залежить від того, як до неї підійти. Поліція з нею вже попрацювала, але не змогла нічого витягти. Я спробую її підкупити. Ви казали не зважати на гроші. Це так?

— Звісно, — підтвердив Блендіш. — То що ви замислили?

— Пообіцяю, що коли вона надасть будь-яку інформацію, що виведе нас на Райлі, ви допоможете їй потрапити на Бродвей. Це може її зацікавити.

— Що ж, спробуйте, — сказав Блендіш.

— Я вам передзвоню, — сказав Феннер і повісив слухавку.

Едді Шульц різко прокинувся з важкого сну. Сонце пробивалося крізь жалюзі, і від його сліпучого світла Едді примружився, вилаявся і глянув на будильник. Було близько десятої.

Анна спала поруч. Вона тихо похропувала, й Едді гнівно зиркнув на неї.

Він виліз із ліжка і почав шукати сигарети. Голова його тріщала, і він був злий, як чорт. Запаливши сигарету, Едді поплився у вітальню, де щедро налив собі віскі і залпом випив.

Віскі обпекло йому шлунок. Він застогнав, але коли спиртне досягло його вкрай виснаженої нервової системи, йому стало краще. Сонний мозок врешті запрацював.

Едді згадав учорашнього копа. Ма ледь не сказала, коли Слім сказав, що коп шастав нагорі. Едді скривився. Звісно, Ма таки мала рацію: він втратив пильність, але ж копові нічого не вдалося винюхати. Саме Слім і зчинив галас. У якийсь момент Едді був навіть впевнений, що Слім всадить у нього свій чортів ніж. Від самих спогадів про це на чолі в Едді проступив холодний піт.

Так чи інакше, Ма сама в усьому винна. Безглуздо було дозволити її синочкові-ідіоту залишити собі доньку Блендіша. Тому вона й має взяти на себе відповідальність за все, що може статися.

Він повернувся у спальню.

Анна вже покинула. Вона скинула з себе простирадло і тепер лежала горілиць, дивлячись на стелю. На ній була лише прозора нейлонова піжама.

— Ти не на сцені! — рявкнув Едді, йдучи у ванну. — Прикрийся — це непристойно!

За десять хвилин, прийнявши душ та поголившись, він зайшов у спальню. Анна лежала в тій самій позі, й далі втупившись у стелю.

— Замість того, аби вдавати із себе ображену, краще б приготувала каву!

— Зроби це сам, ти ж не безрукий? — Анна різко сіла на ліжку. — Едді, я втомилася від такого життя! З мене досить.

— Не починай знову, — озвався Едді. — Ще два місяці тому ти за копійки махала своїми старими, поїденими міллю віялами. Я влаштував тебе у найкращий клуб міста. Ти отримуєш сто п'ятдесят доларів на тиждень — і ще незадоволена. Чого ж ти хочеш? Більше грошей?

— Я хочу виступати на великій сцені, — заявила Анна. Вона вже вилізла з ліжка і прямувала у ванну кімнату.

Знизавши плечима, Едді подався на кухню готувати каву, а тоді приніс її у вітальню. Увійшла Анна, вже у халатику і причесана. Вона помітила пляшку з віскі, яку Едді забув сховати у бар.

— Невже ти не можеш хоч десять хвилин не пити? — невдоволено спитала вона. — Ти стаєш справжнім алкоголіком!

— Стули пельку! — спересердя гаркнув той.

Вони пили каву у суцільній тиші.

— Якби я знайшла когось, хто погодився б мене фінансувати, — раптом сказала Анна, — то забралася би з цього міста!

— Якби я знайшов спонсора, то також б звідси поїхав, — саркастично озвався Едді. — Чи перестанеш ти колись тараторити про той свій талант? Прокинься ж нарешті! Ти просто дешева стриптизерка! Бозна що вже собі намріяла з отим своїм роздяганням!

Анна різко відштовхнула від себе чашку.

— Усі ви, чоловіки, однакові, — втомлено сказала вона. — Френкі був такий самий. Усе, що його

цікавило, — це моє тіло та зовнішність. І нікого не цікавить, що я думаю.

Едді аж застогнав.

— Якщо цукерка добра на смак, то яка різниця, з чого вона зроблена?

— Але якщо б, скажімо, я була потворна? Чи тоді ти хоч глянув би на мене? Звісно ж, ні! Але я б була точнісінько та сама!

— О, заради бога! Чи не можемо ми облишити ці розмови? У мене голова розколюється. Але ж і справді — ти не потворна. То й що?

— Я боюся, що постарію. А до того хочу виступати на великій сцені. Хочу стати хоч кимось! Справжньою зіркою — а не дешевою стриптизеркою в дешевому клубі!

— Та замовкни ж ти нарешті, гаразд? — благально озвався Едді. — Мене аж туга бере від таких розмов. Тобі і так непогано ведеться! Невже ти не можеш цим вдовольнитися?

— А що відбувається в клубі нагорі? — змінила тему Анна.

Едді заціпенів, гостро поглянувши на неї.

— Нічого. Що ти маєш на увазі?

— Там таки щось відбувається, я ж не сліпа. Гадаю, що Слім завів собі дівчину. Хто вона, Едді?

— Ти геть здуріла! — роздратовано озвався Едді. — Слім не цікавиться дівчатами!

— Я бачила, як Док та Ма ходять туди. То що там коїться?

— Нічого! — різко урвав її Едді. — Краще замовкни!

— Певно, у мене не все гаразд із головою, якщо я погодилася жити з тобою, — розлючено сказала Анна. — Усе, що я чую від тебе, — це постійне «Замовкни!».

— Якщо ти і далі верзтимеш такі ж дурниці, то лише це й чутимеш.

Едді пішов у спальню — йому час було збиратися в клуб. За ним увійшла Анна.

— Як довго ти ще маєш намір плутатися з цією бандою Гріссонів? — вимогливо спитала вона. — Як довго лизатимеш черевики тієї старої відьми?

— Не починай усе знову, — скрикнув Едді, натягуючи піджак. — Із мене вже досить на сьогодні! Ситий тобою по горло!

Анна презирливо хмикнула.

— Нікчема! І що я в тобі знайшла? Біжи ж бо, плазуй перед тою Ма!

— Не кажи того, про що тебе не питають! — заревів Едді. — Досить уже мені твого гострого язичка! Зараз я тобі покажу, хто тут хазяїн!

Він раптом підскаочив до неї та з розгону повалив на ліжку. Міцно притиснувши однією рукою, задер халат і почав боляче шмагати іншою.

Копаячись та пручаючись, Анна пронизливо кричала, неначе гудок паротяга. Едді хльостав її доти, доки рука не втомилася і не почала пекти, а сусіди не заходилися гамселити у стіни.

Полишивши її на ліжку, де вона звивалася і несамовито волила, Едді вийшов з квартири, грюкнувши дверима.

Феннер, котрий сидів у своїй машині навпроти під'їзду, помітив, як Едді вийшов із перекошеним від гніву обличчям. Він пильнував, поки Едді всідався у «б'юік» і заводив двигун.

Вийшовши з авто, Феннер зайшов у будинок і ліфтом піднявся на останній поверх.

Ще до того, як натиснути на дзвінок, Феннер пересвідчився, що зі зброєю все гаразд, і аж тоді подзвонив.

За хвилину подзвонив знову. Дверей не відчиняли. Феннер нахмурився, адже був упевнений, що дівчина вдома. Чому ж вона не відчиняє? Він тримав, не

відриваючи, великий палець на дзвінку доти, доки двері врешті не відчинилися. У дверях постала Анна — обличчя перекошене від болю та люті, волосся розтріпане.

— Чого дзеленькаєте, мов на пожежу? — вигукнула вона. — Ідіть під три чорти!

Анна спробувала зачинити двері, однак Феннер встиг підставити ногу.

— Міс Борг?

— Я нікого не приймаю! Валіть звідси!

— Я від «Сп'юека, Андерсона і Харта», — збрехав Феннер. — Мене ви, напевно, таки захочете бачити!

Прізвища відомих бродвейських театральних агентів змусили Анну замовкнути. Вона витріщилася на Феннера.

— Ви жартуєте? — з підозрою спитала вона.

— Навіщо це мені? — немовби образившись, перепитав Феннер. — Сп'юек бачив ваш номер минулого вечора. Розповів про вас Андерсону — і якби Харт саме не посварився із Андерсоном, то він би і з ним поговорив. У мене є для вас пропозиція, міс Борг.

— Якщо це розіграш... — почала було Анна, але затнулася. «А що, коли це правда?» — подумала вона. «Сп'юек, Андерсон і Харт» зацікавилися нею!

— Ну що ж, гаразд, якщо ви не хочете цього обговорювати... — сказав Феннер, роблячи крок назад. — Але дозвольте сказати вам, крихітко, що вісім сотень стриптизерок цього міста все би віддали за таку пропозицію!

Анна більше не вагалася і навстіж відчинила двері.

— Добре, заходьте!

Вона провела його у вітальню. Анна би вбила Едді за те, що він із нею зробив. Вона вже прикинула, яку шкоду він їй заподіяв. А що, як «Сп'юек, Андерсон і Харт» відразу ж запросять її на прослуховування? І цей хлопець просто зараз найме таксі та змусить її показати номер? Як вона тоді виглядатиме з усіма своїми синцями?

— Чи хотіли б ви працювати в Нью-Йорку, міс Борг? — спитав Феннер, вибираючи найзручніше крісло і всідаючись у нього. — Чи вас тут щось тримає?

Анна широко розплющила очі.

— У Нью-Йорку? О боже! Та я мрію про це! Тримає? Нічого мене тут не тримає!

— Чи зв'язані ви контрактом із клубом «Парадиз»?

— Лише потижневим.

— Чудово. Присядьте ж, міс Борг, і заспокойтеся. Маю оповісти вам казку про сучасну Попелюшку.

Анна замислено всілася, але відразу ж підскочила із криком болю.

— Сіли на щось гостре? — зацікавлено спитав Феннер.

— Стояти краще для фігури, — озвалася Анна, намагаючись усміхнутися. — У моїй професії мушу дбати про фігуру.

— Розслабтесь, крихітко! Я із задоволенням дбатиму про вашу фігуру сам!

— Послухайте, містере... — почала було Анна. — Якщо це розіграш...

— Це не розіграш, міс Борг, — спокійно відповів Феннер. — У нас є один клієнт, в якого грошей більше, ніж клепок у голові. Він хоче фінансувати мюзикл на Бродвеї: ви ж розумієте, що це божевільний, але хто ж його зупинить. Він платить — він же й замовляє музику; тож тепер йому потрібна зірка. Він наполягає на тому, щоби віднайти місцевий талант. Він заробив свої гроші у Канзас-Сіті та є дуже сентиментальним: хоче дати шанс стати зіркою дівчині саме з нашого міста. Поки що ви — найкраща з них. Чи хочете ви скористатись цим шансом?

Очі Анни знову округлилися.

— Чи хочу я? Ви справді гадаєте, що я можу стати зіркою Бродвею?

— Останнє слово за вами. Сп'юеку залишиться тільки зателефонувати нашому клієнтові, розповісти про вас — і справа залагоджена.

— О боже! Я, певно, марю!

— Я ж казав вам, що це історія про сучасну Попелюшку, чи не так? — весело озвався Феннер. — Річний контракт на Бродвеї, а потім Голлівуд. Перед вами велике майбутнє.

— А коли я підпишу контракт? — запитала Анна, вже прикидаючи, що негайно ж спакує речі і піде від Едді. — Коли я зустрінуся зі Сп'юеком чи кимось із них?

— Контракт буде готовий уже сьогодні пополудні. А завтра о цій порі ви вже обідатимете з містером Сп'юеком у Нью-Йорку.

— А ви впевнені, що ваш клієнт захоче саме мене? — раптом Анна почала нервувати. — Хіба ж ви не сказали, що містер Сп'юек має спочатку зателефонувати вам?

— Я радий, що ви це запитали, — сказав Феннер, запалюючи сигарету. — Тут є один нюанс. І до того, як ми поговоримо із нашим клієнтом, нам треба, як то кажуть, розставити всі крапки над «і». Ви подобаєтесь нам, міс Борг, але не ваші друзі.

Анна заціпеніла.

— Що ви маєте на увазі?

— Ну, хлопців, з якими ви спілкуєтесь, не можна назвати гідними представниками суспільства, еге ж? Візьмімо хоча б Едді Шульца. Про вас писатимуть газети, міс Борг, щойно стане відомо, що ви будете зіркою. Тож ми маємо бути обережними з тим, що про вас напишуть.

Тепер Анна виглядала стурбованою.

— Але ж мене із ними нічого не зв'язує. Коли я потраплю на Бродвей, то й думати про них забуду.

— Приємно це чути, але ще зовсім недавно ви були пов'язані зі скандально відомим Френком Райлі, про якого багато писали газети. У пресі його ім'я згадувалось

поруч із вашим. Якби подібна новина з'явилась на перших шпальтах, це було б кінцем нашого мюзиклу.

Анна раптом відчула страшенне розчарування.

— Я... я заледве знала Райлі, — озвалася вона. — Я... просто іноді з ним зустрічалася. Ну, ви знаєте, як ото люди часом зустрічаються.

— Послухайте-но, міс Борг, ви маєте бути щирою зі мною. Зазвичай із людьми не так зустрічаються, як ви з Райлі. Я розпитував про вас. Не думайте, що я пхаю носа в чужі справи, але якщо ми маємо намір зробити із вас справжню зірку, то не можемо дозволити жодного скандалу. Наскільки я розумію, ви перебували з Райлі в інтимних стосунках?

Анна махнула рукою у відчаї.

— То навіщо вам було приходити сюди й обнадіювати мене? Я ж відчувала, що все це — лише розіграш! Знала, що це надто добре, аби бути правдою!

— Ну, ну! — заспокійливо мовив Феннер. — Не смучуйтеся так! Завжди можна знайти вихід, якщо добре подумати. Послухайте, міс Борг, гадаю, нам не вдасться приховати того факту, що ви приятлювали з бандитами. Це просто неможливо. То що ми можемо вдіяти? Ми повинні обернути це на вашу користь, а не навпаки. Кажуть, що люблять лише тих, хто на це заслуговує. Але я скажу вам більше: люблять тих, хто зміг змінитися на краще. Це ви й маєте намір зробити. Ми підкинемо пресі сльозливу історію. Повідаємо, як ви починали з нуля; як закохалися в лиходія Райлі, не знаючи, хто він насправді; як відчайдушно намагалися наставити його на шлях істинний, коли дізналися, чим він займається; і як втратили віру у нього після того, як він викрав доньку Блендіша. Тепер ви мене розумієте? З цієї миті Райлі пішов із вашого життя. Ви намагалися вирватися з поганого оточення, але тут появився Едді Шульц. Він примусив вас жити з ним. І коли у вас з'являється шанс

потрапити на Бродвей, то ви обома руками хапаєтеся за пропозицію. Бандити Канзас-Сіті тепер для вас уже в минулому — ви кардинально змінилися.

Анні це не видалося аж таким переконливим.

— Думаєте, вони цьому повірять? — із сумнівом запитала вона.

— Іншого виходу немає, — сказав Феннер, хитнувши головою.

Анна прихилилася до каміна. Їй дуже хотілося сісти. У неї було неприємне відчуття, що ця пропозиція з Бродвеем так і залишиться лише мрією.

— А як ви змусите їх повірити в це? — запитала вона. — Газетярі! Як же я їх ненавиджу! Вони шпигують за вами і ніколи не полишають саму, щойно замислили якусь статтю. І їм наплювати, що вони зачіпають ваші почуття і що можуть вам зашкодити, а скільки сердець розбивають, пишучи оту свою історію! Я ненавиджу їх усіх — смердючі покидьки!

«Я би не наважився, — подумав Феннер, — зізнатися їй, що був колись репортером. Вона би, певно, мене вбила».

— Я скажу вам, як, — сказав він. — Ото вже вийде історійка! Ви будете на перших шпальтах газет усієї країни — до того ж станете героїнею!

— Що це ви верзете! — різко урвала його Анна.

— Послухайте: скажімо, завдяки вам знайшлася б донька Блендіша. Лише уявіть собі таке! І подумайте, що це би означало для вас: інтерв'ю на телебаченні, фотографії у всіх газетах. Блендіш виплачує вам винагороду, і ваше ім'я світиться на Бродвеї чотирифутовими буквами!

— Ви що, п'яні? — суворо спитала Анна, її обличчя враз наче закам'яніло. — Я нічого не знаю про доньку Блендіша. Що з вами?

— Але ж ви знали Райлі. Якби ви розповіли те, що вам про нього відомо, поліція могла б вийти на його слід.

Очі Анни люто зблиснули.

— Справді? Можливо, Френкі таки мене й кинув, але я ніколи не видам його копам. Ким, ви гадаєте, я є? Стукачкою?

Феннер знизав плечима і звівся на ноги.

— Якщо таке ваше уявлення про дівчину, що стала на шлях виправлення, — почав він, — то я більше не витрачатиму на вас свого часу. Ну що ж, приємно було з вами познайомитися! Я просто скажу містерові Сп'юеку, аби пошукав місцевий талант деінде.

— Зачекайте-но, — покvapно сказала Анна. — Якби я щось знала, то сказала б, але я справді нічого не знаю.

— Коли ви востаннє бачили Райлі? — запитав Феннер.

— Вранці, напередодні викрадення. Бейлі зателефонував йому і розповів про кольє. Райлі сказав мені, що має намір його викрасти.

— Чи казав він щось про саму дівчину?

— Ні.

— Отже, Райлі не давав про себе знати від дня викрадення?

Анна завагалася.

— Давав. Він подзвонив мені від Джонні Фріска.

Феннер затамував подих. Ось воно — хоч щось! Нова зачіпка! Цього вона не повідомляла поліції.

— Джонні Фріска? Ви маєте на увазі того п'яницю, котрий живе на роздоріжжі біля Самотнього Дерева?

— Так, саме його.

Зненацька Анна наче закам'яніла.

— Звідкіля ви його знаєте?

— Та так, буваю всюди, — пояснив Феннер. — Отже, Райлі зателефонував вам звідти? І ви не сказали про це поліції?

Анна з підозрою дивилася на нього.

— Хто ви такий? — запитала вона. — То все це підстроєно, чи не так? Ви з поліції!

Якийсь звук змусив їх обох глянути на двері — хтось відмикав вхідні двері. Почулися покvapні кроки, й у вітальню зайшов Едді Шульц.

— Я забув гаманець... — почав було він і раптом побачив Феннера.

— Вибач мені, приятелю, — спокійно озвався Феннер і точним ударом поціливі Шульцові у щелепу. Едді осів на підлогу, мов підкошений.

Анна розвернулася і побігла у спальню. Але коли вона повернулася з пістолетом, Феннера вже й слід простиг.

Едді повільно сів, потираючи щелепу й витріщившись на Анну, а тоді звівся на ноги.

— Що тут відбувається? — слабким голосом поцікавився він. — Дідько! Той негідник мало не звернув мені щелепу! Що той проклятий газетяр робив у нас?

Анна нажахано витріщилася на нього.

— Газетяр? — верескнула вона.

Від її крику в Едді мороз пішов по шкірі. У нього з'явилось моторошне відчуття, що його майбутнє починає руйнуватися у нього на очах.

6

Ма Гріссон саме закінчувала свій ленч, який стояв перед нею на щедро уставленій наїдками таці, коли зазвонив телефон.

Док Вільямс, що складав їй компанію — його, правда, більше цікавила випивка, ніж обід, — підняв слухавку.

— Це Едді, — голос Шульца звучав напружено. — Ма там?

Док передав слухавку Ма:

— Едді!

Вона взяла слухавку, витираючи рот тильним боком долоні.

— Що сталося?

— Неприємності, Ма. Пам'ятаєш Дейва Феннера, котрий працював у «Триб'юн»? Він був у нас, поки я виходив. Задурив голову Анні, пообіцявши влаштувати її на Бродвей, якщо вона допоможе йому вийти на слід доньки Блендіша. І вона таки повідала йому, що востаннє говорила з Райлі по телефону, коли той був у Джонні. Феннер вискочив звідси, мов ошпарений.

— Що-о? — заревіла Ма, і її червоне обличчя стало пурпуровим. — Я знаю того сучого сина! Він виб'є правду із Джонні! Я завжди казала, що нам слід позбутися того старого п'яниці!

— Саме тому я й телефоную, Ма, — голос Едді був схвильований. — Послухай, Ма, нам ні за що звинувачувати Анну. Вона сама не знала, що робила.

— Приїжджай негайно! — гаркнула Ма.

— Той негідник мало не зламав мені щелепи, — поскаржився Едді. — Я почуваюсь просто жахливо, тож і подумав: може, ти краще пошлеш Флінна?

— Не вказуй мені, що робити! — визвірилася Ма і жбурнула слухавку.

Обличчя Дока посіріло. Він безпорадно глянув на Ма.

— Не сиди тут стовпом! — заволатала вона. — Заклич сюди Флінна, Вoppi та Сліма! Хутко!

Док поспішно вийшов.

За кілька хвилин з'явилися Флінн і Вoppi. Вони були перелякані. Хвилиною пізніше зайшов Док зі Слімом, котрий чухав голову й позіхав.

— Слушайте мене! — почала Ма. — У нас можуть бути великі неприємності. Ця Анна — шльондра Едді — вивбувала газетяреві про Джонні. Тож той хлопець, ймовірно, поїхав тепер до Джонні потеревенити. Якщо він як слід притисне старого, то той заговорить. Тому ви троє

мчіть негайно туди. Приберіть Джонні. Нам давно би вже слід було це зробити. Якщо там буде і той репортер, позбавтеся і його. Трупі закопайте. Мерщій!

— Але ж це чотири години їзди, — пробурмотів Флінн. — Ти впевнена, що...

— Ви чули, що я сказала?! — заревіла Ма, зриваючись на ноги і вдаряючи своїми дужими кулаками по столу. — Мчіть, як навіжені! Мусите дістатися туди раніше за Феннера!

Слім сказав:

— Я не поїду. До дідька це все! У мене є краще заняття!

Ма вийшла з-за столу. Вона дивилася так люто, що навіть Слім відсахнувся.

— Ти поїдеш! Щось ти стаєш до біса розніженим. Якщо не стулиш своєї чортової пельки, то втратиш ляльку. Ти чуєш мене? Забирайся звідси під три чорти!

Незадоволено щось бурмочучи, Слім вийшов з кімнати услід за Флінном та Воппі.

— Невже все аж так погано, Ма? — нерішуче озвався Док. Він вже шкодував, що випив ту останню порцію віскі. Тепер у нього паморочилося в голові.

— Жінки! Вічно ті жінки! — гаркнула Ма, плюхаючись у крісло. — Одне й те саме! Баркер... Карпіс... Діллінджер... усі вони скінчили однаково... через жінок! Усе, так ретельно мною сплановане, може піти коту під хвіст — лише через те, що якась паскудна повія розтуляє свій клятий писок!

Коли Воппі і Слім були вже готові, Флінн, у якого ввечері було побачення із Мейсі, зупинився біля неї, поки та порядкувала біля стійки гардеробної.

— Побачення відмінюється, бебі! — сказав він. — Нічого не вдієш — справи! Буде ще добре, коли повернемось до дев'ятої.

Він збіг сходами і приєднався до Воппі та Сліма, котрі всідалися у «додж».

Мейсі стонула плечима. Їй зовсім не було шкода, що побачення відмінялося. Не така-то вже й втіха зустрічатися з Флінном — він завжди розпускав руки.

Вона накинула плащик. Час було обідати, а вона була голодна. Дівчина кивнула Мак-Говану, швейцару-вибивайлові, та спустилася сходами.

— Побачимося близько дев'ятої, Маку, — сказала вона. — Маю намір підпсувати трохи фігуру.

Мак-Гован вишкірився, дивлячись, як вона, похитуючи стегнами, спускається сходами.

Мейсі завжди ходила обідати в одне й те саме місце. Там були найкращі гамбургери — до того ж зовсім недалеко від клубу.

Рокко знав про її звички, тож, опинившись поруч, вирішив також завітати туди. Якщо як слід повести розмову з тією лялечкою, то з неї можна буде щось витягти, подумав він. Вона не справляла враження говіркої, однак, можливо, йому вдасться довідатись щось цінне про Ма.

Йдучи у ресторанчик, Рокко помітив знайомий «додж», який застряг в автомобільній тисняві, і був здивований, побачивши в ньому Сліма разом із Флінном та Вoppi. «Цікаво, куди це вони їдуть?» — подумав він.

Рокко знайшов Мейсі за бічним столиком — вона саме уважно вивчала меню.

— Привіт, красуне! — озвався він. — Можна пригостити тебе ленчем?

Мейсі підвела голову і всміхнулася йому. Вона знала, що Рокко колись був власником клубу «Парадиз», і їй стало приємно, що він звернув на неї увагу.

— Я цьому не опиратимусь, — грайливо відповіла дівчина. — Завжди рада компанії.

Рокко підсунув до себе стілець і сів. Ноги в нього аж гули, а ступні нестерпно пекли — він мав важкий ранок, але нарешті впорався із сьогоднішньою роботою.

Він замовив фірмовий обід для себе та крабовий салат для Мейсі.

— То як ідуть справи у клубі, мала? — поцікавився він. — Усе гаразд?

— Звісно, — відповіла Мейсі. — Гадаю, вони загібають гроші лопатою, — зітхнувши, вона продовжила: — От якби хоч трохи й мені перепало! А я отримую якихось паршивих тридцять баксів та жалюгідні чайові, на які мушу ще й купляти собі уніформу!

— А я гадав, тобі платять більше. Із такими формами, як у тебе, ти могла би й краще заробляти у тому клубі.

Мейсі обурилася.

— Я не хотіла б, щоб одного дня мене знайшли мертвою в котромусь із номерів. Думала, ви про мене кращої думки.

— Вибач, що помилився, — перепросив Рокко.

Подали їжу, і якийсь час вони обідали мовчки. Вряди-годи Рокко дивився на дівчину, подумки вирішуючи, як краще до неї підступитися. Із сумом він нарешті констатував: єдине, що її цікавить, це гроші.

Покінчивши з обідом, Мейсі задоволено відкинулася на стільці.

— Це було смачно. Ти милий!

— Так, не такий я вже й поганий, — скромно підтвердив Рокко. — Послухай-но, мала, чому б тобі не заробити ще тридцять баксів?

Мейсі підозріливо глянула на нього.

— А що треба робити?

Він поплескав її по руці.

— Це не те, про що ти подумала, лише суто ділова пропозиція. Ходімо до мене й усе обговоримо.

— Ні, дякую! — твердо сказала Мейсі. — Я не раз уже це чула.

Рокко вдав шокованого.

— Ти не так мене зрозуміла, мала! У мене є пропозиція, яку я хотів би з тобою обговорити: для тебе це спосіб підзаробити ще якусь тридцятку на тиждень. Але якщо тебе це не цікавить...

— Тридцять доларів на тиждень?! — Мейсі випро-сталася. — Чому б нам не обговорити це просто зараз?

Рокко заперечно хитнув головою, зводячись на ноги.

— Це суто конфіденційно, але забудьмо! Я знайду когось іншого — не такого полохливого, — хто зробить це для мене.

І він знаком прикликав офіціанта, аби розплатитися за обід, витягнувши при цьому велику пачку купюр, щоб Мейсі могла їх побачити. Сховавши пачку в кишеню, він зауважив, як жадібно Мейсі гляділа на гроші.

— Ну що ж, дякую за компанію! Бувай!

— Агов! Не квапся так! Може, я ще й передумаю. То де ти живеш?

— Просто за рогом, у двох хвилинах ходьби звідси.

Мейсі завагалася, потім підвелася.

— Як же ж ми, бідні дівчата, маємо ризикувати, аби заробити зайвий долар! — сказала вона. — Гарзд, але пам'ятай — нічого такого!..

— Це навіть не спадало мені на думку! — збрехав Рокко.

У нього було зручне маленьке помешкання на третьому поверсі над заправкою з гаражем — із чорним входом із двору, де була стоянка.

Мейсі приємно здивувало, з яким смаком він облаштував свою велику спальню-вітальню. Меблі були зі світлого дуба. Кілька килимків острівцями розкидані на полірованій підлозі. Стільці — великі та м'які. На широчезному дивані цілком могло поміститися четверо, а то й п'ятеро. Усюди чистота.

Мейсі стояла, витріщившись на диван.

— Це круто для такого хлопця, як ти, еге ж? — зронила вона, скидаючи плащик. — Боюся, що ти на цьому дивані виглядаєш, наче подорожній у пустелі.

— Ти би вельми здивувалась, якби знала, що відбувається на цьому ліжку, — підморгнув їй Рокко. — У мене тут повно місця для різних маневрів.

— Гадаю, так воно і є. Можу лише здогадуватись, — захоплено сказала Мейсі і дурнувато захихотіла.

Поки вона роздивлялася кімнату, Рокко змішав два віскі.

— Сідай же, бебі! — припросив він. — Маю до тебе ділову розмову.

Мейсі опустилася в одне з великих зручних крісел. Воно було таке глибоке, що її коліна опинилися вище голови.

Рокко подав їй склянку і зацікавлено зиркнув на неї, що відкривалось його погляду з того місця, де він стояв.

— Ну, кажи вже, — промовила Мейсі. — Я уважно слухаю.

Рокко заохочувально хитнув склянкою в її бік. Мейсі відпила половину, відхекуючись.

— Я би сказала, що це може звалити з ніг навіть вагітного мула!

— Ти так думаєш? — сказав Рокко і поплескав її по коліну. — Але ж ти — не вагітний мул!

Мейсі захихотіла. Їй нечасто випадала нагода пити справжнє шотландське віскі. Коли Рокко запропонував їй сигарету, вона залпом осушила склянку.

— Я наллю тобі ще, — припросив Рокко, беручи в неї склянку і підходячи до бару.

— Але трошки, — відповіла Мейсі, зручніше вмоцнюючись у кріслі. — Інакше я геть захмелію.

— Ну то й що? — спитав Рокко, щедро плюснувши їй подвійну порцію віскі й лише трохи розбавивши його содовою. Простягнувши їй склянку, він всівся навпроти.

— Мені потрібна тямуща дівчина, котра б зібрала для мене деяку інформацію. Але це між нами, мала. Хочу щось відкопати на банду Гріссонів. Ти ж працюєш на них, тому змогла би добути те, що мені потрібно.

Мейсі така пропозиція зовсім не сподобалась. Вона боялася Ма Гріссон. Гратися з Ма могло бути небезпечно. Мейсі випила ще трохи віскі, намагаючись тим часом думати. Їй нелегко давалась будь-яка розумова діяльність. Рокко майже чув, як поскрипують її звивини.

— Якщо тобі не подобається моя пропозиція — забудьмо про неї. Натомість послухаймо кілька платівок: у мене велика джазова фонотека. Але якщо все-таки надумаєш заробити додаткові тридцять баксів на тиждень — прошу дуже!

— А якого роду інформація тобі потрібна? — обережно поцікавилася Мейсі.

— Я не перебірливий, — відповів він. — Відколи Ма почала заправляти клубом, я там не був. Може, у клубі відбувається щось незаконне?

Мейсі легенько відригнула.

— Багато чого, — озвалась вона. — Я страшенно нервую, коли там трапляються поліцейські облави.

— Не будь такою сором'язливою, — провадив далі Рокко. — Хотілось би якихось фактів.

Мейсі тицьнула у нього пальцем.

— Спочатку гроші, розумнику!

Рокко зітхнув. Теперішні жінки, здається, думають лише про гроші. Він витяг пачку банкнот, відрахував двадцять одну купюру і простягнув гроші Мейсі.

— Я довіряю тобі, серденько, — сказав він, розмірковуючи, чи не будуть ці гроші викинуті на вітер. — Ну, тепер кажи вже щось.

Мейсі допила своє віскі. У голові в неї паморочилося.

— Дай-но подумати... — нахмурившись, вона вступилася в стелю. — У клубі є стіл для гри в рулетку. Це

ж незаконно, правда? Наверху у них бордель. Це також незаконно. Але я скажу тобі ще дещо. Усі двері в клубі зроблені зі сталі. Такі ж і жалюзі на вікнах. Поки копи прорвуться у клуб — уже не буде ніде й нічого.

Рокко незадоволено глянув на неї — він і без неї усе це знав. Тому зайшов із іншого боку.

— А куди хлопці оце щойно поїхали? — запитав він. — Я бачив Флінна, Вoppi та Сліма у їхньому «доджі» — вони саме виїжджали з міста.

Мейсі поклала ногу на ногу. Рокко аж примружився, бо з його місця було видно навіть забагато.

— Не знаю, — озвалася вона, — Флінн казав, що їде у справах.

Вона з полегшенням видихнула.

— Ну й ну! Це шотландське віскі до біса міцне! Флінн казав, що хоч би до дев'ятої повернутися. Може, ще по ковточку?

Рокко терпляче налив їй віскі.

— Ну ж бо, пригадай ще хоч щось! Чи нема у клубі чогось особливого? Чогось дивного?

Мейсі схопила свою склянку, але ледь не впустила її.

— Ой! Мало не перевела таке чудове пійло! — скрикнула вона. — Гадаю, я таки трохи сп'яніла!

— Та ні, — заспокоїв її Рокко, допомагаючи поставити склянку на стіл. — Ти просто щаслива.

— Та-ак, можливо, — погодилася вона, безуспішно намагаючись сконцентрувати свій погляд на ньому. — Гаразд, скажу тобі ще дещо: у Сліма є дівчина!

Рокко недовірливо хитнув головою.

— Ні, мала, тільки не в Сліма. У нього ніколи не було дівчини — і навряд чи буде. Він не для того. Спробуй вигадати щось іще.

Мейсі агресивно витріщилася на нього.

— То ти хочеш сказати, що я брешу? Кажу ж тобі — у нього є дівчина, котру він тримає в зачиненій кімнаті нагорі!

Рокко відчув раптове збудження. Невже ця ідіотка нарешті вибовкає те, що йому потрібно?

— А чому він тримає її під замком?

Мейсі відмахнулась від нього, хитнувши головою.

— Поглянь-но на мене. Якби те ходяче жажіття вподобало мене, то мене також довелося би тримати під замком, аби чогось добитися, — і вона захихотіла. — Мені шкода її. Слім від неї практично не виходить. Майже увесь час проводить із нею в зачиненій кімнаті.

Рокко це по-справжньому зацікавило.

— Ти коли-небудь її бачила?

— Лише раз; але знаю, що кожного вечора, до відкриття клубу, Слім виводить її на прогулянку. Вони ніколи довго не гуляють. Гадаю, Слім просто обходить із нею квартал і приводить назад. Одного разу я прийшла у клуб зарано, бо мій годинник спішив. Ось тоді-то я її побачила. Слім із дівчиною саме спускався сходами. Я бачила її лише мигцем, бо саме з'явилася Ма і заштовхала мене в туалет.

— А як виглядала та дівчина? — запитав Рокко, напружено слухаючи.

— Я не бачила її лиця. На голові вона мала шарф, який прикривав обличчя, але в ній було щось дивне: спускаючись сходами, вона ніби нічого не бачила. Так зазвичай ходять сліпі.

— А Ма знає про неї?

— Аякже, і Док також. Док щодня піднімається до неї в кімнату.

Рокко на мить замислився. А це вже може бути цікавим, вирішив він.

— Я би хотів поглянути на ту дівчину, — сказав він. — Як це мені зробити?

Мейсі п'яно йому всміхнулась.

— А я тобі й не бороню. Будь у клубі між десятою та одинадцятою — і побачиш, як Слім виводить її на прогулянку.

Але якщо Сліма не буде у місті аж до дев'ятої, подумав Рокко, то й шансів побачити дівчину сьогодні мало.

— А ще скажи мені таке: він виводить її через парадний вхід? — спитав він.

Мейсі раптом стало погано. Кімната попливла у неї перед очима, а підлога захиталася, мов на кораблі.

— Є ще чорний вихід, — ледь чутно додала вона, — що веде на сусідній склад.

Рокко всміхнувся. Тепер він був упевнений, що даремно витратив свої гроші.

— Здається, ти таки забагато випила, крихітко, — сказав він. — Ходи-но приляж!

— Ти, певно, чогось туди додав, — поскаржилася Мейсі, — бо я почуваюся жахливо.

Рокко витяг її з крісла. Вона пручалася і неодмінно би заточилася, якби він не тримав її.

— Ох! Хтось розбив мій корабель мрії! — сказала вона, міцно чіпляючись за Рокко.

Рокко подивився на годинник над каміном. Було трохи по третій. Він відвів Мейсі на диван й обережно поклав на нього.

— Знову те саме, — сказала вона із заплющеними очима. — Чоловік каже: «Суто ділова зустріч», — і завжди це «суто» — щось інше...

Рокко опустив жалюзі, створюючи відповідну атмосферу.

Мейсі щасливо зітхнула, опинившись в його обіймах.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

I

Феннер приїхав на роздоріжжя закуреної дороги, що вела до хатини Джонні, десь о четвертій. Він їхав швидко, бо добре усвідомлював вірогідність того, що хтось із банди Гріссонів може поїхати за ним навздогін.

Перед тим, як полишити місто, затримався на хвильку, аби зателефонувати Полі і повідомити, куди їде.

— Здається, я натрапив на слід, — сказав він. — Подзвони Бреннану і розкажи, що затівається. Скажи, нехай негайно мчить до лігва Джонні.

— А чому б тобі не зачекати на нього? — стурбовано поцікавилася Пола. — Нащо їхати туди самому?

— Не хвилюйся! — заспокоїв її Феннер. — Швидше телефонуй Бреннану, — і повісив слухавку.

Але тепер, звернувши з головної дороги і заглибившись у хаці, він почав думати, що Пола таки, певно, мала рацію. Це місце було вдалині від усього: тут було самотніше, ніж у могилі жебрака.

Він виліз із машини, вдовольнившись тим, що його хоча б не видно з дороги, і попрямував загорошеною стежкою до хатини Джонні.

На півдорозі зупинився, витяг пістолет і зняв його із запобіжника.

Він був майже впевнений, що ніхто з банди Гріссонів не міг дістатися сюди швидше за нього, але не хотів ризикувати.

Полудневе сонце жарило щосили, і Феннер, який не-навидів ходити пішки, кляв усе на світі, коли полишив курну дорогу і вийшов на звивисту стежку, що вела до халупи Джонні.

Попереду було двісті ярдів густого лісу, але потім Феннер мав вийти на відкриту галявину. Він сповільнився, мовчки розчищаючи собі шлях, нашорошивши вуха і пильно до всього придивляючись. .

Блакитнокрила сойка зненацька спурхнула з найближчого дерева, і змах її крил налякав Феннера. Він звів голову, і серце йому мало не вискочило з грудей.

«Я полохливий, як стара діва, котра уздріла чоловіка під ліжком», — усміхнувшись, сказав він собі й обережно наблизився до відкритої галявини. Зупинився під деревом і поглянув на стару дерев'яну хатину, що стояла по центрі галявини.

Здається, Джонні був удома: двері хатини розчахнуті навстіж, із димоходу ліниво клубочиться дим.

Тримаючи револьвер за спиною, Феннер нечутно прокрався галявиною до вхідних дверей. Перед тим, як увійти, зупинився і прислухався.

Він почув, як Джонні бурмоче щось сам до себе. Феннер зупинився у дверях.

Джонні, стоячи до нього спиною, щось готував на плиті. Феннер почув запах смаженого бекону і скривився. Він швидко огледів велику неохайну кімнату. Стояк для рушниць із двома гвинтівками був коло дверей — досить далеко від Джонні.

Феннер увійшов, тримаючи старого на прицілі.

— Привіт, Джонні! — м'яко сказав він.

Джонні заціпенів, а тоді здригнувся. Випростався і дуже повільно обернувся. На його червоному спантеленому обличчі застиг переляк, коли він побачив Феннера. А невиразні, вицвілі очиці широко розплющилися, коли він уздрів ще й зброю в його руці.

— Спокійно, — сказав Феннер. — Ти ж мене пам'ятаєш, Джонні?

Здається, старому забракло повітря.

— Навіщо ти тицяєш у мене своєю «пушкою»? — прохрипів він.

Феннер опустив зброю.

— То ти мене пам'ятаєш?

Джонні кліпнув і нахмурився.

— Ти ж той хлопець з газети, чи не так?

— Так, — підтвердив Феннер. — Сідай-но, Джонні, маю до тебе розмову.

Джонні важко опустився на перевернутий ящик. Здається, старий був радий присісти. Відставивши сковорідку з вогню на край плити, тремтячою рукою він почухав шорстке підборіддя, скоса дивлячись на Феннера.

— А тепер послухай мене уважно, Джонні, — провадив далі Феннер. — У тебе можуть бути серйозні неприємності — тобі світить чималий термін. Це б не дуже сподобалося тобі, еге ж? Ані випивки, ані... та й взагалі нічого! Але ти вийдеш сухим із води, якщо я тебе прикрию. Усе, що мені потрібно від тебе, — дрібка інформації.

— Я нічого ні про кого не знаю, — вперто сказав Джонні. — Забирайся звідси і дай мені спокій.

— Райлі зі своєю бандою був тут три місяці тому, еге ж? — запитав Феннер.

Джонні наче заляк, лиш дико оглядаючись, куди можна втекти.

— Я нічого не знаю про Райлі.

— Послухай-но, старий ти дурню! — гостро озвався Феннер. — Твоя брехня тобі не допоможе. З ним була донька Блендіша. Райлі телефонував від тебе своїй подрузі. Вона підтвердила це, але поки що повідала лише мені. Коли ж вона розкаже це й копам, у тебе будуть чималі неприємності. Вони добре попрацюють над тим,

Джонні, аби ти заговорив. Тож кажи вже: був тут Райлі чи ні?

Джонні завагався, а тоді, з хитрим виразом в очах, ствердно кивнув.

— Так, це правда. Він був тут із Бейлі, старим Семом і дівчиною, недовго — якихось десять хвилин. Я не хотів їх тут лишати — навіщо мені це? Не хотів потрапити в лабети копів, тож сказав їм їхати далі. Райлі окликнув дівчину, вони сіли в авто і поїхали. Поняття не маю, де вони тепер.

Але те, як він це сказав, дало привід Феннерові думати, що він бреше.

— Гарзд, Джонні, — м'яко сказав Феннер, — це тебе повністю вигороджує. Дуже шкода, що ти не знаєш, куди вони поїхали: Блендіш пропонує велику нагороду за інформацію. Тобі ж не зайвими були б п'ятнадцять тисяч баксів?

Джонні ошелешено кліпнув. Пройшло вже три місяці, відколи він поховав Райлі, Бейлі та старого Сема, — ото роботонька була! Шульц обіцяв долю з викупу, але так нічого й не дав. Однак Джонні точно знав, що викуп було сплачено, — він не полінувався з'їздити в місто і купити газету. Його обдурили, і тепер він був лихий на них.

— П'ятнадцять тисяч баксів? — повторив він. — А де гарантія, що я їх отримаю?

— Я сам про це потурбуюся, Джонні, — запевнив його Феннер.

«Краще вже не треба, — подумав Джонні. — Надто небезпечно жартувати з бандою Гріссонів».

Він нерішуче хитнув головою.

— Я нічого не знаю, — повторив старий.

— Ти брешеш, — сказав Феннер. — Хочеш, аби я з тобою попрацював, Джонні? Ось так?

І він вдарив його в обличчя. Удар був несильний, але достатній, аби змусити старого похитнутися і мало не злетіти з ящика.

— Ну ж бо! Розкажуй! — продовжив Феннер, підвищуючи голос. — То де Райлі? У тебе є вибір — або п'ятнадцять тисяч баксів, або це! То що тиобираєш?

Джонні зіщулився.

— Я нічого не знаю, — відчайдушно сказав він. — Якщо хочеш щось дізнатися, спитай у когось із банди Гріссонів. Вони тут також були. Вони ж порішили Райлі... — він зненацька замовк, і його обличчя з червоного стало сірим.

— Банди Гріссонів? — перепитав Феннер. — А як вони вбили Райлі?

Але Джонні тепер дивився не на нього, а на відчинені двері. На його обличчі проступив жах, і від цього погляду у Феннера усе всередині похололо.

Оглянувшись через плече, він побачив тінь у дверях: тінь людини із «томпсоном»^{*} у руках.

Усе сталося блискавично.

Феннер кинувся на підлогу подалі від Джонні. Перекотився до великого залізного бака, що стояв у кутку кімнати: свого часу Джонні зберігав там корм для коня. Феннер миттю заховався за ящик, і саме тоді й пролунала автоматна черга.

Кусок свинцю вп'явся Джонні у груди. Старого відкинуло назад. Він перекотився, зіщулився і знерухомів. За кілька секунд Феннер мало не оглух, коли бандити почали лупити по бакові. Феннер припав до підлоги, і серце його шалено закалатало, а повітря зі свистом вилітало між зціплених зубів.

* Американський пістолет-кулемет, розроблений капітаном Джоном Томпсоном у 1916 році, що мав широке застосування під час Другої світової війни.

Упродовж трьох-чотирьох секунд бандити гатили по бакові, і гуркіт стояв такий, наче велетенською кувалдою колотять по залізу. Зненацька стрілянина вщухла. Раптова тиша була майже така ж оглушлива, як і автоматна черга до того.

Феннер витер долонею спітніле обличчя. Було ясно, що це прибула банда Гріссонів. Він опинився у вельми скрутному становищі. Знав, що щойно спробує висунути голову з-за бака, як миттю отримає кулю в голову. Його єдина надія була на Бреннана, який мав прибути з хвилини на хвилину. Але чи встигне той приїхати вчасно?

Феннер розпластався в пилюці і припав вухом до дерев'яної підлоги. Ані звуку. Він мав сумніви, що хтось із банди Гріссонів наважиться підійти, аби добити його.

Тоді почувся гул голосів. Після паузи хтось крикнув:

— Виходь! Ми знаємо, що ти там! Виходь із піднятими руками!

Феннер криво посміхнувся. «Аякже! — подумав він. — Якщо я вам потрібний — ідіть і візьміть мене!»

Він чекав.

«Томпсон» запрацював знову. Пекельний шум змусив Феннера здригнутися. Він чув, як бандити все ближче підходять до бака. Раптом автомат вкотре замовк.

— Виходь, мерзотнику! — гаркнув голос.

Феннер лежав нерухомо. Він почув, як один бандит сказав іншому:

— Залиште його мені! Лягайте обидва на підлогу!

Феннер здригнувся — він уже знав, що буде далі: бандити мали намір кинути в нього гранату. Він випростався, прикривши голову руками. Кількасекундна тиша видалася йому вічністю. Потім Феннер почув, як щось гепнуло на підлогу. Граната вибухнула з оглушливим звуком. Вибуховою хвилею його підняло в повітря і швиргнуло об стінку бака. Він опинився з його другого боку, задихаючись і хапаючи ротом повітря. На мить

він чітко все розгледів, побачивши стелю халупи у себе над головою. Вона прогнулася. Поки він на неї дивився, почувся тріск дерева, і стеля завалилася на нього. Балка сильно стукнула його по голові — аж іскри посипалися з очей, — і він провалився у темряву.

2

Раптом сліпучий спалах прорізав морок. Феннер почув власний стогін і підвів руку, аби затулити від світла очі.

— З тобою все гаразд, — пролунав неначе здалека голос. — Ну ж бо, отямся! Досить валятися, вставай!

Феннер ледь розплющив очі і хитнув головою. Усвідомив, що хтось, нахилившись, стоїть над ним. Пригледівшись, розрізнув обличчя чоловіка, упізнав у ньому Бреннана і сів на підлозі.

— Що все це означає? — поцікавився Бреннан. — З тобою все в порядку, кажу ж тобі! Що це за рейвах?

Феннер обхопив голову руками.

— Який рейвах? — спитав він, і тут же застогнав, бо голова почала боліти просто нестерпно. Чийсь руки підхопили його і поставили на ноги.

— Не тягніть мене! — закричав він, відкидаючи від себе руку полісмена. — Дідько! Таке враження, наче мене копав у голову кінь!

— Не переживай — тут нема коня! — весело озвався Бреннан. — То що сталося?

Феннер глибоко зітхнув. Тепер йому стало трохи краще. Він обережно провів рукою по волоссю і поморщився, але, не виявивши жодної дірки в голові, змусив себе всміхнутися.

— Когось тут бачили?

— Лише тебе і те, що залишилося від Джонні, — сказав Бреннан. — Хто кинув гранату?

— То Джонні мертвий?

— Ще б пак! Мертвіше не буває!

Феннер обвів очима розтрощену халупу. Йому ставало дедалі краще. Нетвердою ногою він вийшов на сонце і сів на повалене дерево. Витяг пачку сигарет і запалив, поки Бреннан з трьома іншими поліцейськими нетерпляче чекали.

Феннер не квапився, гарячково розмірковуючи. Раптом він клацнув пальцями, а потім вказав на Бреннана.

— Знаєш що? Маємо нагоду розплутати справу про викрадення доньки Блендіша. Ось що слід зробити: нехай твої люди переріють тут усе. Хай шукають свіжовириту могилу. Покваптеся!

— А в чому річ? — поцікавився Бреннан.

— Нещодавно тут декого поховали. Ну, до роботи! Ви ж хочете розплутати цю справу, чи не так?

Бреннан віддав вказівки, і троє поліцейських розійшлися у різних напрямках. Бреннан присів поруч із Феннером.

— А хто тут похований? — поцікавився він. — Ну ж бо, нишпорко, розкажуй! Досить уже говорити загадками!

— Голову даю на відсіч, що тут поховані Райлі, Бейлі та старий Сем, — озвався Феннер. — Звісно ж, я можу помилятися, але не думаю.

Бреннан витріщився на нього.

— То хто кинув гранату?

— Знову ж таки, точно не знаю, але думаю, що це банда Гріссонів.

— За що це вони так?

— Зачекай-но, Бреннане, — озвався Феннер, — не все одразу.

Бреннан щось незадоволено буркнув, запалив і собі сигарету та поглянув на зруйновану хатину.

— Тобі пощастило вийти із цього живим, — зауважив він. — Я вже гадав, що тобі кінець!

— І я так думав, — зронив Феннер.

Раптом із гуцавини випурхнула пташка і почала перестрибувати з гілки на гілку в найближчих кущах. Феннер без усякого інтересу спостерігав за нею. Він був мокрий як хлющ, і в роті у нього пересохло. Феннер думав про ті тридцять тисяч, які пообіцяв йому Блендіш у разі розкриття справи.

Несподіваний вигук змусив обох чоловіків озирнутися.

— Здається, вони таки щось знайшли, — сказав Феннер, важко спинаючись на задерев'янілі ноги.

Вони пішли на звук, продираючись крізь густі зарості. Разом із двома поліцейськими вони вийшли на невеличку галявину, де третій полісмен показав їм на землю. Нещодавно тут копали ґрунт, хоча й старанно це приховали за пожухлим листям та сухим гіллям.

— Ось тут ми й почнемо рити, — сказав Феннер, присідаючи у тіні.

Бреннан віддав відповідні розпорядження, і двоє поліцейських покwapно стали їх виконувати: відшукавши у сараї Джонні дві лопати, вони зняли із себе кітелі і почали копати.

Було дуже гаряче, тож вони неабияк спітніли, поки знайшли те, що шукали. Зненацька вони відкинули лопати. Один із них став на коліна, наткнувшись на яму. Феннер також підійшов. Поліцейський тепер вже рукою відгортав землю. Запах тління, що йшов із ями, змусив Феннера поморщитися. Раптом на світло виринула запорошена голова. Феннер зробив крок назад.

— Тут мрець, капітане! — відрапортував поліцейський, дивлячись на Бреннана.

— Їх там повинно бути троє, — зауважив Феннер. — Ходімо звідси, Бреннане! Мерщій повертаймося у відділок. Справа нагальна.

Бреннан сказав підлеглим, що невдовзі надішле їм вантажівку та лікаря, і рушив із Феннером до машини.

— Це ж було очевидно, коли Ма купила той клуб! — сказав Феннер, всідаючись у своє авто і кивнувши Бреннанові на водійське сидіння. — Нам слід було здогадатися, звідкіля Іріссон взяла гроші. Вона придбала клуб за викуп Блендіша!

Бреннан забарився з відповіддю, бо саме заводив машину.

— Але як ти в біса здогадався? — нарешті спитав він.

— До цього не так вже й важко додуматися. Ма розпустила плітки, що то Шульберг дав їй гроші. Шульберг зазвичай має справу з «гарячими» грішми. Можливо, саме він і зайнявся відмиванням грошей, отриманих як викуп. Джонні — до того, як його приборали — ще встиг мені повідати, що банда Іріссонів зустрілася з Райлі у хатині Джонні. Якимось чином Ма Іріссон стало відомо, що Райлі викрав доньку Блендіша. І вона здогадалася, що єдине місце, куди Райлі може привезти дівчину, — це лігво Джонні. Тож Слім Іріссон та люди Ма поїхали туди, вбили Райлі й тих двох і забрали дівчину з собою. Блендіш сплатив викуп Іріссонам, думаючи, що має справу з Райлі. Щойно викуп було сплачено, як Ма Іріссон відкрила клуб «Парадиз». Яка чудова розв'язка для них! Підозра падає на Райлі — а вони живуть і горя не знають!

— Але де докази? — запитав Бреннан. — Навіть якщо ми вириємо Райлі та двох його приятелів із могили, це аж ніяк не доведе, що їх вбили люди Іріссон. Тепер, коли Джонні мертвий, у нас нема жодних свідків!

Феннер кивнув.

— Це правда. Нам ще треба буде їх відшукати. Але поки не зациклюємось на цьому. Знаєш, що я думаю?

— І що ти думаєш, супермене? — саркастично озвався Бреннан. Він вів машину путівцем, намагаючись якнайшвидше виїхати на головну дорогу.

— Думаю, що та дівчиця Блендіш зараз у клубі «Парадиз», — сказав Феннер. Коли Бреннан спантеличено повернувся до нього, Феннер вигукнув: — Дивися, куди їдеш!

Бреннан різко натис на гальма і звернув на узбіччя.

— До чого ти ведеш?

— Пам'ятаєш, Дойл казав, що нагорі є кімната, яка постійно зачинена. Так от — голову даю на відсіч, що дівчина там!

— Невдовзі ми це з'ясуємо, — пообіцяв Бреннан, знову заводячи машину.

— Ти так гадаєш? — замислено озвався Феннер. — Клуб нагадує неприступну фортецю. Щоби туди вдертися, потрібен час. Поки ми туди дістанемося, дівчину або вб'ють, або кудись вивезуть. Блендіш же хоче отримати її живою. Якщо ми маємо намір видобути її звідти живою, то повинні зробити це дуже делікатно. Мусимо напружити мізки, Бреннане.

— Гаразд, напружмо мізки! — погодився Бреннан. — І куди це нас приведе?

— Не знаю, — чесно сказав Феннер і запалив сигарету. — Дай-но мені час подумати.

Наступні півгодини Бреннан щодуху мчав у місто, а Феннер намагався привести до ладу свою хвору голову та заплутані думки. При в'їзді в маленьке містечко, коли Бреннан нарешті трохи пригальмував, Феннер сказав:

— Нам потрібна Анна Борг. Вона знає, що Райлі зустрічався з Гріссонами у Джонні. Вона — наш єдиний свідок. Тому не хотілося б, аби її прибрали. Окрім того, що це наш єдиний свідок, вона ще й проводить купу часу у клубі. Можливо, їй відомо про те, що донька Блендіша там. Мабуть, вона й справді не знає, що люди Гріссон

вбили Райлі. Якщо ми розкажемо про це Анні, з'явиться шанс, що вона захоче їм помститися.

Бреннан загальмував коло аптеки.

— Я віддам розпорядження, — сказав він.

Феннер дивився, як той заходить у телефонну будку, тоді поглянув на годинник. Було трохи по шостій — ще три години їзди до Канзас-Сіті.

Чи справді донька Блендіша у клубі? Якщо так, то вона перебуває в руках банди уже три місяці.

Феннер поморщився.

Що було з нею впродовж усього цього часу? Він згадав про Сліма Гріссона і похитав головою.

Бреннан нарешті вийшов із телефонної будки і всівся в авто.

— Я віддав наказ, щоб Анну Борг привезли у відділок. Кілька хлопців вестимуть спостереження за клубом.

Феннер щось буркнув.

— Поїхали, — озвався він.

Бреннан завів авто і швидко виїхав з міста на трасу.

3

Десь після п'ятої Рокко полишив свою квартиру і швидко попрямував головною вулицею. Після того, як Мейсі пішла, він ще з годинку провалявся у широчезному ліжку.

Розповідь Мейсі про загадкову дівчину заінтригувала його, і він вирішив докопатися до суті. Знав, що Слім, Флінн та Вoppi не повернуться аж до дев'ятої. О цій порі навряд чи й Едді Шульц буде в клубі. Залишалися лише Ма Гріссон і Док. Він гадав, що цілком зможе впоратися з Доком, але мусить бути дуже обережним. Ма він боявся, але якщо пощастить, то, може, йому вдасться уникнути зустрічі з нею.

Була субота, і склад поруч із клубом стояв зачинений. Мейсі повідала йому, що вхід у клуб є також через склад. Саме цей вхід він і мав намір відшукати.

Поруч зі складом був старенький готель. Рокко знав його власника, товстого грека на ім'я Нік Паполос. Підморгнувши, він повідав Нікові, що хоче помилуватися краєвидом із даху готелю. Нік витріщився на нього і знизав жирними плечима.

— Тільки не втягни мене в якісь неприємності, — сказав грек.

Рокко поплескав його по руці.

— Ти ж мене знаєш, Ніку. Жодних неприємностей!

Рокко піднявся ліфтом на останній поверх, відчинив слухове віконечко і виліз на плаский дах. Звідтіля вже легко було дістатися складу. Після двадцяти хвилин ретельних пошуків він знайшов потаємні двері, що вели в клуб. Уже за кілька секунд йому вдалося підважити замок і відчинити двері. Рокко зайшов у темний прохід, тримаючи в руці пістолет. Його серце сильно калатало. У кінці коридору були ще одні зачинені двері, котрі він відчинив без особливих зусиль, опинившись у просторій, гарно умебльованій кімнаті з великим телевізором. З другого боку кімнати були ще одні двері. Рокко доволі довго постояв біля них, не наважуючись увійти. Потім тихо підійшов і прислухався. Нічого не почувши, він відчинив двері й заглянув у пишно оздоблену спальню.

Міс Блендіш сиділа на краєчку ліжка, втупившись у стелю. На ній була біла бавовняна сукня, яку купив Слім. Між її худими пальчиками диміла сигарета.

Рокко витріщився на неї. Він ніколи не бачив такої краси. У її обличчі було щось знайоме — він був певен, що вже бачив її раніше.

Він безшумно пройшов у кімнату.

Міс Блендіш навіть не глянула на нього, але сигарета випала з її рук на килим. Дівчина мовчки загасила її ногою.

— Привіт! — м'яко сказав Рокко. — Що ти тут робиш? Великі задурманені очі витріщилися на нього.

— Будь ласка, йдіть звідси, — мовила вона.

Її звужені зіниці багато про що повідали Рокко.

— Як тебе звати, мала? — запитав він.

— Звати? — вона нахмурилася. — Не знаю. Будь ласка, йдіть звідси. Йому не сподобається, що ви тут.

Де він міг бачити цю дівчину, питав себе Рокко. Він глянув на її золотаво-руде волосся, і раптом його кинуло в жар. Таж він не раз бачив у газетах фото цієї дівчини! Бо ця рудоволоса, що безживно сиділа зараз на краєчку ліжка, була донькою самого Джона Блендіша! Як вдалося банді Гріссонів заволодіти нею? Рокко був такий схвильований, що заледве міг дихати. Яка нагода помститися! А ще ж за дівчину обіцяно винагороду в п'ятнадцять тисяч!

— Тебе ж звати Блендіш, чи не так? — сказав він, намагаючись втамувати дрож у своєму голосі. — І тебе викрали майже чотири місяці тому! Хіба ти не пам'ятаєш?

Дівчина втупилась у нього.

— Блендіш? — повторила вона. — Але це не моє прізвище!

— Так, твоє, — сказав Рокко. — Невдовзі ти це згадаєш. Ходімо, мала, підемо на невеличку прогулянку!

— Я не знаю, хто ви. Будь ласка, йдіть звідси!

Рокко узяв її за руку, але вона здригнулася, й обличчя її спотворив страх.

— Не торкайтеся мене!

Її пронизливий крик змусив Рокко занервувати. Будь-якої миті Док Вільямс або Ма Гріссон могли ввійти сюди. Але він був рішуче налаштований відвести дівчину до себе. Хотів було «вирубити» її й винести на руках, однак знав, що серед дня це було неможливо зробити.

— Ходімо ж, — сказав він рішуче. — Слім чекає на тебе. Він звелів мені привести тебе до нього.

Це була вдала думка. Міс Блендіш негайно зіп'ялася на ноги. Вона дозволила відвести себе у вітальню, а тоді провести довгим коридором на склад. Рухалася вона як зомбі.

Лише коли вони, пройшовши склад, спустилися в провулок, що оперізував клуб і склад, та нарешті сіли в таксі, Рокко зміг розслабитися. Він назвав таксистові, котрий зацікавлено приглядався до міс Блендіш, свою адресу.

Поки все це відбувалося, Ма говорила по телефону із Флінном.

— Усе в порядку, — казав той. — Ми повертаємося. Жодних ускладнень.

— Обох? — перепитала Ма.

— Так.

— Чудово, чудово! А тепер поквартесь, — і Ма повісила слухавку.

Двері кабінету відчинилися, й увійшов Едді Шульц. На щелепі у нього виднівся промовистий багрянний синець.

Ма глипнула на нього.

— Вічно ти зі своїми бісовими жінками! — гаркнула вона. — Ця твоя шльондра ледь не зіпсувала нам усе!

Едді присів, запалив сигарету і помацав щелепу.

— Анна в цьому не винна. Що сталося?

— Я вже все залагодила. Щойно телефонував Флінн. Вони прибрали і Джонні, і того негідника Феннера.

— Це не провина Анни, — повторив Едді. — Усе, що вона сказала тому хлопцеві...

— Я не хочу її більше бачити в клубі, — озвалася Ма. — Не хочу мати тут нікого, хто забагато балакає.

Едді спробував щось сказати, але, побачивши недобрый блиск в очах Ма, замовк. Згадав, як Анна розпитувала, що то за дівчина в кімнаті Сліма. Якщо він розповість Анні, що Ма не хоче її більше бачити, то Анна

добряче розлютиться. Можливо, навіть почне плескати язиком про дівчину. Едді добре знав, що якщо скаже про це Ма, та негайно накаже Фліннові прибрати Анну.

— Що таке? — поцікавилася Ма, витріщившись на нього, бо обличчя Едді виражало якесь занепокоєння.

— Послухай-но, Ма! — почав він. — Поки що нам вдається виходити сухими з води. Ми маємо цей свій клуб, маємо купу грошей і ведеться нам непогано. Але як довго це триватиме? Згоден, Анна таки бовкнула зайве, і земля справді захиталася у нас під ногами. Ми змушені були позбавитися Джонні та того газетяра, і знову в безпеці, але чи надовго, Ма?

Ма неспокійно порухалася. Вона знала, до чого хилить Едді.

Почувся стук у двері, й увійшов Док Вільямс. Його обличчя було розпашіле — Ма помітила, що він знову пив.

— Що сталося? — запитав Док, сідаючи поруч із Ма.

— Усе вже залагоджено, — озвалася Ма. — Тобі нема про що турбуватися.

— Лише до наступного разу, — зронив Едді. — Коли ти нарешті зрозумієш, Ма? Поки дівчина тут — ми сидимо на порохівій бочці.

— То ти ще вчитимеш мене? — гаркнула Ма, вилупившись на нього.

— Саме це я й намагаюся робити, — сказав Едді. — Нам взагалі не було б про що турбуватися, якби не ця Блендіш. Чому ми змушені були прибрати Джонні? Тому що боялися, що він бовкне зайве і сюди ввірвуться копи та знайдуть дівчину. А якби її тут не було, то ми би легко впустили сюди копів — ще й посміялися би з них!

Док вийняв носовичок і витер спітніле обличчя.

— Він має рацію, Ма, — втрутився Док. — Поки дівчина тут, ми в небезпеці.

Ма важко звелася на ноги і почала міряти кроками кімнату. Едді з Доком спостерігали за нею.

— Хіба в неї не може статися серцевого нападу? — звернувся Едді до Дока. — Слім і не знатиме, що ти щось із нею робив.

Він зачепив за живе — знав, що і Ма, і Док бояться Сліма.

Ма різко зупинилася, втупившись у Дока.

— Я би міг їй щось таке дати, — озвався Док і запитально глянув на Ма. — Не дуже хотів би це робити, однак ми просто не можемо більше тримати її тут.

Ма завагалася.

— А якщо Слім дізнається?

— Він нічого не зможе довести, — сказав Док. — Вона помре уві сні. Він... він просто знайде її в ліжку мертвою.

Ма поглянула на настільний годинник.

— Він повернеться за кілька годин, — Ма стояла, вагаючись і переводячи погляд із Едді на Дока.

— Ми мусимо це зробити, Ма, — повторив Едді.

Ма всілася в крісло. Її великі руки стиснулися в кулаки.

— Так, ми мусимо це зробити.

Вона поглянула на Дока.

— Зроби це, Доку. А покінчиш з цим, то забирайся з клубу. Нехай він сам знайде її. Я скажу йому, що навіть не заходила до неї. Ти також іди, Едді.

Едді глибоко зітхнув. Тепер нарешті все налагодиться. Якщо донька Блендіша помре, Анна зможе повернутися в клуб.

Док, спітнілий і наляканий, ще трохи вагався.

— То йди вже, — сказала йому Ма. — Чим швидше ти це зробиш, тим краще. Не сиди тут як старий пень. Це колись мало статися. Йди!

Док повільно звівся на ноги і вийшов з кімнати.

— Ти також забирайся, — звеліла Ма Едді. — Не показуйся аж до десятої. Піди в кіно чи ще кудись, але щоб у клубі тебе не було.

— О'кей, Ма, — погодився Едді і попростував до дверей, біля яких зупинився. — Коли її не стане, Анна зможе й далі тут працювати, правда ж, Ма?

— Так, — підтвердила Ма.

Вона повільно підійшла до столу й опустила в крісло. Едді спостерігав за нею.

— Мені треба буде підшукати для Сліма когось іншого, — озвалася Ма. — У нього нарешті прокинувся інтерес до дівчат.

— Це буде не так вже й легко, — скривившись, сказав Едді.

Обличчя Ма перекосила цинічна посмішка.

— Нічого, когось знайду, — зронила вона. — Усе можна зробити, коли у тебе стільки грошей.

Вийшовши, Едді побачив, як Док Вільямс піднімається нагору. Він радів, що ця робота випала не йому. Едді стало шкода тієї дівчини Блендіш: їй було у них непереливки. Він перетнув двір, направляючись до своєї машини й розмірковуючи про те, що у будь-якому випадку смерть для неї — найкращий вихід.

Едді вирішив сходити в кіно. Подивиться фільм, а потім заїде за Анною, і вони повечеряють разом.

Коли він від'їхав, двоє детективів, виконуючи інструкції Бреннана, непомітно стали по обидва боки від входу у клуб.

4

Слім стояв біля підніжжя сходів, дивлячись на Ма. Вoppi та Флінн стовбичили позаду нього. Такого виразу, який зараз був на обличчі Ма, Флінн ще не бачив. Він ніколи не думав про те, що Ма може бути стара. І зараз для нього це стало справжнім шоком — він глянув на неї і зрозумів, якою ж вона є насправді.

Слім уже збагнув, що щось сталося. Він також ніколи не бачив такого розгубленого виразу на обличчі Ма, в якому читалась поразка.

— Що сталося? — спитав Слім. — Чому в тебе такий вираз?

Ма не озвалася. Її могутня рука лежала на поручні сходів, стискуючи його так, що аж побіліли кісточки пальців.

— То кажи вже щось! — пронизливо скрикнув він. — Що сталося?

Ма подумала, що якщо вона скаже, то він її вб'є. Якби ж хоч Едді був тут — він був єдиний, хто міг впоратися зі Слімом. Флінн нічого не зробить. Він стоятиме збоку і дивитиметься, як її вбиватимуть.

Вона опанувала себе настільки, щоб сказати холодним безбарвним голосом:

— Дівчина зникла.

Слім заціпенів. Він подався вперед, аби заглянути в очі Ма, і вищирив свої жовті зуби.

— Ти брешеш, — сказав він. — Ви щось зробили з нею, чи не так?

— Вона зникла, — повторила Ма. — Я заходила в її кімнату кілька годин тому. Її там не було.

Слім почав підійматися сходами. Коли врешті наблизився до Ма, та пильно глянула на нього.

— Ти, стара корово! — гаркнув він. — Намагаєшся мене залякати, але це не так легко зробити. Якщо це твоя робота, я тебе вб'ю. Я тобі це казав, хіба ні? Кожний, хто її торкнеться, матиме справу зі мною!

— Вона зникла, — і далі торочила Ма.

Слім пройшов мимо неї і попростував коридором. Штовхнув двері й увійшов у вітальню. Роззирнувшись довкола, він попрямував у спальню.

Ма чекала. Її враз обвисле обличчя лисніло від поту. Вона чула, як Слім ходить з кімнати в кімнату.

— Як вона звідти вибралася, Ма? — спитав Флінн.

Ма поглянула на нього згори вниз і зауважила на його обличчі смертельний страх.

— Не знаю. Я зайшла туди, а її там не було.

— А де Док? — тремтячим голосом запитав Вовпі.

— Пішов, — озвалася Ма. — Тобі також краще піти. Нам кінець. Копи, певно, вже знайшли її.

— Якби вона була у копів, вони вже давно би були тут, — підмітив Флінн. Він почав підніматися сходами, зауваживши, що Слім вийшов у коридор, тримаючи у руках ніж. Жовті очі Сліма палали. Флінн зупинився на півдорозі, втупившись у Сліма, який мовчки й повільно наближався до нього.

— Ви ж її вбили, чи не так? — промовив Слім. — Ви завжди хотіли її спекатися. Тож ви такі її вбили. Тепер моя черга.

— Я її і пальцем не чіпала, — сказала Ма, нерухома, мов статуя. — Хтось викрав її звідси. Сама вона не могла втекти. Гаразд, Сліме, іди сюди і вбий мене, якщо так цього хочеш. Тоді в тебе не буде ані дівчини, ані мене. Можливо, тобі справді буде краще без нас обох.

Вона підмітила сумнів у палаючих очах Сліма.

— Ну ж бо! — провадила вона далі. — Подивисься, куди це тебе приведе. Поглянеш, як воно — давати собі раду самому. Ти завжди хотів бути крутим перцем, еге ж, Сліме? Але будь обережним — ти нікому не зможеш довіряти. Тобі постійно доведеться ховатися. Тож шукай собі сховок, — і вона уважно поглянула на нього. — То де ти укриєшся, Сліме?

Блискуче лезо ножика, направлене на неї, хитнулося. Слім завагався. На його обличчі з'явився розгублений вираз, і він почав переводити погляд із Ма на Флінна.

— То що робитимемо, Ма? — запитав він. — Нам треба її знайти.

Ма полегшено зітхнула. Небезпека минула. Але і тепер вона все ще не наважувалася порухатись.

Раптовий шум біля входу змусив їх усіх обернутися. Флінн схопився за пістолет.

Сходами до них біг Док Вільямс. Обличчя його було розпашіле й спітніле. Док побачив Сліма з ножиком у руці поруч із Ма. Вмить примітив Ма, непорушну, мов статую; землисте обличчя Воппі, що притулився до стіни, та Флінна, який тримав руку на спусковому гачку.

Непевними кроками Док наблизився до сходів.

— Її викрав Рокко! — сказав він. — Ти чуєш, Ма? Той чортів пігмей-італієць схопив її!

Слім злетів сходами, мало не збивши Флінна з ніг, схопив Дока за комір і почав трясти.

— Де він? — гаркнув Слім. — Звідки ти знаєш, що вона в нього?

Ма важко спустилася сходами, схопила Слімове зап'ястя і відвела його руку вбік.

— Облиш! — і, звертаючись до Дока, додала: — Розповідай усе. Ти впевнений, що це Рокко?

Док витер спітніле обличчя.

— Спершу дайте мені випити, — сказав він і попрямував до одного з диванів.

Ма дала знак Воппі, і той миттю побіг до бару.

— Коли я тебе полишив, Ма, — сказав Док, — то мав намір розслабитися. Почувався паршиво і хотів випити. Тож пішов у бар на розі...

Тут до нього підійшов Воппі і тицьнув у руку склянку зі щедро налитим віскі. Док жадібно випив і поставив склянку на підлогу.

— Та кажи вже!

— Я почав балакати з барменом, — провадив далі Док, — і той спитав мене, хто та рудоволоса, що сідала в таксі разом із Рокко. А я ж сидів як дурень і пив майже годину до того, як усе це вплигло! Тоді я відразу прибіг сюди, Ма. Усе сходиться, чи не так, — Рокко і та рудоволоса. Ось як він вирішив нам помститися.

Слім попрямував до виходу.

— Зачекай-но! — гукнула Ма. — Не йди такий заведений.

Слім навіть не повернув голови. Він збіг сходами, відчинив двері і вийшов на сутінкове подвір'я.

— Піди за ним, — звеліла Ма Фліннові. — І ти також, Вoppi!

— Пішов він під три чорти! — озвався Флінн. — Я виходжу з гри. З мене досить. Дай мені мою частку, Ма. Я йду геть.

— Ні, ти не підеш, — заперечила Ма. — Тобі нікуди йти, ти, йолопе! І грошей від мене не отримаєш. Краще вже йди за Слімом — і ти, Вoppi, також!

Флінн завагався, але потім, лаючись про себе, кивнув Вoppi і почав спускатися сходами.

Коли Вoppi вийшов за ним у темряву, Ма поклала руку Докові на плече.

— А я вже гадала, що востаннє бачу тебе, Доку. То що плануєш робити?

Док уже був добряче захмелілий.

— А що мені лишається? Я таки мав намір утекти, Ма, але раптом зрозумів, що тікати мені справді нікуди. Слім поверне її, і все буде по-старому.

— Він її ще не знайшов, — проказала Ма. — Будь зі мною, Доку. Я знайду вихід. Тримайся мене!

5

Міс Блендіш лежала на дивані Рокко, втупившись невидючими очима в стелю.

У будь-який інший час Рокко страшенно б пишався собою, якби йому вдалося затягти таку красуню до себе, але зараз його мучила тривога. З таким же успіхом ця довгонога золотоволоса дівчина могла би бути

манекеном — зараз він був цілковито байдужий до її краси.

«Мушу зробити все з розумом, — вмовляв він себе, коли йому врешті вдалося переконати дівчину увійти в його квартиру. — Нема сенсу телефонувати в поліцію. Я маю вийти просто на Блендіша, якщо хочу отримати ті п'ятнадцять тисяч; він — моя єдина надія. Якщо ж звернуся до копів, вони заберуть мої грошики».

Він переглянув телефонний довідник, але Блендіша там не було. Тоді подзвонив у довідкове, але дівчина не захотіла повідомити йому номер. Якщо ви — мільйонер, то вашого імені не заносять у телефонну книгу. Про це Рокко й не подумав. Тепер, передзвонивши в купу клубів та ресторанів, але так і не просунувшись ні на крок у своїх пошуках, він почав непокоїтися. Якщо він не віднайде Блендіша просто зараз, то матиме серйозні неприємності. Десь на задвірках свідомості він не полишав думати про Сліма. «Малоймовірно, щоби Слім дізнався, що донька Блендіша тут, але якщо Слім таки дізнається і з'явиться тут, то жити мені недовго», — подумав Рокко.

Він спробував відновити пам'ять дівчини, показавши їй старі газети зі статтями про викрадення. Поки він безуспішно крутив диск телефону, вона мовчки витріщалася на газети, але ніяк не пов'язувала себе з фотографіями чи репортажами про викрадення.

Рокко поглянув на неї. Дівчина продовжувала глядіти у стелю, і її задурманені наркотиками очі нічого не бачили.

— Агов, мала! — окликнув її Рокко, свідомий того, що вони вже отак сидять упродовж двох годин. — Спробуй же зосередитися. Як я можу зв'язатися з твоїм батьком? Я вже набирав усі номери, які лише міг вимислити, однак все ще не можу вийти на нього.

Вона випростала свої довгі ноги, продовжуючи дивитися у стелю. Здається, дівчина навіть не помічала його присутності.

У відчаї Рокко підійшов до неї і взяв за руку.

— Нуж-бо, прокинься!

Доторк його руки викликав у неї реакцію, яка налякала його. Вона відсахнулася і втиснулася в стіну, її очі широко розплющилися від жаху.

— Гаразд, гаразд, — заспокійливо сказав він. — Ти не повинна мене боятися. Ти мене чуєш? Я лише хочу відшукати твого тата. То який у нього номер?

Зіщулившись, міс Блендіш відповзла від нього.

— Залиште мене в спокої, — озвалася та. — Не чіпайте мене!

Рокко намагався впоратися з панікою, що все наростала.

— Якщо я не віднайду твого татка, — сказав він, — у нас обох будуть проблеми, як ти не розумієш? Сюди ж заявиться Слім! То як мені зв'язатися з твоїм татком?

Зненацька вона зісковзнула з ліжка і побігла до дверей. Уже навіть схопилася за ручку, коли Рокко наздогнав її.

— Тримайтесь від мене подалі! — пронизливо скрикнула вона. — Випустіть мене звідси!

Обливаючись потом, Рокко знову жбурнув її на диван. Нахилився і затулив їй рукою рота.

— Замовкни! — запально сказав він. — Чи ти хочеш, аби Слім тебе знайшов?

Вона припинила пручатися і вперше, відколи потрапила сюди, очі її ожили. Він забрав руку.

— Так, я хочу цього, — озвалася вона. — Хочу, аби він прийшов сюди!

— Ти сама не знаєш, що кажеш, — сказав Рокко, пильно глянувши на неї. — То ти не хочеш додому? Що з тобою?

Вона хитнула головою.

— У мене немає дому. У мене нікого немає. Тому я хочу Сліма.

Рокко підвівся.

— Я телефоную в поліцію, — сказав він. — Досить уже з мене цього.

Він підійшов до телефону, розмірковуючи про те, чи позбавлять його винагороди. Погано, звісно, але треба встигнути зателефонувати їм, доки тут не з'явився Слім.

Він почав набирати номер поліцейського відділку, та міс Блендіш зненацька зіскочила з ліжка, схопила телефонний шнур і вирвала його з розетки.

Якусь мить Рокко стояв отак, тримаючи в руці мертву телефонну слухавку, і дивився на міс Блендіш. Він відчув, як холодок страху проповз по його спині.

— Ти ненормальна! — гаркнув нарешті Рокко. — Що ти наробила?

Вона позадкувала від нього.

— Ти повинен сказати йому, що забрав мене в нього, — мовила дівчина, заламуючи руки. — І сказати, що я не хотіла йти з тобою.

— Але чому ти... ти... — Рокко забракло слів. — Що з тобою не так? Я ж намагаюсь тобі допомогти! Хіба ти не хочеш назавжди піти від Сліма?

Вона притулилась до стіни і почала тихо плакати.

— Я не можу піти від нього. Я буду з ним завжди.

— Не верзи дурниць! — скрикнув Рокко. — Я викличу поліцію.

Вона знову зісковзнула з ліжка і тепер підпирала спиною двері.

— Ні! Ти повинен чекати тут, поки він не прийде за мною! — різко сказала вона. — І повинен сказати, що насильно забрав мене від нього.

У відчаї Рокко схопив її за руку і, відтягнувши від дверей, кинув на ліжку. Та щойно він повернувся до дверей, як дівчина знову скочила, схопила важку скляну

попільничку, що стояла на нічному столику, і запустила нею в Рокко, поціливши тому у голову. Рокко, оглушений, опустився на коліна.

Міс Блендіш прихилилася до стіни, витріщившись на нього.

Рокко спробував підвестися, натомість повалився на бік, тримаючись руками за голову і стогнучи.

Якийсь звук змусив міс Блендіш повернути голову. Двері, що вели у ванну, повільно відчинилися. Міс Блендіш стояла нерухомо, аж поки двері не розчахнулися і в кімнату не прослизнув Слім.

Він пробрався в помешкання через пожежні сходи та віконце ванної кімнати. Його жовті палаючі очі переповзли з міс Блендіш на Рокко, що розпростерся на підлозі.

Майже непритомний, Рокко усе ж відчув небезпеку. Інстинкт підказував йому, що він на волосинці від смерті. Він перекотився на спину і підняв руки, немовби захищаючись. Слім, шкірячись, повільно наближався.

Міс Блендіш побачила блискуче лезо ножа в його руках і відвернулася, заплющивши очі. До неї долинуло скиглення Рокко.

Звуки, які пролунали відразу по тому, змусили її осісти на коліна і загулити вуха руками.

Кожний удар Слімового ножа у тіло Рокко змушував її здригатися.

6

Дві нескінченні години Анна Борг провела в одиночній камері в підвалі поліцейського відділку. Тепер вона була водночас і налякана, і виснажена. Упродовж першої години вона водала, колотила у двері та лаялася, але ніхто

до неї так і не підійшов. Тепер вона почувалася так, наче її поховали заживо, її нерви були напружені до краю.

Раз по раз вона запитувала себе, чому її схопили і запхали в цю камеру. Коли Едді вискочив від неї і помчав до Ма вести розмову про Джонні, Анна вирішила піти від нього — з неї вже досить і Едді, і клубу «Парадиз». Щойно вона почула, що його машина відїхала, як похапцем почала кидати одяг у валізу, прихопивши заодно й заощадження Едді, які він тримав удома про всяк випадок, а тоді замовила таксі до залізничного вокзалу.

Сказала сама собі, що їде у Нью-Йорк. Вона знала, що завжди зможе знайти роботу в якомусь дешевому клубі, поки розглянеться, що там і як. Тепер усе видавалося кращим, аніж плутатися з Едді, рухаючись в нікуди з тією бандою Ма Гріссон та її дебільним синочком.

Але коли вона розплатилася з таксистом, до неї підійшло двоє кременезних хлопців, які вигулькнули нізвідки, і один з них тицьнув їй під ніс жетон поліцейського.

— Анна Борг?

— Принаймні ви могли би сказати «міс», чи не так? — різко озвалася Анна, витріщившись на детективів. Незважаючи на показну агресію, всередині в неї усе похололо: невже ці горили мають намір її заарештувати?

— Шеф поліції хоче з тобою побалакати, мала, — сказав один із них. — Ми довго тебе не затримаємо.

Підїхало поліцейське авто. Анна бачила, що перехожі зупиняються і витріщаються на неї.

— Мені треба встигнути на поїзд, — гнівно сказала вона, — ви можете просто сказати своєму розумнику, що пташка випурхнула.

Дужа рука схопила її за плече.

— Ходімо, мала, — переконливим тоном озвався детектив. — Ти ж не хочеш неприємностей, правда ж? Це не займе багато часу.

— Забери від мене свої лапи! — спалахнула Анна. Вона нерішуче стояла, але коли інший детектив і собі наблизився до неї, вона покійно сіла в машину. Ті двоє всілися позаду, й авто рушило.

— Ви матимете проблеми! — пригрозила вона. — Мій адвокат притисне вас як слід! Ви і незчуєтеся, як вас самих засадять за ґрати!

Старший із них розреготався.

— Ну ж бо, будь розумницею, мала! — сказав він. — Розслабся!

Анна вилаялася, а тоді зненацька замовкла. Її мучила тривога. Невже вони пронюхали про Елвіна Хейні? Але пройшло вже достатньо багато часу, відколи вона дізналася, що той перебуває в її готелі і що він видав Райлі. Саме тоді вона й пішла до нього у номер і в гнівному пориві застрелила його, тільки-но він відчинив двері. Відтоді вона весь час шкодувала про скоєне й аж дотепер була впевнена, що вбивство не зможуть повішати на неї; проте зараз вона вже не була так цього певна.

У поліцейському відділку вона вимагала присутності свого адвоката, але черговий сержант лише байдуже поглянув на неї втомленими очима і кивнув наглядачці із кам'яним обличчям, котра схопила її і, підштовхуючи в спину, провела коридором у темну камеру. Анна кричала та лементувала, але двері за нею з грюкотом зачинилися.

Дві години у камері подіяли на Анну заспокійливо. Коли врешті клацнув замок і двері розчахнулися, вона занепокоєно скочила на ноги.

— Ходімо, — кивнувши їй, мовила наглядачка. — Шеф готовий із тобою побалакати.

— Хтось за це таки заплатить, — сказала Анна не надто переконливо.

Її провели сходами наверх — повз кімнату реєстрації арештованих у кабінет Бреннана. На порозі вона

зупинилась, мов укопана, уздрівши Феннера, котрий сидів на підвіконні, Бреннана за столом і двох детективів, що стояли, притулившись до стіни.

Наглядачка підштовхнула її, змусивши зробити кілька кроків уперед. Анна почула, як двері за нею зачиняються.

— Ви ще про це пошкодуєте! — заволатала Анна, звертаючись до Бреннана. — Я вимагаю, аби викликали мого адвоката!

— Сідай-но, Анно! — спокійно озвався Бреннан. — Я хочу з тобою поговорити.

— Що це за звертання — «Анно»? — крикнула вона. — Для вас я — міс Борг!

— Сядь і стули пельку! — гаркнув один із детективів.

— Горила! — огризнулася Анна, але таки всілася, переводячи неспокійний погляд із Бреннана на Феннера.

— У нас є всі підстави вважати, що міс Блендіш — дівчина, яку викрали чотири місяці тому — перебуває в клубі «Парадиз», — озвався Бреннан.

Анна витріщилася на нього зі здивованим виразом.

— Ви що, здуріли? — запитала вона. — Адже всі знають, що її викрав Френкі Райлі. До чого ви хилите?

— Саме так ми і вважали, але зараз уже думаємо інакше, — провадив далі Бреннан. — Банда Гріссонів викрала її у Райлі. І ми майже впевнені, що вона зараз у клубі «Парадиз».

— То ви намагаєтеся сфабрикувати справу проти Едді? — сказала Анна, й очі її звузилися. — Не чекайте, що я вам у цьому допоможу, копе. Я нічого не знаю про викрадення.

— Ми лише марнуємо час, — сказав Феннер. — Пред'явімо їй докази. Якщо й це не змусить її заговорити, то вже ніщо не зможе.

Бреннан кивнув і дав знак одному з детективів, котрий підійшов до Анни.

— Ходімо, мала. Я маю тобі дещо показати.

Анна тривожно глянула на Бреннана.

— Я хочу бачити свого адвоката! Ви не маєте права тримати мене тут...

— Ходімо ж, і поменше базікай, — повторив детектив.

Анна звелася на ноги і вийшла за детективом. Феннер із Бреннаном переглянулися.

— Не думаю, що вона щось знає, — зауважив Бреннан. — Це тільки трата часу.

— Але спробувати можна, — озвався Феннер, запалюючи сигарету.

Вони чекали.

За десять хвилин двері розчахнулися, і детектив знову привів Анну. Він змушений був підтримувати її, бо обличчя жінки було бліде, мов смерть, а очі розширені від жаху. Вона безсило впала на стілець, закривши обличчя руками.

— То ти можеш підтвердити, що це тіло Райлі? — запитав Бреннан.

Вона зіщулилася.

— Ви — сучі сини! — промовила вона. — Як ви могли таке зі мною зробити?

Феннер підійшов до неї.

— Не дуже приємне видовище, чи не так? Це зробила з ним банда Ма Гріссон. Ми знайшли усіх трьох: Райлі, Бейлі та старого Сема. Чудовий вихід для Ма Гріссон; і як же, певно, сміявся Едді, коли ти повірила, що Райлі тебе кинув! На Райлі навішали все — а він давно вже лежав у землі! Чи отримала ти хоч щось із викупу? Гадаю, що ні. Усе, що ти отримала, — це роботу в дешевому стриптиз-клубі та синці він Едді. Ну, тепер у тебе є нагода зрівняти рахунок. То як ти на це, мала?

— Забирайся від мене! — скрикнула Анна. — Я нічого не знаю!

— Будь розумницею, — наполягав Феннер. — На тебе зараз нічого немає, тож тримайся від усього цього подалі.

Якщо будеш із нами співпрацювати, то й ми не дамо тебе скривдити. А тепер слухай: ми хочемо знати, чи справді дівчина в клубі. Гадаємо, що так воно і є, однак маємо знати напевне. Вона ж у зачиненій кімнаті нагорі, чи не так?

Бліда і тремтяча, Анна вирячилася на нього.

— Шукайте її там самі!

— Постав себе на місце тієї дівчини, — сказав Бреннан, перехилившись через стіл. — Як би тобі було: наодинці з таким кретином, як Гріссон? Ну ж бо, Анно, якщо ти хоч щось знаєш, скажи нам. За це передбачена винагорода в п'ятнадцять тисяч, і я подбаю, щоб ти її отримала.

— Краще застрелься! — злобно озвалася Анна. — Я ніколи не доносила копам — і ніколи цього не робитиму!

— Залиште нас на п'ять хвилин з цією малою, — попросив Феннер.

Бреннан завагався, та потім звівся на ноги — часу було обмаль. Він вийшов із кабінету, кивнувши головою двом детективам, і ті рушили слідом.

Анна звела очі на Феннера.

— Ти марнуєш свій час, — зронила вона. — Мені нічого тобі сказати.

— Гадаю, що є, — зауважив Феннер. — Так чи інакше, я маю тобі дещо повідомити. Я перевіряв тебе. Бреннан не знає, що ти знімала номер у готелі «Палас» у ту ніч, коли був застрелений Елвін Хейні. Він також не знає, що ти володієш автоматичним пістолетом 25-го калібру, але він знає, що саме з такої зброї було вбито Хейні. Йому не потрібно буде багато часу зв'язати це одне з одним і видати ордер на твій арешт за звинуваченням у вбивстві — якщо я розповім йому те, що повідав тобі. У тебе було все: мотив, можливість і зброя. Якщо ти допоможеш мені, то я триматиму язик за зубами. Інакше лише натякну Бреннанові на те, що ти була в готелі тієї ночі, — і він вже займеться тобою по-справжньому.

Анна відвела очі.

— Як тобі таке? — перепитав Феннер. — Ми втрачаємо дорогоцінний час. То що, донька Блендіша у клубі?

Анна повагалася трохи, а тоді сказала:

— Не знаю напевно, але якась дівчина таки перебуває в тій кімнаті. Ніколи її не бачила, тож не знаю, вона це чи ні.

Феннер підійшов до дверей і прикликав Бреннана.

— Вона передумала, — пояснив Феннер. — Знає, що у зачиненій кімнаті тримають якусь дівчину, але ніколи її не бачила.

— А звідкіля ти знаєш, що дівчина там, якщо ніколи її не бачила? — запитав Бреннан.

— Чула, як хлопці про це балакають, — похмуро озвалася Анна. — І бачила, як Ма заносить туди постільну білизну. І ще бачила, як Слім заходить туди з пакунками із магазинів жіночого одягу.

— А тепер напруж свої мізки, — звернувся до неї Бреннан. — Як нам туди проникнути, щоб не зашкодити дівчині?

Анна здвигнула плечима.

— Самі думайте — я ж не працюю у вашій смердючій поліції. Це вже ваша робота.

— Коли клуб відчиняється, чи є якісь шанси проникнути туди сторонньому? — поцікавився Феннер.

— Жодного. У них там все дуже чітко організовано. Кожного члена клубу знають в обличчя. Доки вас не упізнають, двері не відчинять.

— Чи нема іншого входу?

— Принаймні мені про це невідомо.

Бреннан із Феннером презирнулися. Феннер знизав плечима.

— Гарзд, — сказав Бреннан, тоді підійшов до дверей та окликнув наглядачку.

— Відведіть її в кабінет Дойла і побудьте там із нею.

— Агов! — вигукнула Анна, схоплюючись на ноги. — Ви не маєте права тут мене тримати! Послухайте...

— Ти перебуватимеш тут, поки ми не розшукаємо дівчини, — озвався Бреннан. — Виведіть її звідси!

Голосно протестуючи, Анна вийшла з кімнати. Коли її крики нарешті стихли, Бреннан зауважив:

— Вона практично нічого нам не сказала.

— Окрім того, що в зачиненій кімнаті таки тримають дівчину, — проказав Феннер, — а це може бути лише донька Блендіша. Але як ми туди потрапимо?

— Якщо маємо намір туди проникнути, — сказав Бреннан, — то мусимо бути певні, що в клубі нема відвідувачів. Тож маємо оточити клуб і не дати можливості нікому з гостей туди увійти. Клуб відчиняється десь о десятій, — Бреннан поглянув на годинник. — А зараз ще немає й восьмої. Якби нам вдалося захопили когось із банди Гріссонів, то, може, нам би пощастило його розговорити. У клубі повинен бути інший вхід — окрім тих сталевих дверей.

Він зняв телефонну слухавку.

— Це ти, Дойле? Мені потрібен хтось із банди Гріссонів — причому негайно. Ні, мені байдуже, хто. Якщо зможеш — привозь їх усіх, проте можна й когось одного, але швидко. Гарзд, — і повісив слухавку. — Якщо хтось із тих щурів зараз у місті, то ми їх розшукаємо. А поки нам залишається тільки чекати.

— Було б добре повідомити Блендішу, що затівається, — зауважив Феннер. — Як не як, а це його донька.

Бреннан завагався, потім махнув рукою у бік телефону.

— Гарзд, повідом йому.

Едді Шульц зненацька виявив, що нерви в нього не такі вже й міцні, як він гадав. Хоча фільм був достатньо цікавим, проте він не зміг відволікти від нав'язливих думок.

Едді продовжував думати про міс Блендіш. Тепер уже її, певно, нема серед живих, сказав він собі. Цікаво, що Ма зробить із тілом? Він побоювався, що цю брудну роботу вона знову доручить їм із Флінном. І якою буде реакція Сліма? Едді подумав, що за жодні гроші не погодився б зараз опинитися на місці Ма.

Раптом він не зміг більше витримувати темряву залу. Едді підвівся і почав грубо проштовхуватися до виходу, наступаючи на ноги глядачам свого ряду, а тоді попрямував до виходу. Було кілька хвилин по восьмій. Йому захотілось випити. Перетнувши вулицю, Едді зайшов у бар і замовив подвійне віскі. Тоді підійшов до телефонної будки і подзвонив Анні. Зараз скаже їй, аби приєдналася до нього в барі, і вони повечеряють разом. Більше він не міг витримувати самотності.

Його здивувало, коли вона не відповіла. Анна рідко коли полишала помешкання раніше дев'ятої. Куди вона пішла? Едді повернувся в бар, одним ковтком випив своє віскі, розрахувався і вийшов. Вирішив з'їздити до себе. Можливо, Анна вийшла лише на хвилику і невдовзі повернеться.

Залишив машину коло входу і зайшов у під'їзд.

Консьерж, негр міцної будови, сидів у своїй комірчині з газетою в руках, вивчаючи результати чергових перегонів.

— Привіт, Керлі! — сказав Едді, зупиняючись на мить. — Ти не бачив, чи міс Борг виходила?

Консьерж опустив газету.

— Аякже, містере Шульц. Вона вийшла через десять хвилин після вас, — він скоса зацікавлено глянув на Едді. — Вона була із валізою.

Едді нахмурився.

— О'кей, Керлі.

Він підійшов до ліфта і піднявся у своє помешкання. Відчинив двері та увійшов. Пройшовши у спальню, побачив розчахнуті двері шафи. Одразу підмітив, що речі Анни зникли.

Едді тихо вилаявся. Отже, вона втекла. Сказати про це Ма? Він завагався. Ні, Ма таки слід повідомити. Він саме прямував до телефону, коли у двері подзвонили.

Хто б це міг бути, подумав Едді. Рука мимоволі потяглася до зброї і, намацавши рукоятку пістолета, він підійшов до дверей.

— Хто там? — гукнув.

— Записка від міс Борг, містере Шульц! — озвався консьєрж.

Едді покwapно відчинив двері, які, щойно він узявся за ручку, враз розчахнулися. Едді відлетів у кімнату ще до того, як зміг зметикувати, що й до чого. Двоє здорованів ввалилися у кімнату, тримаючи його на прицілі.

— Спокійно, Шульце! — сказав один із них. — Не смикайся!

Консьєрж із круглими очима зазирнув у кімнату, а потім розвернувся і пішов геть.

Перед Едді стояло два копи.

— У вас нічого на мене нема, — сказав він, але всередині в нього все похололо. — Що за манери — вдиратися отак?

Один зі здоровил підійшов ближче і забрав в Едді пістолет.

— Маєш дозвіл на носіння зброї, Шульце? — поцікавився він.

Едді промовчав.

— Ходімо. Не змушуй нас застосовувати силу. Звісно, якщо ти цього хочеш, то ми радо це організуємо, але чи потрібне воно тобі?

— Я з вами нікуди не піду, — вперто озвався Едді. — У вас на мене нічого немає.

— Стара пісенька, — озвався здоровань. — Ходімо!

Едді повагався трохи, та врешті дозволив двом здоровилам заштовхати себе у ліфт, а тоді ще й у поліцейську машину. За десять хвилин він уже сидів перед Бреннаном і Феннером у кабінеті шефа поліції.

— У чому річ? — вибухнув Едді. — Ви не мали права привозити мене сюди! Я вимагаю свого адвоката!

— Покажіть йому речові докази, — промовив Бреннан, — а тоді знову приведіть сюди.

Байдуже знизавши плечима, Едді вийшов разом із двома детективами, але йому було далеко не байдуже. Чому вони забрали Анну? Як багато вона знає? І що саме їм вибовкала?

За п'ять хвилин він, блідий і наляканий, знову сидів перед Бреннаном.

— Нам відомо, що ти зі своєю бандою вбив цих хлопців, — сказав Бреннан. — Джонні проговорився перед тим, як ви його прибрали. І ми знаємо, що це ваша банда викрала доньку Блендіша. Ти маєш шанс врятувати свою паршиву шкуру, Шульце. Ми хочемо дістати дівчину з вашого клубу. Якщо ти скажеш мені, як її звідти витягти, я вбережу тебе від газової камери. Отримаєш від десяти до дванадцяти років, однак врятуєш своє кляте життя. То як тобі угода?

— Не знаю, про що ти говориш, копе, — сказав Едді зі спітнілим обличчям. — Я не викрадав дівчини... І не вбивав тих хлопців. Вимагаю присутності адвоката!

— У мене немає часу сперечатися з тобою, Шульце, — сказав Бреннан. — Єдиний вихід для тебе — сказати

правду. Раджу тобі це зробити якнайшвидше — інакше дуже пошкодуєш, що взагалі народився на світ.

— Кажу ж, що нічого не знаю! — крикнув Едді. — Хочу побачитись зі своїм адвокатом!

Бреннан підняв телефонну слухавку.

— Нехай сюди негайно піднімуться О'Флегерті та Дуган! — наказав він і поклав слухавку, а потім підійшов до Едді. — Цих двох хлопців колись дуже образити такі ж, як ти, гангстери. О'Флегерті провалявся у лікарні чотири місяці, а Дуган втратив око. Ми тримаємо їх тут, бо вони й досі не знають, куди подіти силу. Вони вже непридатні для служби, але часом вельми стають нам у пригоді. Гангстерів вони ненавидять. Час від часу — коли до мене потрапляє твердий горішок на кшталт тебе, який ніяк не йде на співпрацю — я просто передаю такого упертюха в їхні руки. Вони обожнюють з ним попрацювати. Я ніколи не цікавлюся, що вони з ним роблять, але такий віслюк завжди починає говорити після того, як проведе з ними кілька годин чи навіть менше. І вигляд у цього незговірливого просто жахливий, коли він повертається сюди, аби нарешті заговорити, але це мене зовсім не турбує. Бо мої хлопці свого часу також побували в пеклі — у руках бандитів — і ті, своєю чергою, також обробили їх як слід.

Едді чув про О'Флегерті та Дугана. І знав, що дехто з хлопців вже побував у їхніх руках. Свого часу він радісно потирав руки, дізнавшись, як тих копів відколошмадили, але тепер перспектива зустрітись віч-на-віч із такими здорованями добряче його налякала.

— Ви не можете так вчинити зі мною! — вигукнув він, задкуючи до стіни. — У мене є впливові друзі! Лише зробіть таке — і полетите з роботи!

Бреннан хижо вишкірився.

— Усі ви, мерзотники, кажете одне й те саме — а я все ще на своїй посаді!

Двері розчахнулися, і на порозі постало двоє здорованів. Едді ще ніколи не бачив таких громил — хіба що професійні боксери бувають міцніші. Обидва були у футболках та синіх спортивних штанах вільного крою. Уже від одного вигляду їхніх сталевих м'язів, що буграми випинались під шкірою, та безжально-жорстоких облич у шлунку в нього похололо.

Вони стояли коло дверей, вичікувально дивлячись на нього. Здається, навіть порожня червона очниця Дугана витріщалась на Едді. О'Флегерті, обличчя якого було дуже пошрамоване, а ніс сплющений, з надією глянув на Бреннана.

— Хлопці! — звернувся до них Бреннан. — Це Едді Шульц. Нам відомо, що він причетний до викрадення доньки Блендіша. Але він стверджує, що ніхто в цій смердючій поліції не може змусити його заговорити. Не хочете з ним трохи попрацювати?

О'Флегерті вищирив у посмішці свої напіввибиті зуби і глянув на Едді так, як голодний тигр дивиться на жирну вівцю.

— Звісно ж, капітане! — озвався він. — Ми охоче спробуємо. На вигляд він не такий вже й міцний.

Дуган підійшов до Едді.

— То ти такий крутий, бебі? — поцікавився він, глигнувши на Едді єдиним оком. Права рука його зі свистом звелася і сильно вперщила Едді в обличчя. Едді здалося, що йому в лице поцілили кувалдою. Він пролетів через усю кімнату і приземлився навкарачки в кутку. Обличчя його горіло, голова йшла обертом.

— Ну, ну! Не в мене ж у кабінеті! — запротестував Бреннан. — Не хочу, щоб усе тут було забризкане кров'ю. Забирайте його звідси!

Едді зіп'явся на ноги. Нерви його не витримали, коли О'Флегерті та Дуган наблизилися до нього.

— Заберіть їх! — заволав він. — Я все скажу! Не підпускайте їх до мене!

— Зачекайте-но, хлопці, — сказав Бреннан, підводившись.

Двоє здорованів позадкували, здивовано та розчаровано дивлячись на Едді.

— Я все скажу! — повторив Едді, тримаючись за забиту, палаючу щоку. — Не дозволяйте їм до мене торкатися!

— Оце так сюрприз! — зронив Бреннан. — О'кей, хлопці. Зачекайте-но за дверима. Як побачу, що йому знову треба освіжити пам'ять, то покличу вас.

Дуган з огидою витер ніс тильним боком долоні.

— Можна, я вріжу йому ще раз, капітане? — з надією запитав він, стискаючи кулаки.

Едді позадкував від нього, закривши обличчя руками.

— Не зараз, — пообіцяв Бреннан, — Можливо, пізніше.

Засмучені поліцейські неохоче вийшли із кабінету.

— Сідай, — наказав Бреннан.

Едді важко опустився на стілець, вичікувально дивлячись на шефа поліції.

— Донька Блендіша в клубі? — запитав Бреннан.

Едді облизав губи.

— То наша угода все ще в силі, капітане? Ви справді врятуєте мене від газової камери?

— Так. То вона там?

— Там.

— Як нам вийти на неї?

Провагавшись, Едді бовкнув:

— Вона мертва, капітане. І я нічого не міг із тим вдіяти. Це все Ма: вона звеліла Докові прибрати дівчину.

Бреннан із Феннером скочили на ноги.

— Ти ж брешеш? — спитав Бреннан холодним, хрипким голосом.

— Кажу ж вам, що я не міг нічого з цим вдіяти! — поквапно сказав Едді. — Ма завжди хотіла спекатися цієї дівчини, бо Слім на неї запав. Коли ми почули, що оцей газетяр має намір завітати до Джонні, Ма послала Сліма з хлопцями прибрати Джонні. І поки Сліма не було, Ма вирішила разом ліквідувати і дівчину. Я намагався її зупинити, але коли Ма вже щось надумала, то її ніщо не зупинить. Вона звеліла Докові зробити дівчині укол.

Бреннан із Феннером презирнулися.

Феннер безпорадно розвів руками. Десь у душі він очікував почути, що міс Блендіш мертва, тому це не стало для нього великою несподіванкою.

— Чи можна дістатися в клуб іншим шляхом, окрім як через сталеві парадні двері? — запитав Брендан.

— Можна — через сусідній склад, — пояснив Едді. — Зліва від входу там є потайні двері.

Бреннан гукнув Дугана.

— Відведи цього покидька в камеру, — наказав він, коли з'явився Дуган, — але не чіпай його, чуєш?

Дуган схопив Едді і виштовхав у коридор.

— Можливо, так для неї найкраще. Навіть її батько волів би, щоб її вже не було серед живих. Краще я скажу йому про це.

— Так. А я поки займуся тим клятим бабиськом Ма. Поїдеш із нами?

— Я наздожену вас — лише зателефоную Блендішу.

І Феннер попрямував до телефону. Тим часом Брендан вибіг із кабінету, на ходу віддаючи розпорядження сержантові — начальнику оперативної групи.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

1

Міс Блендіш стояла, притулившись до стіни та кусаючи кулаки, бо не могла кричати, хоча їй дуже цього хотілося. Вона з жахом дивилася на Рокко, який лежав на барвистому килимі. Із численних порізів на його тілі струміла кров, котра змійками розтікалася на підлозі.

Слім стояв над ним, важко дихаючи, із закривавленим ножиком у руці. Потім нахилився і витер лезо об одяг убитого.

— Він більше тебе не потурбує, — пообіцяв Слім, усміхнувшись міс Блендіш. — Поки я з тобою, ніхто й ніколи тебе не турбуватиме.

Слім підійшов до вікна і визирнув на вулицю. Рух транспорту був пожвавлений, і люди заклопотано юрмилась на тротуарах, поспішаючи додому. Слім усвідомлював, що не зможе так просто з'явитися з дівчиною на вулиці, — її легко могли впізнати. Він почав гадати, що б на його місці зробила Ма, тоді перевів погляд на Рокко — і раптом у нього з'явилася чудова ідея. Слім задоволено всміхнувся — він ще покаже Ма, що не лише в неї є мізки.

Підійшовши до шафи, Слім витяг звідти один із костюмів Рокко. Тоді знайшов сорочку і краватку й кинув одяг на диван.

— Одягни це, — звелів він міс Блендіш. — Мені треба тебе якось допровадити додому. Ну ж бо, натягай цей одяг!

Міс Блендіш заперечно хитнула головою і позадкувала. Слім нетерпляче потягнув її до дивана.

— Роби, що я тобі кажу! — сказав він, боляче вщипнувши її за руку. — Одягайся!

Вона налякано стягла через голову дешеvu бавовняну сукню і, кинувши її на підлогу, квапливо потяглася за сорочкою, свідомо того, що Слім дивиться на неї. Їхні очі зустрілися. Вона помітила знайомий вираз у Слімових очах, тож, притиснувши до себе сорочку, зробила кілька кроків назад.

— Ні... будь ласка!

Слім присунувся до неї і вихопив із рук сорочку. Губи його були міцно стиснуті, дихання прискорене, очі — невидючі.

Зіщулившись, вона покірно дозволила йому відвести себе на диван.

Годинник на камінній полиці невпинно відлічував час. Хвилинна стрілка повільно повзла вигадливим циферблатом. Велика синя муха заклопотано кружляла над закривавленим одягом Рокко. Рух транспорту за вікном помалу затихав, почувся скрегіт гальм — і знову тиша.

Міс Блендіш раптом різко скрикнула.

Із плином часу тіні в кімнаті погустішали. Хтось у помешканні внизу увімкнув телевізор. Байдужий голос почав давати поради, як пекти торт. Набридливий, одноманітний голос диктора змусив Сліма повільно розплющити очі. Він повернув голову й поглянув на міс Блендіш, яка покірно лежала поруч на спині і незмигно дивилася у стелю.

— Цей негідник так голосно увімкнув звук, наче його торт — це найголовніше у світі, — зауважив Слім. Він підвів голову й поглянув на годинник. Було двадцять хвилин по восьмій. Це його здивувало. Він і не знав, що так довго проспав. Слім швидко зіскочив з ліжка. Рух транспорту за вікном завмер — година пік минула.

— Мусимо йти, — сказав він. — Ма хвилюватиметься, куди це ми пропали. Ну ж бо, мала, мерщій натягай те шмаття!

Дівчина вилізла з ліжка, рухаючись мов сомнамбула. Вона одягнула сорочку та костюм Рокко. Ніяк не могла зав'язати краватку. Слім, сидячи на ліжку, дивився на неї з дитячим задоволенням.

— Незвично, правда? — запитав він. — Я також раніше мав труднощі з краватками. Нічого, невдовзі звикнеш. Тобі личить чоловічий одяг.

Він поглянув на тіло Рокко.

— Він був жокеєм. Ніколи не довіряв чоловікам, які возяться з кіньми, — Слім обережно копнув тіло. — Він отримав те, на що заслуговував.

Міс Блендіш була вже одягнена. Костюм Рокко сів на неї добре. Слім ще раз поглянув на неї і задоволено кивнув.

— Тепер ти — справжнісінький хлопець, — зауважив він, тоді підійшов до шафи, щоб вибрати ще й капелюх. — Вдягни це також, аби сховати це гарне волосся. Зійдеш за мого молодшого брата.

Стоячи, мов безживна лялька, вона дозволила йому натягти на себе капелюх, зіщулюючись кожного разу, коли його вологі, гарячі пальці торкалися її шкіри.

— Ну ж бо, — сказав Слім, — ходімо.

Він провів її у ванну, зупинився, щоб поглянути з вікна на подвір'я вниз, і, вдовольнившись тим, що там нікого не було, допоміг дівчині вилізти на пожежні сходи.

Вони спустилися вниз. Слім тримав її за руку і легенько підштовхував вперед. Коли вони вже були на останньому марші, з вікна визирнув немолодий, огрядний та лисуватий чоловік.

— Агов! Що це ви робите? — гукнув він.

Слім глянув на нього, і його жовті очі зблиснули. Чоловік покwapно відскочив від вікна. Слімове худе бліде

обличчя, розчахнутий рот та палаючі очі, а також довге немите волосся, що патлами звисало з-під капелюха, неабияк налякали чолов'ягу.

Слім залишив свій «б'юік» у кінці провулка. Коли вони підійшли, Слім підіпхнув міс Блендіш до машини і заштовхнув усередину. Сам обійшов авто і всівся на водійське сидіння. Перепочив, потім поліз у бардачок і витяг звідти свій револьвер 45-го калібру, який завжди лежав у машині. Запхавши зброю у праву кишеню штанів, завів авто і виїхав на головну вулицю.

Ідучи у свій клуб, Слім почув виття поліцейської сирени, котре змусило його заціпеніти. У водійському дзеркальці він побачив, що всі машини позаду з'їжджають направо, вивільняючи шлях по центру. Він також звернув на узбіччя і побачив позаду три поліцейські машини. Ті з миготіннями промчали повз. Неспокійно розмірковуючи, куди це вони мчать, Слім поїхав за ними слідом. За кілька хвилин він зненацька зрозумів, що машини загальмовують перед клубом «Парадиз».

У паніці Слім викрутив кермо і звернув у бічну вуличку, обганяючи авто попереду, котре різко загальмувало з пронизливим скрипом. Він також пригальмував і озирнувся саме вчасно, аби побачити, як добра дюжина поліцейських висипала з машин і побігла в напрямку клубу.

Слім відчув, як піт заливає йому обличчя. Що тепер робити? Куди їхати? Він поглянув на міс Блендіш, котра байдуже дивилася у вітрове скло. Хлопець почувався безпорадним і наляканим без Ма, сталевих вхідних дверей та металевих жалюзі клубу. Його млявий розум намагався щось придумати.

— Гей, ти!

Слім повернув голову направо. В авто заглядав поліцейський, переводячи погляд зі Сліма на міс Блендіш. Слім впізнав його: це був місцевий патрульний — дужий,

з жорстоким обличчям ірландець, котрий при першій же нагоді чіплявся до банди Ма Гріссон.

— Ти-то мені і потрібний! — сказав коп, і його рука потягнулася до револьвера.

Слім миттю вихопив свій кольт 45-го калібру, прицілився і вистрелив. Куля влучила поліцейському у груди, відкинувши його на тротуар.

Міс Блендіш скрикнула. Слім розвернувся і сильно вдарив її в обличчя. Від удару та наче влипла у сидіння.

Кілька перехожих застигли на місці.

Стікаючи потом, Слім кинув зброю на заднє сидіння, завів машину і рушив, набираючи швидкість. Якийсь чоловік щось гукнув йому вслід.

Сліма підганяв страх. Його єдиним бажанням було якнайшвидше виїхати на шосе, де він зміг би розігнатися як слід.

Феннер із Бреннаном саме полишали поліцейське авто, коли Слім застрелив патрульного. Звук пострілу змусив їх обох зупинитися. Вони побачили, як «б'юік» рвонув із місця, обганяючи всі інші машини.

Феннер підбіг до поліцейського на тротуарі, а Бреннан дав знак трьом патрульним на мотоциклах наздогнати «б'юік». Ті з ревом двигунів рвонули вперед. Бреннан підійшов до Феннера — той лише похитав головою.

— Він мертвий, — зауважив він, — і хто то був?

— Хтось із банди Гріссонів, — похмуро озвався Бреннан. — Ходімо, треба захопити усіх інших. Той негідник далеко не втече.

Поліцейські машини все перебували. Вулицю заповнив натовп роззяв.

У своєму кабінеті Ма Гріссон крізь щілину зачинених сталевих жалюзі спостерігала за тим, що відбувається на вулиці.

Флінн дивився в інше вікно. Вoppi притиснувся до стіни. Док Вільямс сидів коло столу Ма, тримаючи у руках

склянку нерозбавленого віскі, — обличчя спітніле, очі скляні.

Ма повільно розвернулася й оглянула спочатку Дока, а потім Вoppi. Флінн зробив крок назад, запитально дивлячись на неї.

— Ну що ж, — холодно зронила Ма. — Це кінець. Думаю, не треба вам казати, що на нас чекає.

Флінн тримався спокійно. Його маленькі невиразні очі неспокійно бігали, але наляканим він не виглядав. Зате Вoppi був у паніці, його очі округлилися від жаху. Док нарешті відірвався від своєї склянки і здвигнув плечима. Він був надто п'яний, аби відчувати будь-що.

Ма важко пройшла через усю кімнату, відчинила шафу і дістала звідти «томпсон».

— Ви собі, хлопці, як хочете, — сказала вона, — а я знаю, що маю намір зробити. Живою копи мене не візьмуть. Але перед тим я прихоплю на той світ іще кілька тих виродків.

Флінн приєднався до неї, діставши другий «томпсон».

— Я з тобою, Ма, — сказав він. — Зробимо все швидко — з морем крові!

Почувся оглушливий стукіт у сталеві двері, і голос, підсилений гучномовцем, гаркнув:

— Виходити по одному! Руки над головою!

— Їм знадобиться трохи часу, щоб увірватися сюди, — сказала Ма.

Вона підійшла до свого столу, всілася в крісло і поклатала «томпсон» на стіл дулом до дверей.

— Гаразд, хлопці, залиште мене. Це моя кімната, і саме тут я й маю намір померти. Знайдіть собі власні нори. Ну ж бо, йдіть звідси!

— А чому б їх і не впустити? — запитав Док. Він уже допив своє віскі і поставив склянку на стіл. — Усі ми маємо гроші і можемо найняти найкращих адвокатів. У нас ще є шанс.

Ма презирливо посміхнулася.

— Ти так гадаєш? Біднесенький п'яний дурнику! Ну-ну, пограйся, коли ще маєш охоту. Знайди собі адвоката і побачиш, куди це тебе приведе. Я все знаю наперед. А тепер усі забирайтесь звідси і залиште мене саму.

Флінн уже зник. Він побіг темним рестораном до сходів. Стукіт у сталеві двері змусив його зупинитися в холі. Флінн розирнувся довкола і шмигонув за стійку гардероба, що відділяла сходи. Поклав свого «томпсона» на стійку і почав чекати. Серце його калатало, тонкі губи вищирилися у зловісній посмішці.

Воппі сполохано вибіг у хол — мов заєць, якого переслідує лисиця — і побіг до виходу. Флінн гукнув йому:

— Не роби цього — інакше розірву тебе на шматки!

Воппі різко розвернувся і в паніці глянув на Флінна.

— Мені треба вийти звідси! — зарепетував він. — Я не хочу, щоб мене вбили! Хочу вибратися відсіля!

— Тобі нікуди йти, — озвався Флінн. — У тебе нема майбутнього.

Позаду Флінна пролунав постріл. Обличчя Воппі раптом стало суцільною кривавою маскою. Він упав і покотився підлогою, хапаючи руками повітря. Пригнувшись під стійку гардероба, Флінн озирнувся. На верхніх сходинках бовваніло двоє копів зі зброєю в руках.

Розвертаючи у їхній бік свого «томпсона», Флінн збагнув, що копи дісталися в клуб через склад, а це справді кінець.

Його кулемет зацокотів, сіючи смерть. Копи неначе розчинилися у граді куль. Десь згори працював інший «томпсон».

Флінн миттю сховався за стійкою, коли потік свинцю полетів у нього. Він пітнів і щирився, думаючи про те, що так і треба померти: куля за кулю.

Він зіщулився, підняв ствол свого «томпсона» й обережно визирнув з-під свого укриття. «Томпсон» нагорі

продовжував своє смертоносне цокотіння. Чотири кулі мало не знесли Фліннові голову. Востаннє випустивши стрімку кулеметну чергу, кривавою масою Флінн звалився на підлогу.

Обережно виткнулося четверо копів, поглянувши вниз. Бреннан приєднався до них.

— Залишаються Док, стара та Слім, — підсумував Бреннан, коли до нього наблизився Феннер.

— Іхтось із них утік у «б'ююку», — нагадав той. — Найвірогідніше, це був Слім.

Бреннан спустився у хол. Приклавши руки рупором до рота, він заволав:

— Агов, ви там! Виходьте! У вас нема жодних шансів! Виходьте з піднятими руками!

Док Вільямс різко підвівся з крісла.

— Ну що ж, Ма, як ти й казала, це кінець усього шляху. Я не боєць, а тому йду здаватися.

Сидячи за столом і тримаючи руки на «томпсоні», Ма криво посміхнулася йому, вищиривши жовті зуби.

— Як знаєш, — сказала вона. — Вони засадять тебе довічно або ж відправлять у газову камеру. Краще вже швидкий кінець.

— Я не боєць, — повторив Док. — Бувай, Ма. А все ж було так добре, правда? Та згадай мої слова: пам'ятаєш, я казав, що мені не подобається це викрадення? Бачиш, що з того вийшло!

— Виходьте, ви там! — знову гаркнув Бреннан. — Попереджаю востаннє! Виходьте — бо інакше ввійдемо ми!

— Бувай, Доку! — озвалася Ма. — Виходь повільно і не забудь підняти руки. Ці хлопці в будь-яку мить готові розпочати стрілянину.

Док розвернувся і повільно попрямував до дверей. Відчинив їх і зупинився.

— Я виходжу! — крикнув він. — Не стріляйте!

Ма презирливо посміхнулася. Підняла «томпсон» і навела його на спину Докові.

Коли Док почав спускатися у тьмяно освітлений ресторан, Ма натиснула на спусковий гачок. Пролунала одиночна черга, і Дока кинуло вперед. Він осів на підлогу, померши ще до того, як його тіло торкнулося килима.

— Так буде краще, бідний старий дурнику, — сказала Ма і підвелася. З кулеметом у руках вона мовчки посунула до дверей і на порозі зупинилася.

— Ну ж бо — заходьте і візьміть мене! — крикнула вона. — Жовтороті мерзотники, спробуйте-но мене взяти!

2

Учепившись у кермо, Слім нахилився вперед, пильно вдивляючись у дорогу. Із шаленою швидкістю він нісся у «б'юіку» центральною автомагістраллю, намагаючись вирватися з міста. Рот у нього був відкритий, а бліда немита шкіра лисніла від поту. Слім чув за собою виття сирен поліцейських мотоциклів. За якусь мить він виїде на шосе, а вже коли туди дістанеться, то форсований двигун «б'юіка» дозволить йому відірватися від будь-якого переслідування.

Несподівано з-за повороту вигулькнуло авто. Здавалося, зіткнення було неминучим. Міс Блендіш скрикнула, закривши обличчя руками. Криво посміхнувшись, Слім натиснув на газ, а водій іншої машини різко загальмував. «Б'юік» проскочив у кількох дюймах від другої машини.

За сто ярдів було перехрестя, однак коли Слім підїхав туди, зелене світло змінилося червоним.

Слім натиснув на клаксон. Поліцейські на мотоциклах, бачачи, що він не має наміру зупинитися, увімкнули

свої сирени, змушуючи інші машини притиснутися до узбіччя.

Коли рух транспорту завмер, «б'юік» пронісся перехрестям. Але один водій недостатньо швидко зреагував — машина ковзним ударом зачепила йому крило, розбивши передню праву фару.

Вилаявшись, Слім вирівняв свій «б'юік» і помчав далі. Нарешті він опинився на швидкісній автостраді. Полегшено зітхнувши, Слім збавив швидкість, відчуючи, як його велике авто плавно несеться вперед.

Сутеніло. Уже за кілька хвилин буде темно. Настирливий звук сирен дратував його. Тепер, коли його двигун працював на повну потужність, Слім був певен, що копи не зможуть його наздогнати. Він подивився у водійське дзеркальце — у двохстах ярдах позаду вгледів двох копів на мотоциклах, які, вчепившись кожен у своє кермо, стрімголов мчали за ним. Третій коп кудись зник. Зненацька Слім побачив яскравий спалах і відчув, що в машину поцілили — один із копів стріляв у нього.

Слім лайнувся.

— Лягай на підлогу, — звелів він міс Блендіш. — Мерщій роби, що я кажу!

Здригаючись, вона зіслизнула на підлогу. Слім увімкнув габаритні фари. Принаймні ті набридливі сирени позаду розчищали йому шлях. Рух транспорту у напрямку міста сповільнився, і всі машини притискалися до узбіччя. Ще один коп відстав, але третій уперто продовжував переслідування. Раптом Слім зняв ногу з педалі газу, і «б'юік» почав втрачати швидкість. Дивлячись у водійське дзеркальце, Слім побачив самотнього копа, який гнав за ним. Слім вичекав, і на його обличчі з'явилась зловісна посмішка. Коп тепер порівнявся з ним, щось волаючи, — Слім не міг цього почути за ревінням двигуна мотоцикла. Вишкірившись, він різко крутонув кермо убік. Крило його «б'юіка» зачепило мотоцикл. Затято

змагаючись із кермом, Слім намагався впоратися із заносом. Кутиком ока він помітив, як мотоцикл накренився над дорогою, тоді зачепив бордюр і зник у хмарі куряви.

Слім вирівняв машину і знову натиснув на газ. Авто прорізало пільму. Не чуючи більше відволікаючого виття сирени, він нарешті зміг подумати, що робити далі.

Тепер він втікач, сказав сам собі Слім. Він розумів, що зараз почнеться справжнє полювання, і дівчина буде для нього серйозним тягарем, але він і на мить не подумав про те, аби її спекатися.

Він поглянув на стрілку рівня бензину в бакові — палива ще багато. Але куди їхати? Він не зміг згадати нікого, хто міг би його прихистити. Слім нахилився і торкнувся плеча міс Блендіш.

— Тепер вилазь, — сказав він. — Усе добре.

Міс Блендіш знову всілася на сидіння поруч із ним, але відсунулася від нього якнайдалі, дивлячись крізь скло на широку дорогу, яка безкраюю стрічечкою вилася попереду. Їй не кололи наркотиків уже впродовж п'ятнадцяти годин, і в голові у неї почало прояснитися. Вона намагалася згадати, що робить тут, у машині, котра шалено мчить невідомо куди. Тьмяно, десь на задвірках її пам'яті, бриніли спогади про маленького смаглявого чоловічка з плямами крові на одязі.

— Вони гнатимуться за нами, — сказав Слім, — й увесь час нас переслідуватимуть. Але нам нікуди йти — ми з тобою будемо разом до кінця.

Міс Блендіш не розуміла, про що він говорить. При звукові його голосу вона відчула знайомий холодок страху.

Слім знизав плечима. Він уже звик до її мовчання, але було би краще, якби вона зараз заговорила і змогла би хоч якось його розрадити. Він добре знав, що копи розставляють на всіх дорогах пости, і їхати автомагістраллю тепер небезпечно. Він муситиме з'їхати на бічну дорогу

і загубитись десь у глушині. Якби ж то Ма була з ним — вона би точно знала, що робити.

За кілька миль він знову виїхав на перехрестя, а там зїхав із головної дороги на бічну і проїхав ще декілька миль, аж поки на дістався польової дороги. Тут він різко завернув і поїхав звивистим, порослим чагарниками та закуреним пувцем, який вів у лісові хащі.

Тепер панувала цілковита темрява, і Слім усвідомив, що страшенно голодний. Проїхавши ще скількись там миль, він побачив попереду вогні ферми. Сповільнив рух і, помітивши відчинені ворота, спрямував свій «б'юік» на вибоїсту дорогу, що вела до будинку.

— Спробую роздобути якусь їжу, — озвався Слім. — А ти чекай у машині, — вологою гарячою рукою він торкнувся зап'ястя міс Блендіш. — Нікуди не тікай, мала! Тепер ми маємо триматися разом. Сиди тихо.

Слім зупинив авто і вийшов. Узявши пістолет, мовчки підійшов до освітленого вікна і зазирнув у нього.

За столом сиділо троє людей: плечистий чоловік років п'ятдесяти у картатій сорочці та синіх джинсах, жінка з худим лицем — вочевидь, його дружина — та світло-волоса дівчина років двадцяти — ймовірно, їхня донька. Вони саме вечеряли, і від видовища накритого столу рот Сліма переповнився слиною.

Він підійшов до дверей, тихо торкнувся їх, а потім штовхнув. Двері піддалися.

Троє за столом підвели голови, коли він розчахнув двері. Слім криво посміхнувся, прочитавши страх на їхніх обличчях. Наставив на них зброю, й очі його зловісно зблиснули.

— Сидіть тихо, і я не чіпатиму вас, — пообіцяв він.

Чоловік спробував було підвестися, але тут же сів, побачивши направлений на себе пістолет.

— Я візьму ось це, — сказав Слім, показуючи на залишки пирога на столі. — У тебе є телефон?

Чоловік кивнув у бік апарата, який стояв на столі коло вікна. Слім позадкував до нього.

Поклав пиріг на столик і вирвав телефонний шнур із розетки.

— А тепер розслабтеся, — сказав він. — І забудьте, що взагалі мене бачили.

Він оглянув дівчину. Вона була приблизно такого ж зросту, як і міс Блендіш.

— Ти! — Слім тицьнув у дівчину дулом. — Зніми-но свою сукню. І поквапся!

Дівчина, сполотнівши, поглянула на батька.

— Я зараз котрогось із вас таки застрелю! — гаркнув Слім.

— Роби, що він каже, — сказав батько.

Дівчина підвелася, розстегнула блискавку на сукні і зняла її. Вона так тремтіла, що ледве трималася на ногах.

— Кидай сюди! — звелів Слім.

Дівчина жбурнула йому сукню. Він зловив її і затис під пахвою.

— А тепер заспокойтеся, — озвався Слім. Узяв пиріг і, задкуючи, вийшов у темряву. Дійшовши до «б'юіка», він заліз усередину.

Міс Блендіш відсахнулася, коли він кинув їй на коліна сукню.

— Я дещо маю для тебе, — сказав Слім, обережно кладучи між ними пиріг, а тоді завів машину.

— Одяг буде тобі якраз. Коли від'їдемо подалі, переодягнешся. Не можу бачити тебе в костюмі того виродка.

Він з'їхав з дороги, а тоді зупинив машину. Уважно роззирнувся, але не помітив позаду світла фар чи чогось підозрілого.

— Перекусимо. Пахне апетитно.

Брудними пальцями Слім відщипнув кусок пирога і запхав у рот. Міс Блендіш продовжувала сидіти, відсунувшись від нього.

— Їж-бо вже! — нетерпляче сказав він. — Це справді смачно!

— Ні.

Він знизав плечима, жадібно заковтуючи пиріг. За п'ять хвилин доїв його і викинув порожню тарілку у темряву.

— Отак краще, — сказав він, витираючи масні пальці об штани. — Переодягайся в сукню. Нуж-бо, поквапся!

— Не хочу.

Він схопив її за шию і добряче струсонув.

— Роби, що тобі кажуть! — у його писклявому голосі задзвенів гнів. — Одягайся негайно!

Він виштовхнув її з салону машини, все ще не відпускаючи шії.

— Чи ти хочеш, аби я зірвав із тебе той одяг?

— Ні.

Він відпустив її.

— Тоді одягайся!

У тьмяному освітленні салону він спостерігав за тим, як вона виборсується із костюма і натягає сукню. Схопивши костюм, Слім пожбурив його на заднє сидіння, тоді штовхнув міс Блендіш на її місце, але вона подалася вперед, підтримуючи голову руками. Її всю трясло — організм прагнув блаженства-забуття, котре давала звична доза наркотику, з яким регулярно приходив Док. Розпливчаті картини, які бриніли десь у підсвідомості впродовж останніх чотирьох місяців, поступово почали набирати чітких обрисів.

Слім тривожно глянув на неї. Він уже зрозумів, що з нею відбувається, — у в'язниці він бачив наркоманів, яким аж дах зносило, коли їм не давали наркотиків. Якби ж то він міг хоч словом перекинутись із Ма! Вона б йому сказала, що треба робити. Але потім тривожна думка заповзла йому в мозок — що сталося із Ма? Чи встигла вона втекти? Чи, може, їх усіх накрили в клубі? Чи не

потрапила вона у пастку? Усе своє життя Слім вважав її непохитною і навіть й не думав, що з нею може щось статися.

Курний путівець знову вивів Сліма на бічну дорогу, де вже часом траплялись інші машини. Це його стурбувало. Рух був не такий інтенсивний, але кожного разу, коли минав вантажівку чи легковий автомобіль, він гадав, чи його «б'юіка» не впізнали.

За якийсь час Слім під'їхав до маленької заправки, що стояла на перехресті двох доріг. Скерував авто на запилену дорогу і зупинився. Озирнувся на заправку і побачив чоловіка, котрий сидів в освітленій кімнатці і читав газету. Там повинен бути телефон, подумав Слім. Йому конче треба дізнатися щось про Ма. Але в кого спитати? Він згадав про Піта «Космоса». «Космос» і Едді Шульц були хорошими приятелями. Можливо, Піт щось знає.

— Мені треба зателефонувати, — сказав він міс Блендіш. — Чекай тут, зрозуміла? Просто сиди і чекай.

Вона нерухомо сиділа, нахилившись вперед і затиснувши руками голову. Слім відчував, як сильно вона тремтить, і розумів, що в такому стані вона не те що втекти, а й встати не зможе.

Слім вийшов з машини і, прихопивши з собою револьвер 45-го калібру, швидко попрямував до заправки, а там зайшов у службове приміщення. Чоловік, гладкий і мускулистий, звів на нього очі. На його обличчі застиг подив.

— Хочу скористатись твоїм телефоном, друже, — сказав Слім. — Ти не проти?

Щось у Слімові налякало чоловіка.

— Що ж, будь ласка! — озвався чолов'яга. — Заправляти будете?

— Ні — лише подзвоню, — і Слім попростував до телефону. — Піди-но трохи прогуляйся, друже!

Чоловік полишив приміщення і підійшов до колонки, неспокійно поглядаючи то через вікно на Сліма, то — з надією — на опустілу дорогу.

Слімові знадобилося кілька хвилин, аби віднайти номер клубу «Космос» у телефонній книзі. Він не звик користуватися довідником, тож безбожно лаявся та страшенно пітнів, поки нарешті знайшов потрібний номер.

Піт сам узяв слухавку .

— Це Гріссон, Піте, — сказав Слім. — Відповідай швидко: що там у нас?

— Усе пішло під три чорти, — озвався Піт, щойно оговтавшись від здивування почути Слімів голос. — Едді пов'язали. У клубі було справжнє побоїще. Вoppi, Флінн і Док убиті.

Слім відчув, як всередині у нього все перевертається. Холодний піт стікав з чола на руку.

— До біса з тими покидьками! — гаркнув Сім. — Що з Ма?

У слухавці запала мовчанка, чулася лише оглушлива мелодія свінгу, яку нашкварював клубний оркестр, та важке дихання Піта.

— Ти що там, заснув? — рикнув Слім. — То що сталося з Ма?

— Її вже немає, Сліме. Мені дуже шкода. Але ти можеш нею пишатися! Вона поклала чотирьох копів до того, як вони вложили її. Білася до останнього, як справжній чоловік!

Сім відчув, як нудота підступає йому до горла. Ноги підігнулися. Він випустив слухавку, і та впала на підлогу
Ма більше немає!

Він не міг у це повірити, раптом відчувши себе таким беззахисним, розгубленим та зацькованим.

Рев двигуна мотоцикла, що наближався, змусив його здригнутися. Підбігши до вікна, Слім визирнув. Патрульний, загальмовуючи, проскочив повз заправку і наблизився до «б'юіка».

Слім підскаочив до дверей і розчахнув їх. Патрульний саме підійшов до «б'юіка», витяг зброю і навів її на вікно машини.

Слім вихопив свій пістолет.

Але заправник, про якого Слім геть забув, раптом з попередженням скрикнув, запримітивши зброю в руках Сліма.

Патрульний випростався, озирнувся, його рука вже потяглася було до спускового гачка... але шансів вижити у нього не було.

Слім рвучко витяг свій револьвер 45-го калібру і натиснув на гачок. У нічній тиші постріл пролунав просто оглушливо. Коп упав, перекинувши мотоцикл...

Слім крутнувся на місці в пошуках заправника, але того і сліду не було. Повагавшись, Слім побіг до «б'юіка». Переступивши через тіло копа, він заліз у авто. Міс Блендіш саме відчиняла двері, намагаючись вийти. Слім схопив її за руку і заштовхав назад у машину, захлопнувши за нею дверцята.

— Спокійно! — крикнув він тремтячим від паніки та гніву голосом. Слім завів двигун і стрімголов вилетів на курну дорогу, направляючись у ліс.

Заправник вийшов з-за бака з бензином, підбіг до патрульного, на мить нахилився над ним і, розвернувшись, побіг у службове приміщення та схопився за телефонну слухавку.

Бреннан із Феннером саме схилилися над детальною картою місцевості, розгорненою на столі оперативного відділу в головній поліцейській частині, коли зайшов черговий поліцейський.

— Вас питає містер Блендіш, сер.

Бреннан зробив нетерплячий жест рукою.

— Я вийду до нього, — озвався Феннер і пішов слідом за черговим до кімнати очікування.

Джон Блендіш стояв коло вікна, дивлячись на вогні міста. Коли Феннер увійшов, Блендіш повернувся до нього.

— Я отримав ваше повідомлення, — коротко сказав Блендіш. — То що відбувається?

— Ми маємо всі підстави гадати, що ваша донька жива, — сказав Феннер, стаючи коло вікна поруч із ним. — Її тримали в клубі «Парадиз» упродовж останніх трьох місяців. Годину тому ми вдерлися туди. Є усі докази того, що її дійсно утримували там як бранку.

Обличчя Блендіша закам'яніло.

— Які це докази?

— Нагорі є номер-люкс із замком на дверях та жіночий одяг.

— То де ж тоді вона?

— Гріссон вивіз її з клубу якраз перед нашим нальотом — переодягнутою в чоловічий костюм. Пізніше до нас надійшли зведення, що Слім увірвався у фермерський дім й узяв там жіночий одяг. Відтоді ми лише на короткий час випустили його з поля зору, але приблизно знаємо, куди він може направлятися. Втекти він не може. Усі дороги перекриті. Щойно розвідніється, ми направимо на пошуки поліцейський гелікоптер. Це лише справа часу.

Блендіш відвернувся і втупився у вікно.

— Жива... після стількох місяців, — пробурмотів він. — А я ж сподівався — заради неї самої — що її нема серед живих.

Феннер не озвався ні словом. Запала довга пауза, а потім Блендіш запитав, не повертаючи голови:

— У вас є ще щось для мене?

Феннер нерішуче застиг. Блендіш повернувся до нього, його очі похмуро зблиснули.

— Нічого від мене не приховуйте! — хрипко сказав він. — То що іще ви маєте мені сказати?

— Їй кололи наркотики, — додав Феннер, — і Гріссон жив із нею. Він патологічний маніяк. Коли ми віднайдемо вашу доньку, вона потребуватиме допомоги лікаря, містере Блендіш. Я вже говорив зі спеціалістом, він каже, що їй краще не бачити нікого зі знайомих до того, як він огляне її. Я викладаю це доволі схематично. Можливо, вам слід було би самому із ним поговорити. Лікар гадає, що вам краще не бути поруч, коли ми її знайдемо. Просто чекайте на неї вдома, а ми самі її вам привеземо. Їй потрібно буде кілька годин, щоб оговтатись від шоку, і краще, коли це станеться серед незнайомих їй людей. І ще одне: Гріссон не здаватиметься. Ми змушені будемо його вбити. Це буде нелегко, якщо взяти до уваги, що вона буде поруч із ним. Тож ви маєте розуміти, що...

— Гаразд, гаразд! — нетерпляче урвав його Блендіш. — Ви висловилися доволі ясно. Я чекатиму на неї вдома.

Він попрямував до дверей, але на порозі зупинився і додав:

— Як я зрозумів, саме ви знайшли зачіпку, яка й вивела на того чоловіка. Я пам'ятаю про нашу угоду. Щойно донька повернеться, ви отримаєте свої гроші. Тож я чекатиму в своєму будинку. Але тримайте мене в курсі подій.

— Неодмінно, — пообіцяв Феннер.

Блендіш кивнув і вийшов. Феннер хитнув головою. Вичекав кілька хвилин, аби дати Блендішеві можливість

піти, а тоді повернувся в оперативний відділ. Там він розповів Бреннанові про все, що перед тим повідав Блендішу. Той схвально кивнув.

— Ти маєш рацію, — озвався Бреннан. — Ми знову вийшли на слід того вирока, — він тицьнув пальцем у карту. — Десять хвилин тому він був із дівчиною тут. Тяжко поранив нашого патрульного, який бачив дівчину і навіть розмовляв із нею. Вони втекли, але ми знаємо, куди вони прямують. Ми оточили місцевість і звернулися до армії по допомогу. Це все не триватиме довго. Я підключив місцеве радіо і телебачення, щоб ті перервали свої програми і закликали населення району шукати авто.

Феннер присів на краєчок стола. Він був здивований, що перспектива отримати тридцять штук зовсім його не тішила. Феннер не переставав думати про доньку Блендіша і про те, чого їй довелося зазнати в руках Гріссона.

— Нелегка ж робота вас очікує, коли врешті вийдете на слід того вирока, — сказав Феннер. — Оскільки дівчина з ним, то ви не зможете роздерти його на шматки.

— Сушитиму над цим голову, щойно відстежимо його, — озвався Бреннан, беручи чашку кави з рук чергового.

— Анна Борг все ще у вас? — поцікавився Феннер, також пригощаючись кавою з таці.

— Так, поки не схопимо Гріссона. Тоді я маю намір її відпустити. На неї в нас нічого нема, — сказав Бреннан. — Ми прекрасно впоралися з бандою Ма Гріссон. Ух! Ну й стара! Пам'ятатиму її до кінця життя. Я вже почав було думати, що ми її ніколи не здолаємо. Навіть із п'ятьма кулями в тілі вона продовжувала строчити зі свого клятого кулемета, аж поки не скінчились патрони. Я радий, що Слім пішов не в неї. Присягаюся, що він зламається, щойно ми притиснемо його як слід. Дуже на це розраховую.

Феннер сів у крісло і поклав ноги на стіл.

— Мене непокоїть дівчина, — сказав він, спохмурнівши. — У неї були жахливі часи. Лише уявити собі — просидіти чотири місяці в зачиненій кімнаті наодинці із дегенератом!

— Так, — Бреннан допив свою каву. — Але наркотики, які їй кололи, перетворили дівчину на зомбі. Мені чомусь більше шкода її теперішню. Дія наркотиків вже скінчилася, і їй зараз ой як несолодко. Боюся, що після такого їй вже не стати цілком нормальною людиною.

— Її старий думає так само, — зауважив Феннер, — судячи з того, що він сказав. Їй справді краще було б померти.

Обидва продовжували обговорювати деталі операції. Час спливав. О дванадцятій двадцять один із поліцейських, який відслідковував усі новини, що звучали по радіо, передав Бреннанові чергове повідомлення.

— Знайшли машину Гріссона: він залишив її у рові, — сказав Бреннан. — Це біля Соснового Пагорба. Схоже, що він потягнув дівчину в ліс.

Бреннан схилився над картою, Феннер приєднався до нього.

— У цій місцевості повсюди ліси — і лише кілька ферм.

Він звернувся до одного зі своїх людей:

— Перевір, чи є телефони на цих фермах. Якщо так, то зателефонуй їхнім власникам і попередь про те, що там може з'явитися Гріссон.

Поліцейський схопив слухавку і почав виконувати наказ.

За кілька хвилин доповів:

— У Вейтів — а це віддалена ферма — телефону немає. На фермі Хаммонда апарат є.

— Зателефонуй Хаммонду і попередь про небезпеку.

— Чи не могли б ми поїхати туди зараз? — поцікавився Феннер. — Це сидіння на місці діє мені на нерви.

— Там і так зараз не менше двохсот людей, — озвався Бреннан. — Що ми там робитимемо? Але щойно знайдуть Гріссона, ми туди одразу поїдемо.

Лише близько п'ятої ранку, коли почало сходити сонце, нарешті пролунав довгоочікуваний дзвінок.

Поліцейський на тому кінці лінії поквално доповів:

— Гріссона бачили на фермі Вейтів. Десять хвилин тому Вейт помітив Гріссона, коли той вийшов із клуні по воду. Нема сумнівів, що це справді Гріссон.

— А як щодо дівчини? — запитав Бреннан, підходячи до телефону. — Дай-но мені слухавку. Це капітан Бреннан. Говоріть.

— Сержант Донеґ'ю на лінії, — озвався голос. — Дівчини поки що ніде не видно. Ферма оточена з усіх боків — він не прорветься. То нам брати його?

— Зачекайте на мене, — наказав Бреннан. — Стріляйте на ураження, якщо він спробує прорватися, але в іншому випадку не випускайте його з поля зору і дочекайтеся мене. За годину я буду на місці.

Він жбурнув слухавку і наказав черговому:

— Підніміть по тривозі гелікоптер. Я лечу туди.

Він поглянув на Феннера.

— Летиш зі мною?

— Хотів би я подивитися на того, кому вдалося би втримати мене, — озвався Феннер і першим вискочив з кімнати.

4

Слім різко прокинувся. Його мозок раптом послав йому сигнал тривоги. Слім схопив пістолет і сів, мружачись від блідих променів сонця, котрі пробивалися крізь численні шпарини клуні. Кілька хвилин не міг зрозуміти, де він. Тоді згадав довгу прогулянку в темряві і те, як

помітив вогні ферми і як увійшов у клуню, надто втомлений, щоби йти далі. Ніяк не міг змусити міс Блендіш увійти сюди. Дівчина була така виснажена, що заледве пересувала ноги.

З останніх сил він затягнув її на горище і шпурнув на сіно, що вкривало підлогу. Потім захлопнув люк горища, ще й прикрив його соломою.

Заснув він не одразу, і тепер всі кістки його ломило від твердої підлоги. Слім відчував голод і спрагу. Поглянув на годинник: було близько п'ятої ранку. Можливо, їм доведеться пробути тут, на горищі, увесь день. Але треба десь роздобути воду. Він поглянув туди, де спала міс Блендіш. Потім розгріб солому, відчинив люк і швидко зісковзнув драбиною вниз. Тримаючи пістолет у руці, він вийшов надвір і довго розглядав фермерський будинок, який стояв приблизно у п'ятдесяти ярдах від клуні.

Там не було жодних ознак життя. Брудні заяложені завіски прикривали вікна. Кілька хвилин Слім стояв, прислухаючись, і, вирішивши, що всі ще сплять, обережно вийшов на подвір'я.

Старий Вейт із двома синами чергував біля вікна всю ніч, і тепер напружився, уздрівши високу худу фігуру чоловіка в поношеному чорному костюмі, що вислизнув із клуні зі зброєю в руках.

— Це він, — сказав Вейт. — Зателефонуй в поліцію, Гаррі. Поквапся!

Тримаючи в руці відро, Сім прокрався до цистерни з водою, набрав води і поспішив назад до клуні, ще не знаючи, що сигнал тривоги віддано і що поліцейські машини, битком набиті озброєними до зубів копами, вже вирушили до загубленої в лісі ферми.

Піднявши відро на горище, Слім зачинив люк і поставив відро на підлогу. Він був страшенно голодний. От якби йому вдалося роздобути хоч якоїсь їжі! Він випив води і знову ліг.

Втупившись у стелю, він гарячково розмірковував, що робити далі. Тепер уже шкодував, що полишив машину, але вночі це здалося йому доволі розумним рішенням. Зараз уже всі, напевно, шукають його «б'юік». Але та довга п'ятимильна прогулянка довела, що машина йому вкрай потрібна. Мабуть, тут, на фермі, є якийсь авто. Цікаво, скільки на фермі людей? Можливо, пізніше вони розійдуться на роботу в поле, і Слімові вдасться викрасти автомобіль. Він заплющив очі. Минали хвилини, повільно спливла година, і поступово Сліма почала охоплювати паніка. Він постійно розмірковував: як то воно — помирати? І що буде з ним, коли він помре? Це було щось, чого він не міг збагнути. Не міг повірити, що просто сконає: щось таки повинно бути далі — але що?

Слім почув, як міс Блендіш поворухнулася, і припіднявся на лікті. Дівчина, щось бурмочучи, повільно прокидалася.

Віддалений звук гелікоптера досяг його свідомості, коли він спостерігав за тим, як дівчина розплющує очі.

Вони поглянули одне на одного. Він зауважив, як очі дівчини розширюються і вся вона зіщулюється, закриваючи руками рот.

— І не думай кричати! — гаркнув він, маючи передчуття, що дівчина от-от закричить. — Ти мене чуєш? Мовчи! Я не чіпатиму тебе — лежи спокійно!

Вона знерухоміла, не зводячи з нього очей, а гудіння тим часом ставало все голоснішим; зненацька вертоліт наче завис на клуню.

Слімове серце тенькнуло. Він добре розумів, що це означає. Хлопець схопився на ноги, відсунув убік великий віхоть сіна і відкинув люк. Зупинився, велівши дівчині залишатись на місці, а тоді зісковзнув униз, підбіг до дверей клуні і визирнув. І саме вчасно, аби помітити білу армійську зірку на гелікоптері, який робив посадку позаду фермерського будинку.

Слім зрозумів, що його схованку викрито, тому враз звів курок револьвера та зачинив двері клуні на важкий засув. Крізь щілину в дверях він дивився на подвір'я ферми.

Це була далеко не зразкова ферма, а тому на подвір'ї панував безлад. Два старі трактори, якийсь візок із двигуном, а також велика вантажівка захаращували подвір'я. Усе це було непоганим прикриттям для того, хто хотів би наблизитись до клуні.

Раптом Слім побачив полісмена. Чоловік швидко шмигонув від вантажівки до одного з тракторів, і зробив це так блискавично, що Слім не встиг навіть підняти пістолет, але чітко усвідомив, що це кінець. Під прикриттям фермерського будинку Бреннан і Феннер вилізли з гелікоптера. Кремезний, із суворим обличчям сержант та високий лейтенант повітряних сил привітали їх.

— Він більше не полишав сховку, сер, — доповів сержант Донеґ'ю. — Він у пастці. Ферма оточена. Це — лейтенант Гарді.

Бреннан потис руку лейтенантові.

— Де саме він переховується? — поцікавився Бреннан.

— Сюди, капітане! — покликав Донеґ'ю.

І вони подалися через поле до фермерського будинку. Бреннан схвально відзначив добре замаскованих поліцейських, які розташувались по периметру подвір'я з рушницями у руках.

— Обережніше, сер, — сказав Донеґ'ю, зупиняючись біля будинку. Тоді він вислизнув з-за рогу, обійшов будинок та став так, аби бачити двір.

— Він там, — показав Донеґ'ю на клуню в п'ятдесяти ярдах від будинку.

Бреннан вивчав місцевість. Перші тридцять ярдів були першокласною схованкою, але наступні двадцять — відкритою місциною.

— Як гадаєте, сержанте, у нього є «томпсон»?

— Не знаю, сер!

— Якщо так, то він зможе покласти чимало наших хлопців. Жодних слідів дівчини?

— Жодних, сер.

— Я маю намір поговорити з ним. Дайте сюди гучномовець!

— Буде зроблено, сер!

Озброєні поліцейські відійшли трохи, і за кілька хвилин до поля підїхала вантажівка з рупором і зупинилася коло них. Бреннан узяв у руки мікрофон.

— Чи не могли б ви заховати кількох своїх людей за тими двома тракторами та вантажівкою, лейтенанте?

— Звісно, могли б, — озвався Гарді. — Я давно би їх там розмістив, але Донеґ'ю сказав почекати.

Він повернувся до сержанта і віддав відповідний наказ.

— Не стріляти, — сказав Бреннан. — Якщо дівчина справді там, ми не можемо ризикувати.

— Розумію.

Десятеро солдат безшумно вилізли зі сховку фермерського будинку і плазом почали пересуватися до тракторів та вантажівки.

Здригаючись усім тілом та обливаючись потом, Слім помітив їх, коли вони виповзли на відкриту місцевість. Від самого вигляду їхніх уніформ кольору хакі, сталевих шоломів і рушниць його охопила паніка. Він підняв револьвер, намагаючись взяти одного із солдатів на приціл, але зброя стрибала в його руках, і, буркнувши щось злякано-розгніване, він пальнув наосліп. Побачив, як здійнявся стовп куряви в ярді від найближчого солдата: той схопився на ноги, зігнувшись навпіл, і двома великими кроками досяг вантажівки та сховався за нею. Інші солдати, пересуваючись блискавично, також добігли до своїх місць укриття і зникли за ними.

Бреннан щось буркнув.

— Якби в нього був «томпсон», він би вже ним скористався, — сказав лейтенантові. — Тепер усе залежить від того, скільки куль у нього залишилося. Спробую з ним поговорити.

І він підвів мікрофон.

— Гріссоне! Ти оточений! Виходь із піднятими руками! Гріссоне! У тебе немає жодних шансів! Виходь!

Гучний металічний голос відлунював у свіжому ранковому повітрі. Зазвичай відкритий рот Сліма тепер був міцно стиснутий. Слім шкодував, що не прихопив із собою «томпсона». Він сам себе вилаяв за те, що так по-дурному потрапив у засідку. Тоді згадав про Ма. Піт сказав, що вона билася, як справжній чоловік. Він також боротиметься до останнього. Глянув на револьвер: залишилося лише п'ять патронів. Так, він іще вкладе п'ятьох тих покидьків. Живим вони його не візьмуть.

На горищі міс Блендіш спочатку почула постріл, а потім металічний голос із рупора. Дівчина зрозуміла, що та мить, якої вона підсвідомо чекала і боялася впродовж усіх цих чотирьох місяців, нарешті настала. Невдовзі її звільнять, й отоді-то й розпочнуться для неї справжні страждання та суцільне пекло.

Вона підповзла до відчиненого люка й, поглянувши вниз, побачила Сліма, котрий стояв спиною до неї, заглядаючи в шпарину дверей. Його кістлява чорна спина була напружена. У його руках дівчина помітила зброю. Запала тиша. Її зосереджений погляд змусив Сліма огледітися.

Він повільно повернувся, і вони обмінялися поглядами. Слім, стоячи коло дверей, здригаючись і стікаючи потом, — і вона, випроставшись на підлозі, голова і плечі у прорізі лазу, втупившись у нього. Вони довго отак дивились одне на одного. У тьмяному освітленні клуні його обличчя вилискувало від поту. Нарешті він розтулив губи і почав поливати її непристойною лайкою, виригаючи прокляття у нападі паніки та страху.

Дівчина мовчки слухала, сподіваючись, що от зараз він нарешті застрелить її. Вона пристрасно бажала, щоби він звів курок і випустив у неї кулю, але той лише стояв і лаявся, спопеляючи її блискучими жовтавими очима.

Якийсь звук знадвору змусив його смикнутися і різко повернутись до дверей. Слім помітив рух за фермерським візком й інстинктивно вистрелив. Постріл луною прокотився в ранковому безгомінні. Слім побачив хмарку куряви і відколоті від візка тріски.

Голос із рупора знову закликав його здаватися.

— Гріссоне! Ми чекаємо! Ти не зможеш втекти! Виходь із піднятими руками!

Паніка тепер цілком охопила Сліма. Ноги його підкосилися, худе хиже обличчя зморщилося, наче в дитини перед плачем. Він опустився на коліна і випустив із рук револьвер.

Міс Блендіш уважно спостерігала за ним. У якусь мить вже навіть вирішила, що його застрелили, але коли той застогнав, вона відсахнулася, закривши лице руками.

Бреннан, бажаючи якнайшвидше покінчити з усім цим, віддав наказ своїм людям. Кілька солдат і два поліцейських заховаляся за візок. Використовуючи його як прикриття, почали підштовхувати візок у напрямку дверей клуні.

Слім бачив, як до нього наближається візок. Він схопився на ноги й підняв пістолет. У нападі паніки та відчаю відсунув засув, розчахнув двері і вибіг на подвір'я, а тоді вистрілив, не цілячись, у візок і став на сліпучому сонці. Обличчя його сплотніло від жаху.

Пролунали дві автоматні черги. На брудно-білій Слімовій сорочці проступила кров. Револьвер випав йому з рук. Автомати замовкли так само зненацька, як і заторохтіли.

Бреннан і Феннер дивилися, як Гріссон повільно падає. Його довгі худі ноги ще трохи конвульсивно

посмикалися: саме так здихає змія. Спина вигнулася дугою, руки хапали сухий пісок. Нарешті він знерухомів та обм'як.

Бреннан із Феннером, тримаючи пістолети в руках, перетнули подвір'я. Іще до того, як підійти впритул, вони вже знали, що Слім мертвий. Феннер зупинився біля тіла лише на мить. Жовтаві незмигні очі Сліма невидюче дивилися перед собою, худе біле обличчя видавалося беззахисним і здивованим, рот був напіввідчинений. Феннер з огидою відвернувся.

— Нарешті кінець, — зронив Брендан. — Катюзі по заслугі!

— Так, — погодився Феннер. Він глибоко зітхнув і повільно пішов до клуні.

5

Міс Блендіш спустилася з горища. Дві короткі автоматні черги повідали їй, що Гріссона більше немає. Вона приречено дійшла у найтемніший куток клуні і всілася на перевернуту бочку. Чула чоловічі голоси знадвору і здригалася від цих звуків. Зі страхом чекала того моменту, коли змушена буде вийти на яскраве світло і зустрітися з цікавими поглядами своїх визволителів.

Упродовж декількох хвилин Феннер ніяк не міг роздивитися дівчини. Він стояв на порозі клуні, роззираючись довкола, і лише коли його очі призвичаїлися до темряви, він нарешті її побачив. З того, як напружено вона сиділа, Феннер здогадався, який це для неї важкий момент. Увійшовши у клуню, він зупинився в кількох ярдах від дівчини.

— Привіт! — сказав він якомога спокійніше, досить буденним тоном. — Я — Дейв Феннер. Ваш батько попросив мене відвезти вас додому, коли ви будете готові.

Але не кваптеся. Ви тепер вільні: тож скажіть, чого б ви хотіли, і я негайно це зроблю для вас.

Він бачив, як вона поволі розслаблюється. Пильнував, аби не підходити ближче. Дівчина нагадувала йому загнану, налякану тваринку, яка при найменшому ж необережному русі негайно втече.

— Я оце саме гадав, чи не краще відвезти вас поки що в якийсь тихий готель, щоб ви там трохи відпочили та переодягнулися, а коли відчуєте в собі достатньо сил, я відвезу вас до батька. Я замовив для вас кімнату недалеко звідси. Там не буде жодної метушні. Преса нічого не знає. І там вас ніхто не потурбує. Ви зможете зайти в готель через чорний вхід і піднятися просто у свій номер. Згодні?

Кілька хвилин вона пильно дивилася на нього, потім коротко сказала:

— Так.

— За дверима на вас чекає лікар, — провадив далі Феннер. — Він хороший хлопець і хотів би негайно вас оглянути. Можна його зараз привести?

Вона відразу ж напружилася, і в очах її з'явилася паніка.

— Я не хочу ніякого лікаря! — палко вигукнула вона. — Навіщо мені лікар? Не хочу нікого бачити!

— Гарзд, — погодився Феннер. — Ви не мусите нікого бачити, якщо вам цього не хочеться. То ви дозволите відвезти себе у готель?

Вона знову пильно глянула на нього, вагаючись, а потім ствердно кивнула.

— Я підгоню сюди авто, — сказав Феннер. — Просто залишайтеся тут і ні про що не турбуйтеся. Ви нікого не побачите, і вас ніхто не потурбує.

Він повернувся і вийшов із клуні надвір, де чекав на нього Бреннан. Натовп військових і поліцейських зацікавлено дивився на клуню. Старий Вейт разом

із синами витрищався на стодолу, стоячи у дверях свого будинку. Четверо солдат несли тіло Гріссона до вантажівки. Коли Феннер наблизився до Бреннана, підійшов лікар. За ним стояла медсестра.

— Вона налякана, — сказав Феннер, — і не хоче нікого бачити. Відмовилась від лікаря. Погодилася лише поїхати в готель. Хоче, щоб я її відвіз туди.

— Ну що ж, — знизав плечима лікар. — Вона, без сумніву, зараз у стані афекту. Тому краще дозволити їй робити те, що вона хоче. Я поїду вперед і все підготую для неї в готелі Бонема. Коли вона призвичаїться до думки, що вільна, тоді я з нею і зустрінуся. Можливо, вам залишити медсестру?

— Я би дуже цього хотів, — озвався Феннер, — але не думаю, що дівчина на це пристане. Їй дуже не сподобалась пропозиція бути оглянутою лікарем.

— Ну що ж, гаразд. Тоді я їду. Залишу вам медсестру — на випадок, якщо буде потрібна допомога. До вашого приїзду все буде готове. Головне, щоб преса нічого не пронюхала. Щойно про це дізнаються, як злетяться, мов мухи на мед.

— Я подбаю про те, щоб вони нічого не дізналися, — похмуро пообіцяв Бреннан.

Коли медик поквалпно пішов, Феннер сказав:

— Можеш забрати їх усіх звідси і підігнати машину під двері?

— Негайно цим займаюся, — сказав Бреннан. — А ти йди до неї і чекай там.

Феннер вичекав, поки Бреннан відішле людей з подвір'я, а тоді повернувся у клуню.

Міс Блендіш і далі сиділа на перевернутій бочці. Коли Феннер увійшов, вона звела очі,

— Я все залагодив, — сказав він, витягаючи пачку сигарет. — Вам ні про що турбуватися.

Він запропонував їй закурити — по хвилі вагань вона взяла сигарету і дозволила їй підпалити.

— Ваш батько гадає, що йому краще чекати на вас удома, — провадив далі Феннер, запалюючи сигарету й собі. — Але якщо хочете, я його сюди викличу.

Він знову побачив переляк у її очах.

— Я не хочу його бачити, — сказала вона, не підводячи очей. — Хочу побути сама.

— О'кей, — погодився Феннер. — Коли надумаете його бачити, він відразу ж приїде.

Феннер всадився на оберемок соломи у кількох ярдах від дівчини.

— Певно, ви думаете, хто я такий, — продовжив він, цілковито впевнений у тому, що це її геть це не цікавить, але треба ж було якось підтримувати розмову. — Я приватний детектив. Ваш батько звернувся до мене...

Він розповідав це легко і невимушено, скося спостерігаючи за дівчиною. Спочатку не побачив в її очах і натяку на інтерес, але коли описував своє життя репортера, Полу та деякі найцікавіші свої випадки, помітив, як вона помалу розслабляється і після двадцяти хвилин його монологу навіть починає слухати. Нарешті він вирішив, що лікар уже встиг все облаштувати в готельному номері, тож сказав:

— Що ж, не хочу більше втомлювати вас оповідками про себе. Гадаю, ми можемо вже їхати. Не турбуйтеся ні про що. На подвір'ї нікого немає. Ви готові?

Він знову побачив, як страх застрибав у її очах, але звівся на ноги і вийшов із клуні, розчахнувши двері. Впритул до дверей стояв «олдсмобіль» — й ані душі довкола.

— Усе гаразд, — промовив він, не дивлячись на неї. — Ходімо.

Феннер відчинив задні дверцята авта, а сам всівся на водійське сидіння й став терпляче чекати. За кілька

хвилин міс Блендіш повільно підійшла до дверей клуні і нерішуче зупинилася. Феннер на неї і не глянув. Тоді дівчина підійшла до машини, всілася у салон і зачинила дверцята.

Феннер виїхав із нерівного путівця на запилену дорогу. Міс Блендіш забилася в дальній куток авта, бездумно дивлячись перед себе.

За сорок хвилин вони були у готелі на Сосновому Пагорбі. Феннер, котрий уже бував тут, під'їхав до чорного входу. Поблизу нікого не було. Він зупинився і вийшов із машини.

— Зачекайте на мене, за кілька секунд я повернуся, — сказав він і швидко пройшов у вестибюль, де на нього вже чекав лікар.

— Номер 860, — сказав той Феннерові, подаючи ключ. — Це на верхньому поверсі. Медсестра приготувала для неї дещо з одягу. Як вона?

Феннер стенив плечима.

— Говорить небагато. Вона нервова й налякана, але принаймні погодилась на мою допомогу. Не потрапляйте їй на очі, лікарю. Я сам відвезу її нагору.

— Спробуйте вмовити її зустрітися зі мною, — сказав лікар. — Дуже важливо, щоб я зустрівся з нею якомога швидше.

— Гаразд, спробую, — сказав Феннер і повернувся до машин.

Міс Блендіш сиділа нерухомо, дивлячись собі на руки, але різко звела очі, коли наблизився Феннер.

— Усе готово, — сказав він. — Вас ніхто тут не потурбує.

Дівчина вилізла з машини, і вони разом пройшли у вестибюль, а потім у ліфт.

Коли підіймалися на верхній поверх, вона раптом спитала:

— Я чула постріли. То він мертвий, чи не так?

Здригнувшись, Феннер сказав:

— Так. Вам більше не слід про нього думати. Це все уже позаду.

Потім обоє замовкли. Він провів її порожнім коридором до номера 860, відімкнув двері і пропустив вперед. Вона пройшла в кімнату. Лікар справді постарався. Кімната потопала у квітах, а ще був чи не вагон холодних закусок і напоїв. Вікна відчинені, і відблиски сонячних променів вигравали на блакитному килимові.

Міс Блендіш повільно підійшла до великої вази з трояндами. Зупинилась, торкаючись пальцями темно-червоних бутонів.

Феннер зачинив двері.

— Лікар Хіт хотів би зустрітися з вами, — зронив він. — Ви не проти?

Дівчина глянула на нього, і він полегшено зауважив, що в її очах паніки вже не було, коли вона сказала:

— Поки що не хочу нікого бачити. Лікар нічим не може мені допомогти.

— Знаєте, що я зробив би на вашому місці? — спокійно озвався Феннер. — Я би прийняв душ і переодягнувся. У шафі ви знайдете все необхідне.

Він відчинив шафу, вийняв одяг, який приготувала сестра, і подав його дівчині.

— Тож біжіть приймати душ, а я почекаю на вас тут і подбаю, щоб вас ніхто не турбував. Домовилися?

Вона допитливо і водночас спантеличено глянула на нього.

— Ви завжди так ставитеся до людей? — запитала вона.

— У мене для цього було не так вже й багато можливостей, — всміхнувшись, сказав Феннер. — Йдіть-бо вже!

Вона пройшла у ванну і зачинилася на засув.

Хитнувши головою, Феннер підійшов до вікна і глянув на сповільнений рух транспорту далеко вниз. Машини

виглядали мов іграшкові. Просто перед входом він побачив групу людей з фотокамерами зі спалахами, які намагалися пройти у готель мимо полісменів, котрі загороджували вхід. Отже, новина таки просочилася в пресу, подумав Феннер. За якийсь час місто аж кишітиме репортерами.

Він відвернувся від вікна і підійшов до дверей, ви-зирнувши в коридор. На сходах стовбичила трійця поліцейських. Бреннан пообіцяв, що триматиме пресу якнайдалі від дівчини і поки що дотримуватиметься своєї обіцянки. Але Феннер знав, що рано чи пізно — коли вони вивозитимуть дівчину з готелю — преса накинеється на неї, як згряя голодних шакалів.

За чверть години двері ванної кімнати відчинилися. Міс Блендіш переодягнулася в квітчасту сукню, яку підбрала для неї медсестра, і вона дуже їй личила. Феннер подумав, що в житті не бачив гарнішої дівчини.

— Готовий посперечатися, що тепер ви почуваетесь набагато краще, чи не так? — спитав він.

Ще до того, як він встиг її зупинити, вона підійшла до вікна і глянула вниз. Поквапно відсахнувшись, вона зиркнула на нього. В її очах знову був переляк.

— Усе гаразд, — заспокійливо промовив він. — Вам ні про що турбуватися. Вони сюди не увійдуть. Послухайте: просто сядьте й розслабтеся. Чи не хотіли б ви чогось з'їсти?

— Ні, — вона сіла, закривши обличчя руками.

Трохи так посидівши, вона зненацька сказала із відчаєм у голосі:

— Не знаю, що робити далі.

— Не думайте про це зараз, — лагідно сказав Феннер. — Побачите, поступово все мине. Важко буде лише

перші три-чотири дні, але невдовзі люди про вас забудуть. Просто те, що ви пережили, зараз у центрі уваги, та за якийсь час навіть ви про це забудете. Ви молода, і все життя у вас ще попереду.

Він говорив, аби щось сказати: просто відчував себе зобов'язаним щось говорити. Сам не вірив у те, що казав. І знав, що й вона це знає.

— Ви сказали, що він мертвий, але це не так, — вона здригнулася всім тілом. — Він і зараз зі мною.

Дівчина зробила якийсь відчайдушний жест.

— Навіть не знаю, що скаже батько. Спочатку я думала, що таке не може статися зі мною, але тепер знаю, що воно таки сталося. Не знаю, як жити далі.

У Феннера виступив холодний піт на чолі. Виникли ускладнення, яких він не очікував і навіть не уявляв, як впоратися з такою ситуацією.

— А може, нам послати за вашим батьком? — спитав він. — Ви не зможете впоратися з цим самотужки. Пошлімо за ним!

— Ні, — вона заперечно хитнула головою і звела на нього очі. Вони були як два прорізи у білому папері. — Він не в силах допомогти мені: просто страшенно збентежитья та схвилюється. Я мушу впоратися з цим сама, але біда в тому, що мене не вчили боротися з труднощами. У мене ніколи не було потреби долати будь-що. Коли все це сталося зі мною, єдине, що я вміла — це насолоджуватися життям. Гадаю, мені було послане випробування, чи не так? Але замість того, щоби пройти це випробування, я потрапила в пастку. І не впевнена, що зможу викрабкатися з неї. Мені соромно за себе. Я без належної підготовки, характер у мене несформований, і я ні в що не вірю. Дехто міг би впоратись із цим, бо вірить у Бога. Я ж не маю навіть цього, бо вміла лише розважатися.

Дівчина безперестанку стискала і розтискала кулаки, потім підвела обличчя: від її застиглої посмішки Феннерові стало не по собі.

— Можливо, мені справді краще порадитися з лікарем. Може, він щось мені пропише. І тоді, за кілька днів, як ви й казали, я зможу впоратися з усім цим.

Вона відвела погляд і продовжила, наче до себе:

— Бачите, яка я слабка. Мені потрібен хтось, на кого я могла би опертися — бо на себе не можу. А все це тому, що мене завжди вчили покладатися на інших. Тож це цілковито моя провина: я не звинувачую нікого, крім себе.

— Я все-таки покличу лікаря, — сказав Феннер. — Вам не слід так себе картати. Після всього, що ви пережили, треба, аби вам хтось допоміг — хоч би спочатку. Із вами все буде гаразд. Вам би лише протриматися найближчі кілька днів.

Її посмішка тепер радше нагадувала гримасу.

— Чи не могли б ви поквартитися? — ввічливо нагадала вона. — Мені потрібна допомога лікаря. Він знатиме, що мені вколоти. Якщо я цього не одержу, то не витримаю. Не забувайте, що я сиділа на наркотиках Упродовж кількох місяців!

— Так-так, я покличу лікаря, — пообіцяв Феннер і швидко попрямував до дверей. Відчинивши їх, він вийшов у коридор і гукнув полісмена:

— Агов! Швидко закликайте сюди лікаря!

Двері за ним рвучко зачинилися. Він почув, як повернувся ключ у замку.

У паніці він затарабанив у двері, але міс Блендіш не відчиняла. Феннер подався назад і з силою двигонув плечем у двері, однак ті не піддавалися.

Підбігло двоє поліцейських.

— Ламайте двері! — закричав Феннер, відчуваючи, як піт стікає його обличчям. — Швидше!

Коли поліцейські врешті підважили двері плечима і виламали їх, Феннер вловив слабкий завмираючий крик, що лунав неначе здалека.

Внизу, з вулиці, почулися крики людей та скрегіт гальм.

Феннер у відчаї застиг у дверях, безпорадно озиряючи порожню кімнату.

ЗМІСТ

Розділ перший	3
Розділ другий.....	46
Розділ третій	96
Розділ четвертий.....	149
Розділ п'ятий.....	189

УДК 82-312.4
Ч 34

Чейз Д.

Ч 34 Орхідей для міс Блендш не буде : детектив / Д. Чейз ;
пер. з англ. І. Бондаренко. — Тернопіль : Навчальна
книга — Богдан, 2020. — 232 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6274-9

© Hervey, 1939

© Навчальна книга – Богдан, виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

Літературно-художнє видання
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

ОРХІДЕЙ ДЛЯ МІС БЛЕНДІШ НЕ БУДЕ

Переклала Ірина Бондаренко

Головний редактор Богдан Будний
Редактор Оксана Базан
Обкладинка Олега Кіналя
Технічний редактор Неля Домарецька
Комп'ютерна верстка Андрія Кравчука

Підписано до друку 29.04.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 11,31.
Умовн. фарбо-відб. 11,31.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК №4221 від 07.12.2011р.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» у соцмережах:

 [bohdanbooks](#)

 [bohdan_books](#)

 [c/NKBohdan](#)

 [t.me/bohdanbooks](#)

ISBN 978-966-10-6274-9

9

789661

062749

www.bohdan-books.com